

የማይቀረው ቅጣት

«የመጨረሻዋን ሳንቲም ስለከትከፍህ ድረስ ከቶ ከዚያ አትወጣም» (ማቴ.

5፡26)

በመንግሥተ ሰማይ ውስጥ በጥቂቱ ቢሆን እንኳ ገንዘብ ሊኖር አይችልም። ንጹሕ፣ ቅዱስና በዑሉም አቅጣጫ ትክክል ሊያደርግህ እግዚአብሔር ፈቅዶአል። የውስጥ ሁኔታችንን ከሚመረምር መንፈሱም ለአፍታ ቢሆን እንኳ መሰወር አይቻለንም። ምናልባት እግዚአብሔር በበደልህ ምክንያት ሲወቅስህ አልታዘዝ ብለህ ይሆናል። ስለዚህም በነገሮች ሂደት መሆን ያለበት ይሆንና ተገቢውን ቅጣት ትቀበላለህ። መጽሐፍ እንደሚለው «የመጨረሻዋን ሳንቲም እስከትከፍህ ድረስ ከቶ ከዚያ (ከወገኒ) አትወጣም» (5፡25-26)። ምናልባትም «የምሕረትና የፍቅር አምላክ እንዲህ ያደርጋል?» በማለት ትጠይቅ ይሆናል። ከእግዚአብሔር እይታ አንጻር ስንመለከተው ግን፣ እንዲህ መሆኑ ራሱ አንድ የፍቅር መገለጫ ነው። በነገሮች ውጣ ውረድ አማካይነት እግዚአብሔር ንጹሕ፣ ቅዱስና ነቀፋ የሌለበት ሊያደርግህ ይፈልጋል። ያ ከመሆኑ በፊት ግን ማንነትህንና ምን ያህል ለመብትህ ተሟጋች መሆንህን እንድትገነዘብ ይፈልጋል። ባሕርይህን እንዲለውጥ ፈቃደኛነትህን ከገለጥህበት ጊዜ ጀምሮ በሕይወትህ ለውጥ ለማምጣት መለኮታዊ ኃይሉ ሥራውን ይጀምራል። ዓላማው፣ ከእርሱና ከሌሎች ጋር ትክክለኛ ግንኙነት እንዲኖርህ ማድረግ መሆኑን ከተገነዘባክበት ጊዜ ጀምሮ ትክክለኛውን መንገድ እንድትይዙ በተለያዩ ሁኔታዎች ውስጥ ሥራውን ያከናውናል። ስለዚህም ማድረግ ያለብህን ለማድረግ አሁን ወሰን፣ መታረቅ ያለብህ ሰው ካለ አሁን ፅርቅ አድርግ።

የኢየሱስ ክርስቶስ ስብከቶች የሚያገባጥፍት ለፈቃድህና ሕሊናህ ላይ እንጂ ተመራማሪ አእምሮህ ላይ አይደለም። ይህን ከተራራው ስብከቱ የተወሰደውን ቃል በተመራማሪ አእምሮህ የምትከራክር ከሆነ፣ ትምህርቱ ወደ ልብህ እንዳይዘልቅ እንቅፋት ትሆናለህ።

ምናልባት «በመንፈሳዊ ሕይወቴና ከእግዚአብሔር ጋር ባለኝ ግንኙነት ለምን እድገት እንደማይኖር አይገባኝም?» በማለት የምትጠይቅ ከሆነ፣ ከእግዚአብሔር እይታ አንጻር መክፈል የሚገባህን ዕዳ መክፈል አለመክፈልህን ራስህን መጠየቅ ይኖርብሃል። ነገ ተነገ ወዲያ የምትለውን ነገር ትተህ አሁን አድርገው። ማንኛውም ግብረገባዊ ጥያቄ ከጀርባው አንድ ዓይነት ግዴታ አለው፣ ይህም ማድረግ ወይም አለማድረግ ያለብንን ነገር ማወቃችን የሚያስከትለው ግዴታ ነው።

የደቀ መዝሙርነት ቅድመ ሁኔታ

«ማንም ወደ ስኬት የሚመጣ ቢኖር ለባላቱን ስናቴን ሚስቱንም ልጆቹንም ወንድሞቹንም ስኅተቶችንም የራሱን ሕይወት ስንኳ ሳደቀር ባደጠሳ ደቀ መዝሙሩ ሲሆን ስደቸዋል።... ማንም ከስናነተ ያሰውን ሁሉ የማይተው ደቀ መዝሙሩ ሲሆን ስደቸዋል» (ሱቃ. 14፣26-27,33)

የአንድ ደቀ መዝሙር የቅርብ ዘመዶች ከኢየሱስ ክርስቶስ ትምህርት ጋር በተጣጣመ ሁኔታ እንዳይኖር እንቅፋት ከሆኑበት፣ በቅድሚያ ለእርሱ መታዘዝ እንዳለበት ጌታ ይናገራል። ደቀ መዝሙርነት በግል ሕይወታችን ሙሉ በሙሉ ለኢየሱስ ክርስቶስ የመገዛት ሕይወት ነው። ለኢየሱስ ክርስቶስ በመገዛትና ለአንድ ዓይነት መርሐ ወይም ዓላማ በመገዛት መካከል በጣም ሰፊ ልዩነት አለ። ጌታ ለእርሱ መገዛትን እንጂ ለተለየ መርሐ ወይም ትምህርት መገዛትን አላስተማረም። ደቀ መዝሙር መሆን ማለት በፍቅር ተነሣሥቶ በሙሉ ፈቃደኛነት የኢየሱስ ክርስቶስ ባርያ መሆን ማለት ነው። ይሁን እንጂ ከመንፈስ ቅዱስ የተሰጠው ካልሆነ በቀር በዚህ ምድር ያለ ማንኛውም ሰው ለኢየሱስ ክርስቶስ እንዲህ ዓይነት ፍቅር ሊኖረው እንደማይችል መረዳት ይኖርብናል። ምናልባት ልናደንቀው፣ ልናከብረውና በትምህርቶቹም ልንስማማ እንችል ይሆናል፤ በራሳችን ጥረት እርሱን መውደድ ግን በፍጹም አይሆንልንም። ኢየሱስ ክርስቶስን በሚገባ የሚወድድ ቢኖር መንፈስ ቅዱስ ነው፤ «የእግዚአብሔር ፍቅር» ወደ ልባችን እንዲፈስ የሚያደርገውም እርሱ ነው (ሮሜ. 5፣5)። በአንተ አማካይነት ኢየሱስን ለማክበር ምቹ ሁኔታ ከተዘጋጀለት፣ መንፈስ ቅዱስ ሕይወትህን በእርሱ ፍቅር ያቀጣጥለዋል።

የክርስትና ሕይወት እውነተኛና ቀጣይ የለውጥ ሂደት ነው፤ አንድ ቦታ ረግቶ የሚቆም አይደለም። ከዚህም የተነሣ አንዳንድ ሰዎች ይህን ባለመረዳት ኢየሱስ ክርስቶስ ላይ የተሰነዘረው ዓይነት ነቀፋ ደቀመዝሙሩ ላይ ሊሰነዝሩ ይችላሉ ማለትም ሕይወትና ትምህርቱ እንደማይጣጣም ሊናገሩ ይችላሉ። ኢየሱስ በነገሮችና በሁኔታዎች ውስጥ ከእግዚአብሔር ጋር በነበረው ግንኙነት ምንም «ያዝ ለቀቅ» ዓይነት አዝማሚያ የሌለበት ነበር። ክርስቲያንም በነገሮችና በሁኔታዎች ሁሉ በእርሱ ውስጥ ከሚኖረው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ጥብቅ ግንኙነት ይኖረዋል። ታማኝነቱ ግን ለሕግና ደንብ አይደለም። አንዳንድ ሰዎች ታማኝነታቸው ለያዙት ዓላማ ወይም አስተምህሮ ነው፤ ሙሉ በሙሉ ለኢየሱስ ክርስቶስ መገዛት ሲጀምሩ ግን በቅድሚያ ታማኝነታቸው ለእርሱ ይሆናል። እንዲህ እንዲሆን ደግሞ እግዚአብሔር ቀድሞ የዘረገን አጉል አስተሳሰብና ዝንባሌ ማስወገድ ይኖርበታል።

የኃጢአት ሥራ-መሠረት

«ከንፈሮቹ የረከቡብኝ ሰው በመሆኔ ጠፍቻለሁና ወዋጃኝ...» (ሲሳ. 6፻5)

በዩ በሆነ ሁኔታ ወደ እግዚአብሔር ፊት ስቀርብ እንዲሁ በደፈናው ኃጢአተኛ መሆኔ አይደለም ግልጽ የሚሆንልኝ፤ ነገር ግን ሕይወቴን ወደ ገዛው የኃጢአት ሥራ-መሠረት ላይ ትኩረቴን ይመራዋል። አንድ ሰው «እኔ ኃጢአተኛ ነኝ» ማለት ይችላል፤ ወደ እግዚአብሔር ፊት ሲቀርብ ግን እንዲሁ በደፈናው ኃጢአተኛ መሆኑን ብቻ ተናግሮ ማምለጥ አይችልም። መንፈስ ቅዱስ ኃጢአተኛ የሆንንበትን ልዩ ክፍል ነጥሎ ያሳየናል፤ በዚያም ኃጢአት ይወቅሰናል እንጂ በደፈናው ኃጢአተኛነታችንን አይነግረንም፤ ኢሳይያስ ትክክለኛ ማንነቱን እንዳየ ሁሉ ትክክለኛ ማንነታችንን ያሳየናል። ብዙ ጊዜ እንደታየው አንድ ሰው በትክክል በእግዚአብሔር ፊት የመሆኑ ዓይነተኛ ምልክትም ይኸው ነው። አንድ ሰው በእግዚአብሔር ፊት ሲሆን በግል ሕይወቱ ውስጥ ወዳለ አንድ ዓይነት የኃጢአት ሥራ-መሠረት ያነጣጥራል እንጂ በጭፍን ወይም በተደበሰበሰ ሁኔታ ኃጢአተኛነቱን አይረዳም። በመንፈሱ አማካይነት እግዚአብሔር ሲወቅሰን የአእምሮአችን ትኩረት ሁሉ ወደ አንድ ዋነኛ ኃጢአት ብቻ ይሆናል። በአንድ ዓይነት ኃጢአት እግዚአብሔር ሲወቅሰን ከተቀበልነው ደግሞ ላዚያ ኃጢአት ባሕርይ ምክንያት ወደሆነው ነገር ይመራናል። ልዩ በሆነ ሁኔታ በመገኘቱ ውስጥ ስንሆን እግዚአብሔር ሥራውን የሚሠራው ይህን በሚመስል መንገድ ነው።

ጻድቅ ነኝ ብሎ ከሚያስበው ሰው ጀምሮ በባመ የባሰበት ኃጢአተኛ ጭምር ትኩረታችን ወደ ኃጢአታችን ሥራ መሠረት የመሳቡን ልምምድ ሁላችንም የምናውቀው ነው። አንድ ሰው ወደ አንድ ዓይነት ልምምድ መግባት ሲጀምር «በደሌ ወይም ኃጢአቴ ምኑ ላይ እንደሆነ ግልጽ አልሆነልኝም» ማለት ይችላል፤ መንፈስ ቅዱስ ግን ልዩ በሆነ ሁኔታ ሕይወቴን የገዛውን ኃጢአት ነጥሎ ያሳየዋል። ኢሳይያስ በራዕይ የእግዚአብሔርን ቅድስና ባየበት ጊዜ፤ «ከንፈሮቹ የረከቡብኝ» ሰው ነኝ አለ እንጂ እንዲሁ በደፈናው «እኔ ኃጢአተኛ ነኝ አላለም» ከዚያ በኋላ ስለሆነው ነገር ሲናገር ደግሞ «ከመሠዊያው በጉጠት የወሰደው ፍም ክረ። አፈንም ዳሰሰበትና እነሆ፤ ይህ ከንፈሮችህን ነክቶአል፤ በደልህ ከአንተ ተወገደ፤ ኃጢአትህም ተሰረዋልህ አለኝ» ይላል (6፻7)። ዋነኛውን የኃጢአቱን ምክንያትና ሥራ-መሠረት ማንጸት የሚችለው መለኮታዊ ኃይል የነካው ከዚያ በኋላ ነበር።

ከጭንቀትና ከስጋት ነፃ መሆን

«ከንዴት ተቁጠብ፤ ቁጣንም ተወው፤ ወደ ስኩዶ ተገባር ስንዳደመራህ ስትከፋ»
(መዝ. 37፣8እ.መ.ት)

ሀናደድ ማለት በአእምሮ ሆነ በመንፈስ ከቀጥተር ውጪ መሆን ማለት ነው። «አትናደድ ወይም ስጋት አይግባህ» ብሎ መናገር አንድ ነገር ነው፤ ከብስጭትና ከስጋት በላይ መሆን ደግሞ በጣም የተለየ ነገር ነው። እኛ ራሳችን ግራ እስክንጋባና የተለያዩ ችግር እስካልደረሰብን ድረስ «በትዕግሥት ጸንተህ፤ እግዚአብሔር የሚያደርገውን ለማየት ተጠባበቅ» (37፣7) ብሎ ለሌሎች ምክር መስጠት ቀላል ነው። እኛ ራሳችን ችግር ሲደርስብንና በሁኔታዎች ግራ ስንጋባ ለሌሎች የሰጠውን ምክር ለራሳችን ተግባራዊ እናደርጋለን? «አትበሳጭ፤ ሥጋት አይግባህ፤ አትቂጣ፤ አትናደድ» የሚሉት ቃላት በሰላሙና ሁሉም ነገር መልካም በሆነበት ጊዜ ብቻ ሳይሆን፤ በችግርና በሁኔታዎች እርግጠኝነት ባጣንበት ጊዜ ጭምር በሕይወታችን ተግባራዊ መሆን አለባቸው። ያኔ ተግባራዊ ካልሆኑ በሌላ ጊዜ ተግባራዊ አይሆኑም። በጌታ መተማመን ወይም በጌታ ማረፍ በፍጹም በውጫዊ ነገሮች የሚደገፍ አይደለም፤ ለዚህ ዋናው መሠረት ከጌታ ጋር ያለን ግንኙነት ነው።

መጨነቅ ወደ ኃጢአት መምራቱ የማይቀር ነው። መጨነቅና መስጋታችን ምን ያህል ጥበበኞችና አስተዋዮች መሆናችንን እንደሚያሳዩ እናስባለን፤ ይሁን እንጂ ስጋትና መጨነቅ የሚያሳዩት ነገር ቢኖር ዓመፀኝነታችንን ነው። የምንሰጋውና የምንጨነቀው ነገሮች እኛ ባሰብነው መንገድ እንዲሄዱ ካለን ፍላጎት የተነሣ ነው። ጌታችን ግን ዓላማው ራሱን ዕቅድ ሳይሆን የእግዚአብሔርን ዕቅድ መፈጸም ስለነበር አንድም ጊዜ አልተጨነቀም ወይም ስጋት አልገባውም። ከእግዚአብሔር ለተወለደ ሰው ስጋትና መጨነቅ ዓመፅ ናቸው።

ያለህበት ሁኔታ ከራሱ ከእግዚአብሔር ቀጥተር ውጪ የሆነ ይመስል ምስኪኗ ነፍሱን እያስጨነክሃት ይሆን? እንዲህ ያለ ሁኔታ ሲገጥምህ የራስህን ማውጣት ማውረድና መላ እርግፍ አድርገህ ተወውና በልዑል መጠጊያ ውስጥ ሁን። «በልዑል መጠጊያ የሚኖር ሁሉን በሚችል አምላክ ጥላ ውስጥ ያድራል» (መዝ. 91፣1)። ስለማንኛውም ነገር መስጋትና መጨነቅን እንደማትፈለግ በግልጽ ለአምላክህ ንገረው። ምክንያቱም ስጋትና መጨነቅ የሚመጡት እግዚአብሔር ከሌለበት ዕቅድ ነው።

እግዚአብሔር የሌለበት ዕቅድ አይኑርህ

«መንገድህን በእግዚአብሔር ስደፊ ስጥ፤ በስርዐም ታመን ስርዐም ያደርግህህ»

(መዝ. 37፻5)

እግዚአብሔር የሌለበት ዕቅድ አይኑርህ። ከአንዳንድ ሁኔታዎች እንደምንመለከተው እርሱ የሌለበት ዕቅድና ውሳኔዎችን ማናጋት እግዚአብሔርን የሚያስደስተው ይመስላል። እግዚአብሔር ወዳልፈቀደው ወይም ወዳልመረጠልን ሁኔታ ውስጥ ስንገባ ዕቅድና ውሳኔዎችን ሁሉ እርሱን ያካተተ እንዳልነበር በድንገት ትዝ ይለናል፤ ለሕይወታችን ባወጣነው ዕቅድ እርሱን ግምት ውስጥ እንዳላስገባነው ወይም ስፍራ እንዳልሰጠነው እንረዳለን። በዕቅዶቻችንና በውሳኔዎቻችን እግዚአብሔርን አስቀድመን ቢሆን ኖሮ ግን ስጋትና ጭንቀት ባልገጠ መንም ነበር።

መንፈሳዊ ነገሮችን በተመለከተ ለእግዚአብሔር ቅድሚያ እንሰጥ ይሆናል፤ ዕለታዊ ተራ ነገሮችን በተመለከተ ግን ለእግዚአብሔር ቅድሚያ መስጠት ዋጋ እንደሌለው እናስባለን። ወደ እግዚአብሔር ፊት ስንቀርብ «መንፈሳዊ ጭምብል» አጥልቀን ከሆነ በዚህ ሁኔታ በፍጹም ወደ እርሱ መጠጋት አንችልም። ያለምንም መሸፋፈን ማንነታችንና ምንነታችንን ይዘን እንቅረብ።

ዐመፅ በልብህ ይዘህ ዕቅድ አታውጣ። እንዲህ ሲባል በዙሪያችን ያለውን ክፉ ነገር ግምት ውስጥ ሳናስገባ ዕቅድ እንድናወጣ እግዚአብሔር ይፈልጋል ማለት ነውን? «ፍቅር በዐመፅ ደስ አይሰኝም» (1ቆሮ. 13፻4-5 አ.መ.ት)። ፍቅር ዐመፅ በዙሪያው መኖሩን አይክድም፤ በዐመፅ ላይ ተመሥርቶ ግን ዕቅድ አያወጣም። ከእግዚአብሔር ርቀን ወይም ተለይተን በነበረ ጊዜ፣ ዕቅድ የምናወጣውና የምንወስነው ክፉ ነገርን በአእምሮአችን እያውጠነጠንን ነበር፤ ሥራችንና ነገራችን ሁሉ ትክክል መሆኑን ከዚህ አንጻር በመነሣት ለማሳየት እንሞክር ነበር።

ክፉ ቀንን ወይም ክፉ ጊዜን በማሰብ ዕቅድ አታውጣ። በእውነት በኢየሱስ ክርስቶስ የምትታመን ከሆነ ለክፉ ቀን ይሆነኛል በማለት አታጠራቅምም ወይም አታካብትም። ኢየሱስ «ልባችሁ አይታወክ» ብሎናል (ዮሐ. 14፻1)። እንዲህ ስለተባለ ግን፣ እግዚአብሔር ልባችን እንዳይታወክ ያደርጋል ማለት አይደለም። «ልባችሁ አይታወክ» የሚለው አነጋገር የትእዛዝ አነጋገር ነው፤ ስለዚህም ዕቅዳችንና ውሳኔዎችን ሁሉ ለእግዚአብሔር ቅድሚያ የሚሰጥ እስኪሆን ድረስ ልባችን እንዳይታወክ ማድረግ አለብን ማለት ነው።

ራዕይ ዕውን ሲሆን

«ደረቂቱ ምድር ከፊት ተሆናለች...» (ሲ. 35፣7)

ሰንድ ነገር እውን ከመሆኑ በፊት ብዙ ጊዜ ስለዚያ ነገር ራዕይ ይኖረናል። ምንም እንኳን ራዕዩ እውነት እንደሆነ እርግጠኞች ብንሆንም በጠበቅነው ጊዜ ሳይፈጸም ሲቀር ሰይጣን የተለያዩ ፈተናዎችን ይዞ ይመጣል፤ ያን ጊዜ ይህን ነገር በተስፋ መጠበቁ ዋጋ የለውም እንላለን። ስንጠብቀው የነበረው ራዕይ በእውን መፈጸም ሲገባው እንዲያውም ውርደትና እፍረት ይደርስብናል።

እግዚአብሔር ራዕይ መስጠቱ እውነት ነው፤ ይሁን አንጂ ለራዕዩ የምንስማማና የምንመች እንድንሆን እኛን ለማበጀት ሲል ወደ ጥልቅ ሽለቆ ያገባናል። ብዙዎቻችን የምንዝለውና ተስፋ የምንቆርጠውም በዚህ ሽለቆ ውስጥ ነው። ከእግዚአብሔር የተቀበልነው ማንኛውም ራዕይ የሚፈጸመው በትዕግሥት ከጠበቅነው ብቻ ነው። እግዚአብሔር የጊዜ ችግር ስለሌለበት አይችኩልም፤ አይጣደፍም፤ እኛ ግን እንችኩላለን፤ እንጣደፋለን። በተቀበልነው ራዕይ ክብር ውስጥ እያለን አንዳንድ ነገሮችን ለማድረግ እንንቀሳቀሳለን፤ ይሁን እንጂ ራዕዩ እውን አልሆነልንም። ለዚያ ራዕይ እውን መሆን ወይም ለራዕዩ የምንስማማ ሰዎች ለመሆናችን እምነት እስኪጥልብን ድረስ እግዚአብሔር ወደ ሽለቆ ያወርደናል፤ በእሳትና በማዕበልም ውስጥ ያሳልፈናል። እግዚአብሔር ሥራውን የጀመረው ገና ራዕዩን በሰጠን ጊዜ ነው። ወዳዘጋጀልን ግብ ሊያደርስን እኛን የመቅረጽና የማስተካከል ሥራውን ጀምሮአል፤ እኛ ግን ከሚሠሩንና ከሚያበጁን እጆቹ ለመውጣት የራሳችንን ጥረት እናደርጋለን፤ ራሳችን ላስቀመጥነው ግብ ራሳችንን ለማዘጋጀትም የተለያዩ መከራዎችን እናደርጋለን።

እግዚአብሔር የሚሰጠን ራዕይ በደመናዎች ላይ ያለ «የማይበላ እንጀራ» አይደለም፤ ይልቁንም እርሱ የሚሰጠን ራዕይ እዚሁ ምድር ላይ እንዲፈጸም የሚፈልገው የራሱ ፈቃድ ነው። ስለዚህም ሽክላ ሠራው እንደፈቀደና እንደወደደ እንዲያበጀን በፈቃደኝነት ራሳችንን በእጆቹ ውስጥ እንተው። ያን ጊዜ እግዚአብሔር እግዚአብሔር እንደሆነ ሁሉ፤ አንተም አንተ እንደሆንህ ሁሉ፤ ራዕዩ በሚፈልገው ምስልና ቅርጽ ትሠራለህ። በሂደቱ ስታሳፍ ልብህ አይዛል፤ አይታክት። ከእግዚአብሔር የተቀበልኸውን ራዕይ በዝቅተኛና አልባሌ ነገር እውን ለማድረግ የተለያዩ መከራ ታደርግ ይሆናል፤ ይሁን እንጂ እግዚአብሔር በዚያ ሁኔታ ራዕዩ እንዲፈጸም ፈቃዱ አይደለም።

ዋጋ ያለው ነገር ሁሉ አዳጋች ነው

«በጠበበው ደጅ ግቡ ወደ ሕይወት የሚወስደው ደጅ የጠበበ መንገዱም የቀጠነ ነውና» (ማቴ. 7፣13-14)

እንደ እውነተኛ የክርስቶስ ደቀ መዛሙርት ለመኖር ፍላጎት ካለን፣ ማንኛውም ዋጋ ያለው ነገር ሁሉ አዳጋች መሆኑን መዘንጋት የለብንም። እርግጥ ነው የክርስትና ሕይወት የክብር ሕይወት ቢሆንም ከባድም ነው፤ ይሁን እንጂ ምንም ያህል ከባድ ቢሆን ለድል መነሣሣት እንጂ መዛልና እጅ መስጠት የለብንም። ሁለንተናዬ ለእርሱ ክብር፣ ወይም ውድ የሆነብኝም ነገር ለእርሱ ልዕልና ይሁን፣ እስክንል ድረስ በክርስቶስ ላገኘነው ተአምራዊ ደኅንነት ዋጋ እንሰጠዋለን?

በክርስቶስ ከተከፈለው መሥዋዕትነት የተነሣ እግዚአብሔር እንደወደደና እንደፈቀደ ሰዎችን ያድናል። «በለበነ ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም በእናንተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነውና» (ፊልጵ. 2፣13)። ይሁን እንጂ ከእግዚአብሔር የተቀበልነውን ያንን ደኅንነት በዕለታዊ ሕይወታችን መፈጸም ወይም ተግባራዊ ማድረግ ይጠበቅብናል (ፊልጵ. 2፣12)። እርሱ ያዘዘንን ማድረግ የጀመርነው በቤዛነቱ ሥራ ላይ ተመሥርተን ከሆነ፣ አድርጉ ያለንን ማድረግ እንችላለን። ያንን ማድረግ ካቃተን ግን እግዚአብሔር በውስጣችን ያኖረውን ነገር በዕለት ተዕለት ኑሮአችን ገና ተግባራዊ አላደረግነውም ማለት ነው። ይህን ነገር ተግባራዊ ማድረግ አለማድረጋችን ይፋ የሚሆነው ደግሞ በሚገጥመን ችግርና ውጣ ውረድ ነው። ለእግዚአብሔር መንፈስ የምንታዘዝና በመንፈሱ አማካይነትም በውስጣችን ያኖረውን ነገር ሥራ ላይ የምናውል ከሆነ ግን እውነተኛው ባሕርያችንና የእግዚአብሔር ጸጋ ሲረዱን እንመለከታለን።

በለአስቸጋሪ ነገሮች እግዚአብሔር ይመስገን! ደኅንነት አስደሳች ነገር ነው፤ ነገር ግን ጥብዝናን፣ ድፍረትንና ቅድስናንም ይጠይቃል። ማንነታችን የሚፈተነው በእነዚህ ነገሮች ውስጥ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ «ብዙ ልጆችን ወደ ክብር» ያመጣል፤ (ዕብ. 2፣10)። ይሁን እንጂ ከእግዚአብሔር ልጆች ከሚጠበቀው ግዴታ ነጻ አይደለንም። ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ ልጁን ኢየሱስ ክርስቶስን እንድንመስል ይፈልጋል እንጂ ሰነሮችና ሥርዓት አልበኛ ልጆች እንድንሆን አይፈልግም። ለኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዛሙርት የሚገባ ሕይወትን ለመኖር ራስን መግዛትና በዕለት ተዕለት ሕይወታችንም ከበፊቱ የተሻልን ሆነን ለመገኘት ጥረት ማድረግ ይኖርብናል።

ታማኝ መሆንን ምረጥ

«የምታመሰክትን ዛሬ ምረጡ...» (ሲያሱ 24፣15)

የአንድ ሰው ውስጣዊ ፈቃዱ በሥራው ይገለጻል። ውስጣዊ ፈቃዴን ሥራ ላይ ማዋል ይጠበቅብኛል እንጂ ፈቃዴን መተው የለብኝም። ለመታዘዝ፣ ፈቃደኛ መሆን አለብኝ፤ የእግዚአብሔር መንፈስን ለመቀበልም ፈቃደኛ መሆን አለብኝ። እግዚአብሔር አንድ ራዕይ ሲሰጠኝ ምን እንደሚያደርግ ወይም ምን ማድረግ እንደሚችል ጥያቄ አይኖረኝም፤ ይልቁንም እኔ ራሴ ምን ማድረግ እንዳለብኝ ነው ጥያቄዬ እግዚአብሔር ፊት ለፊታችን ትልልቅ ዕቅዶችንና የሥራ መስኮች አስቀምጦአል። እዚህ ላይ ማድረግ ያለብን ትልቁ ነገር እግዚአብሔር ሲነካህ ባለፈው ጊዜ ምን ማድረግ እንደቻልህ ማስታወስ ነው። ደንገነት ያገኘህበትን ጊዜ አስታውስ፤ ስለኢየሱስ የተረዳህበትን ጊዜና አንድ ዓይነት እውነት የተረዳህበትን ጊዜ አስታውስ። በዚያን ጊዜ ታማኝነትህን ለእግዚአብሔር መግለጥ በጣም ቀላል ነበር። የእግዚአብሔር መንፈስ አዳዲስ አሳቦችን ወደልብህ ሲያመጣ እነዚህን ሁሉ አስታውስ።

«የምታመልኩትን ዛሬ ምረጡ» ምርጫህ አስበህና ወስኑህ የምታደርገው እንጂ እንዲሁ በደመነፍስና በቅጽበት የምታደርገው መሆን የለበትም። መምረጥ ስላለብህ ጉዳይ አንድ ውሳኔ ላይ እስካልደረሰህ ድረስ ማንኛውም ነገርህ በእንጥልጥል ላይ ይሆናል። ጉዳዩ በአንተና በእግዚአብሔር መካከል ስለሆነ ምን ማድረግ እንዳለብህ «ከሥጋና ከደም ጋር» መመካከር የለብህም (ገላ. 1፣16)። አዳዲስ አሳቦችን ስናማክራቸው ሰዎች ራሳቸውን ሊያገልሉ ይችላሉ፤ ስጋትና ጭንቀታችን የሚጀምረውም በዚህ ጊዜ ነው። በአስተዋይና በሳል ክርስቲያኖች ምክር እንድትጠቀም እግዚአብሔር ይፈልጋል፤ ይሁን እንጂ አንዳንድ ጊዜ የምትወስደውን እርምጃ በትክክል ሳይረዱልህ ይችላሉ። እግዚአብሔር ወዴት እየመራህ እንደሆነ መጠየቅ የአንተ ጉዳይ አይደለም፤ በሁኔታዎችና በመንገድህ ሁሉ እርሱ የሚገልጥልህ ነገር ቢኖር ራሱን ነው።

«እግዚአብሔር ሆይ፤ ለአንተ ታማኝ እሆናለሁ» በማለት በግልጽ በእግዚአብሔር ፊት ተናገር፤ ይሁን እንጂ ለእግዚአብሔር ታማኝ ለመሆን ምርጫህ እንደሆነ ስትናገር በራስህ ላይ ምስክር እንደምትሆን አትዘንጋ (ኢያሱ 24፣22)። ታማኝ ለመሆን ፈቃድህ ይሁን፤ ለአምላካቸው ታማኝ ሆነው በመገኘታቸውም ሌሎች የሚገባቸውን ክብር አትንፈግ።

ራስህን ለመመርመር ዝግጁ ነህ?

«ሲዎሎም ሕዝቡን እንዲሰብሩ ማምሰክ ስተቸሱም ሰላቸው» (ሲዎሎ 24፣19)

በጣም በጥቂቱ ቢሆን እንኳ ከእግዚአብሔር ሌላ የምትደገፍበት ነገር ይኖርህ ይሆን? በተፈጥሮ ባገኘሽው መልካም ነገር ወይም ደግሞ ምቹ ናቸው በምትላቸው ሁኔታዎች እየታመንህ ይሆን? እግዚአብሔር ፊት ለፊትህ ያስቀመጠውን የሥራ ዕቅድ ለመፈጸም በአንተነትህ የምትደገፍበት ነገር ይኖርሃል? በእነዚህ ጥቂዎች አማካይነት ራስህን ለመመርመር ተዘጋጅተሃል? «የቅድስና ሕይወትን መኖር አልቻልም» ማለትህ ትክክል ነው፤ ይሁን እንጂ ክርስቶስ ሊቀድስህ እስደሚችል ልትተማመንበት ትችላለህ። በራስህ መንገድ እግዚአብሔርን ማምለክ አትችልም፤ ነገር ግን ሁሉን በሚችል አምላክ ኃይል በውስጥህ ማለፍ በሚችልበት ሁኔታ ላይ ራስህን ማኖር ትችላለህ። የእርሱ ሕይወት በሕይወትህ ይገለጥ ዘንድ ከእግዚአብሔር ጋር የጠበቀ ኅብረትና ግንኙነት አለህ?

«ሕዝቡ ኢዮሱን እግዚአብሔርን እናመልካለን አሉት» (ኢዮሱ 2፣21)። ይህ ሆነ ተብሎ ራስን የመስጠት እንጂ እንዲሁ በደመነፍስ የሚደረግ ጉዳይ አይደለም። አንዳንድ ጊዜ «እግዚአብሔር ለእንዲህ ዓይነቱ ነገር የጠራኝ አይመስለኝም፤ እኔ ለዚህ የበቃሁ አይደለሁም» እንላለን። ይሁን እንጂ ማስተዋል ያለብን ደካሞችና የበቃን አለመሆናችንን በተረዳን መጠን በተሻለ ሁኔታ እግዚአብሔር ሊጠቀምብን መቻሉን ነው። በራሱ የሚመካበትና የሚታመንበት ነገር ያለው ሰው «ጌታን አገለግላለሁ» ለማለት የመጨረሻው ሰው መሆን አለበት።

አንዳንድ ጊዜ ደግሞ «ምነው እምነት በኖረኝ ኖሮ!» እንላለን። ይሁን እንጂ «ለማመን ፈቃደኛ ነኝ?» በማለት ነው ራሳችንን መጠየቅ ያለብን። ኢየሱስ ስላለማመን ኃጢአት አጠንክሮ መናገሩ ብዙ ሊያስገርመን አይገባም። «ባለማመናቸውም ምክንያት በዚያ ብዙ ተአምራት አላደረገም» (ማቴ. 13፣58)። እግዚአብሔር እንደተናገረው ማድረግ እንደሚችል ብናምን ኖሮ ምን ልንሆን እንደምንችል እስቲ ለአንድ አፍታ እናስብ። እግዚአብሔር የተናገረውን እንዲሆንልኝና እንዲያደርግልኝ እውነተኛ ፍላጎትና መሻት አለኝ?

መንፈሳዊ ስንፍና

«በፍቅርና በመወከም ሥራ እንደገና ቅዱስ ስርዐትን እንተያዙ፤ በስንደንደች ዘንድ በማድ እንደሆነው መሰብሰባችንን እንተው» (ዕብ. 10፣24-25)

ብዙ ጊዜ እኛ ክርስቲያኖች መንፈሳዊ ስንፍና ይጫናል። በተቻለ መጠን ሕይወት ምቹና ለስላሳ እንድትሆንልን እንፈልጋለን፤ ከዓለም ተለይተን በምችትና በሰላም የመኖር ምኞት አለን። ከዕብራውያን ምዕራፍ 10 የተመለከትነው አሳብ ግን እርስ በርስ መነቃቃት እንዳለብንና መሰብሰባችንን መተው እንደሌለብን ይናገራል። ይህ ደግሞ የመጀመሪያውን እርምጃ እኛ መውሰድ እንዳለብን የሚያመለክት ነው፤ እርምጃው የራስን ሳይሆን የክርስቶስን ፈቃድ የመረዳት እርምጃ ነው። ራስን ማግለልና «አትድረሱብኝ አልደርስባችሁም» ዓይነት አስተሳሰብ በፍጹም ከክርስቶስ ትምህርት የሚቃረን ነው።

የፍትሕ መንደል፣ እኩይ ምግባር፣ ውለታ ቢስ መሆንና እርስ በርስ መጋጨት የመንፈሳዊነታችን መለኪያ መመዘኛዎች ናቸው፤ እነዚህ ነገሮች ቢከሰቱ መንፈሳዊ ስንፍናችን ይፋ ይወጣል። «እኔን ምን አገባኝ» ዓይነት ዝንባሌአችን የሚገለጠውም ያኔ ነው። በእነዚህ ነገሮች ስንፈተን በጸሎትና በመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ውስጥ ራሳችንን መደበኛ እንሞክራለን። ሰላምና ደስታ ለማግኘት ብቻ እግዚአብሔርን እንጠቀምበታለን። ከኢየሱስ ክርስቶስ ደስታና እርካታን መቀበል እንጂ እውነት እርሱን ራሱን ለማወቅ አንፈልግም። ይህ ደግሞ ወደተሳሳተ አቅጣጫ የመጀመሪያው እርምጃ ነው። ደስታና እርዳታ ግን ውጤት እንጂ በራሳቸው ዓላማ አይደሉም።

ጴጥሮስ «በማሳሰቤ ሳነቃችሁ የሚገባኝ ይመስለኛል» ይላል (2ኛ ዮ. 1፣13)። እዚህ ላይ ንቁ ተሳትፎ መንፈሳዊ ንቃት አለመሆኑን መገንዘብ ይኖርብናል። አንዳንድ ጊዜ ንቁ ተሳትፎ ወይም የሥራ እንቅስቃሴ እውነተኛ መንፈሳዊ መነቃቃት እየመለሰን እንሳሳታለን። መንፈሳዊ ስንፍና የሚያስከትለው ትልቁ አደጋ መንቃትን አለመፈለጋችን ነው፤ ከዓለም የምንሸሸበትን የዕረፍት ቦታ እንድናገኝ እንፈልጋለን። ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ተመችቶንና ተዘናንተን መኖርን አላስተማረም። «ሂዱና ለወንድሞቼ ንገሩአቸው» ነው ያለው (ማቴ. 28፣10)።

ጤናማ መንፈሳዊ ሕይወት

«ስርሱን ስንዳውቅ...» (ፊደሉ. 3፡10)

የእንድ ክርስቲያን ተቀዳሚ እርምጃ ራሱን ሳይሆን ክርስቶስን ማወቅ መሆን ይኖርበታል። ጤናማ መንፈሳዊ ሕይወት ያለው ክርስቲያን የሚገጥሙት የተለያዩ ሁኔታዎች እንዲሁ በድንገት እንደሆኑ አያስብም፤ ሕይወቱንም መንፈሳዊና ዓለማዊ በማለት አይከፍልም። የሚገጥሙት ማንኛውም ነገሮች ይበልጥ ክርስቶስን ወደ ማወቅ ደረጃ እንደሚያደርሱት ያስባል፤ ስለዚህም በሁኔታዎች ውስጥ ሁሉ ስለራሱ ማሰብን በመተው ሙሉ በሙሉ ሕይወቱን ለክርስቶስ ያስገዛል። የመንፈስ ቅዱስ ዓላማ በተለያዩ የሕይወታችን ገጽታዎች ሁሉ እኛን ኢየሱስ ክርስቶስን ወደ ማወቅ ደረጃ ማድረስ ነው፤ በመሆኑም እዚያ ደረጃ ላይ እስክንደርስ ድረስ ደግሞ ደጋግሞ ወደተፈላጊው ነጥብ ያመጣናል። ራስን ማወቅ በመልካም ሥራ እንድንኩራራ ያደርጋል፤ እውነተኛ ክርስቲያን ግን በመልካም ሥራው ኢየሱስ ክርስቶስን ያስከብራል። በምናደርገው ነገር ሁሉ፤ ብንበላ ወይም ብንጠጣ ወይም የሌሎች ደቀ መዛሙርት እግር ማጠብን የመሰለ ዝቅተኛ ሥራ ብንሠራ በዚያ ውስጥ ሁሉ ክርስቶስን ወደ ማወቅ ደረጃ ማደግ ይደርብናል። እያንዳንዱ የሕይወት ገጽታችን እርሱን የሚያንጸባርቅ መሆን አለበት። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በጣም ዝቅተኛ በሚመስል ነገር እንኳ ከእግዚአብሔር አብ ጋር ለነበረው ግንኙነት ቅድሚያ ሰጥቶአል። ኢየሱስ አብ ሁሉን በእጁ እንደሰጠው ከእግዚአብሔርም እንደወጣ ወደ እግዚአብሔርም እንደሚሄድ አውቆ ማበሻ ጨርቅ ወስዶ ታጠቀ «የደቀ ዛሙርቱንም እግር ሊያጥብና በታጠቀበት ማበሻ ጨርቅ ሊያብስ ጀመረ» (ዮሐ. 13፡3-5)።

የእውነተኛ ክርስቲያን ዓላማ «እርሱን እንዳውቅ» የሚል መሆን አለበት። ዛሬ ባለሁበት ቦታ እርሱን አውቄ ይሆን? እዚህ ያለሁት ራሴን እንዳውቅ የራሴን ፈቃድ እንዳሟላ ሳይሆን ኢየሱስ ክርስቶስን እንዳውቅ ነው። ብዙ ጊዜ እንደሚታየው ግን ዓላማ አድርገን የያዘነው የተሰጠንን ሥራ መፈጸምን ነው። ጤነኛ መንፈሳዊ ሕይወት ያለው ክርስቲያን ግን እንዲህ ያለ ዝንባሌ የለውም። የእርሱ ዓላማ በማንኛውም ሁኔታና አጋጣሚ ሁሉ ክርስቶስን ወደ ማወቅ ደረጃ ማደግ ነው።

የራስዎን መንገድ የምትፈልግ ቤተክርስቲያን

«የክርስቶስን መብት ወደሚገኝ ወደመብት ሰከ ስስከንደርስ ድረስ» (ሰፊ. 4፣13)

በርቅ ማለት በእግዚአብሔርና በሰው መካከል የነበረውን ግንኙነት ማደስ፤ የሰው ልጆችን እግዚአብሔር ወደሚፈልገው ደረጃ መመለስ ማለት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በቤዛነት ሞቱ ያደረገውም ይህንኑ ነበር። እንዲት ቤተክርስቲያን የራስዎን መንገድ እስከተከተለችና ሙሉ ትኩረትዎን ድርጅት ላይ እስካደረገች ድረስ መንፈሳዊ ልትሆን አትችልም። በእርሱ ዕቅድና ዓላማ የሰው ልጆችን ከእርሱ ጋር ማስታረቅ ማለት በግል ሕይወታችን ብቻ ሳይሆን በማኅበር ደረጃም እርሱን ማወቅ ማለት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያትንና አስተማሪዎችን የላከልን ለዚህ ዓላማ ማለትም የክርስቶስ አካል የሆነችው ቤተክርስቲያን እርሱን በማወቅ እንድታድግ ነበር። እዚህ ያለው ለግል መንፈሳዊ ሕይወታችን ብቻ እንከብካቤ ለማድረግ አይደለም፤ ምቹ መንፈሳዊ ዕረፍት ለማድረግም አይደለም። እዚህ ያለው ኢየሱስ ክርስቶስን እንድናውቅና ቤተክርስቲያንም ክርስቶስን በማወቅ እንድታድግ የየበኩላችንን አስተዋጽዖ ለማድረግ ነው።

እኔስ ምን እያደረግሁ ነው? ስለግል መንፈሳዊ ሕይወቴ መዳበር ብቻ አስባለሁ ወይስ የክርስቶስ አካል የሆነችው ቤተክርስቲያን እርሱን በማወቅ እንድትጉለምስ አስተዋጽዖ አደርጋለሁ? ትልቁና ዋናው ነገር በግል ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የሚኖረኝ ግንኙነት ነው። «እርሱን እንዳውቅ» (ፊልጵ. 3፣10)። እግዚአብሔር ለሕይወቴ ያለውን ዕቅድና ዓላማ እንዲፈጽም ከተፈለገ ሙሉ በሙሉ ራሴን ለእርሱ መተውን መማር ይኖርብኛል። ለራሴና ስለራሴ ብቻ የማስብ ከሆነ ግን ከእርሱ ጋር ያለኝ ግንኙነት ችግር ይገጥመዋል። የኋላ ኋላ እርሱ ያደረገልኝን እንጂ እርሱን ራሱን ለማወቅ ምንም ደንታ እንደሌለኝ ስረዳ ግን በድርጊቴ አፍራለሁ። የሕይወቴ ግብና ዓላማ ሰላምና ደስታ ወይም በረከት አይደለም፤ የሕይወቴ ግብና ዓላማ እግዚአብሔርን ማወቅ ነው።

ሕይወቴን የምለካውና የምመዝነው በዚህ መለኪያ ነው ወይስ ሌላ መመዘኛ አለኝ?

ራዕዩ የሚያስከፍለው ዋጋ

«ነገሩ ሃዘያን በሞተበት ዓመት ስግዚአብሔርን ሰየሁት...» (ሊሳ. ፩፣1)

እስግዚአብሔር ከነፍሳችን ጋር ባለው ግንኙነት ዓይኖቻችን ከጣልንባቸውና ያዋጡናል ካልናቸው ትልልቅ ነገሮች ይለያያል። ራሱን በእነርሱ ስፍራ ማኖር ስለሚፈልግ እግዚአብሔር በተለያዩ ሁኔታ ወዳጆቻችን ወይም የቅርብ ረዳቶቻችንን ከእኛ ይወስዳቸዋል፤ ያኔ እናዝናለን፤ እንመራለን፤ ምናልባትም ተስፋ እንቆርጣለን። የእግዚአብሔርን ያህል የተማመንሁትና ልቤን ያሳረፍኩበት ሰው ወይም ነገር ሲወሰድብኝ በሕይወት ተስፋ እቋርጣለሁ? ልቤ በገዘን ይሰበራል? ወይስ ኢሳይያስ እንዳደረገው እግዚአብሔርን አያለሁ?

ከእግዚአብሔር የምቀበለው ራዕይ ከእኔ ፍላጎትና ዝንባሌ ጋር ይያያዛል። እውነት እንዲገለጽልኝ ወይም እንዳይገለጽልኝ በማድረግ ረገድ የግል ጠባቤና ባሕርይ የራሱ አስተዋጽዖ አለው። «እግዚአብሔርን አየሁት» ከማለቱ በፊት በውስጤ መስተካከልና የእግዚአብሔር አምሳል ለመያዝ መለወጥ ያለበት ነገር ይኖራል። ዳግም እስከተወለድሁበትና የእግዚአብሔርን መንግሥት እስካየሁበት ጊዜ ድረስ በራሴ አስተሳሰብና አመለካከት ስመራ ኖራለሁ። እግዚአብሔር ከውስጤ ቋርጦ ሊጥለው የሚገባው ነገር ነበረው፤ ይህንንም ለማድረግ እግዚአብሔር በሕይወቴ በሚገጥሙኝ የተለያዩ ሁኔታዎች ይጠቀማል።

ፊት ለፊት እግዚአብሔርን እንድታይ ከተፈለገ በእግዚአብሔርና በእንተ መካከል ማንም ጣልቃ ሊገባ በማይችልበት ሁኔታ ተቀዳሚውን ስፍራ እርሱ መያዝ ይኖርበታል። በሕይወትህ እግዚአብሔር አንደኛ፣ እግዚአብሔር ሁለተኛ፣ እግዚአብሔር ሦስተኛ ይሁን። ስለዚህም ጸሎትህ «ውድ አምላኬ ሆይ፣ በዚህ ዓለም ከእንተ በቀር ሌላ ማንም የለኝም፣ ያለኸኝ እንተ ብቻ ነህ» የሚል ዓይነት መሆን ይኖርበታል።

የሚያስከፍለውን ዋጋ ለመክፈል ተዘጋጅ። በምትቀበለው ራዕይ መሠረት መኖር መቻልህን አሳይ።

መከራን መቀበልና የሁለተኛው ምዕራፍ ጉዞ

«እኔ ግን ስባችኋለሁ ከፍውን ስትቃወሙ፤ ዳረ ግን ቀኝ ጉንጭህን ሰሚመታህ
 ዙሱ ዙስተኛውን ደግሞ ስዙርሰት» (ማቴ. 5፡39)

ጌህ ጥቅስ ማድረግ ስንችል እንደ ክርስቲያንነታችን ማድረግ ስለሌለብን ነገር ያመለክታል። በዚህ ዓለም መሠረት ሲመቱት መልሶ ያልተማታ ሰው እንደፈሪ ይቈጠራል። በመንፈሳዊ ዓለም አስተሳሰብ ግን የእግዚአብሔር ልጅ ሕይወት በእርሱ ውስጥ ለመኖሩ ዓይነተኛ ማስረጃ ሆኖ ይቈጠራል። ከአንተ የሚጠበቀው ሲሰድቡህ መልሰህ አለመሳደብ ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን በውስጥህ ያለው የእግዚአብሔርን ልጅ ሕይወት የምታንጸባርቅበት ልዩ ዕድል እንዲሆንልህ ይጠበቅብሃል። ቀድሞውኑ በውስጥህ ከሌለ በቀር የኢየሱስ ሕይወት በሕይወትህ መታየት አይችልም፤ እርሱን ለመምሰል የምታደርገው ሙከራም ወጤት አይኖረውም። እውነተኛ ክርስቲያን በሌሎች የሚደርስበትን ጥቃት የክርስቶስን ጣፋጭነት ለማሳየት ይጠቀምበታል።

የተራራው ስብከት መልእክት «ግዳጅህን ፈጽም» የሚል ሳይሆን በሕግ ደረጃ «ግዳጅህ ያልሆነውን ነገር እንኳ አድርግ» የሚል ነው። ለምሳሌ ያህል ከአንድ ሰው ጋር ሁለተኛውን ምዕራፍ የመሄድ ወይም ደግሞ በጥሬ ለሚመታን ሌላውን ጉንጫችንን የመስጠት ግዴታ የለብንም፤ ኢየሱስ እንደሚናገረው እውነተኛ የክርስቶስ ደቀ መዛሙርት ከሆንን እነዚህንም ለማድረግ ዝግጁ እንሆናለን። «ሰዎች ያለአግባብ በድለውኛል፤ በተሳሳተ መንገድ ተረድተውኛል፤ ከዚህ በላይ ርቁ መሄድ አልችልም» የምንልበት ምክንያት አይኖርም። የራሴን መንገድና ምርጫ ስከተል የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስን አሳዝናለሁ፤ ያለአግባብ የሚሰነዘርብኝን ጡጫ በትዕግስት ስቀበል ግን የእግዚአብሔር ልጅን መከራ እካፈላለሁ። «በሥጋዬ በክርስቶስ መከራ የጌደለውን እፈጽማለሁ» የሚለው የሐዋርያው ጳውሎስ ቃል ትክክለኛው ትርጉምም ይህ ነው (ቂላ. 1፡24)። አንድ እውነተኛ ክርስቲያን መቈርቂር ያለበት ስለራሱ ሳይሆን ስለኢየሱስ ክርስቶስ ክብር ነው።

ከሌሎች ፍትሕና ጽድቅ አትጠብቅ፤ ከራስህ ሕይወት ግን ፍትሕና ጽድቅ አይታጣ። ብዙ ጊዜ ከሁኔታዎች እውነተኛ ፍትሕ እንጠብቃለን፤ ኢየሱስ በተራራው ስብከት ያስተላለፈልን መልእክት ከሰዎችና ከሁኔታወች ፍትሕ አትጠብቁ፤ እናንተ ግን ፍትሕ ከማድረግ ወደ ጓላ አትበሉ የሚል ነው።

መንፈሳዊ ክብርና ግዴታዬ

«በገሬክ ሰዎችና ባህተማሪዎች ፅዳ ስለብኝ» (ፎግ 1፡14)

ሦንጊዜም ቢሆን ጳውሎስ ለኢየሱስ ክርስቶስ ባለዕዳ መሆኑ የሚሰማው ሰው ነበር፤ የሕይወት ዘመኑን ያሳለፈውም ይህን ባለዕዳነት በተግባር በመግለጥ ነበር። ለጳውሎስ ሕይወት ከፍተኛ ግፊት ወይም ተነሣሽነት የሚሰጠውም ኢየሱስ ክርስቶስ መንፈሳዊ ባለውለታው መሆኑን መገንዘቡ ነበር። እኔስ ያልዳኑ ወገኖችን ስመለከት ለክርስቶስ ባለዕዳነት የሚሰማኝ ዓይነት ሰው ነኝ? ክርስቲያን እንደመሆኔ መጠን ላልዳኑ ሰዎች ያለብኝን ዕዳ መወጣት መንፈሳዊ ክብርና ግዴታዬ ሊሆን ይገባል። በሕይወቴ ዋጋ የምሰጠው እያንዳንዱ ነገር የተገኘው በክርስቶስ ቤዛነት ሞት ነው። የቤዛነት ሞቱ በሌሎች ሕይወት ተግባራዊ ይሆን ዘንድ የሚጠበቅብኝን እየተወጣሁ ነውን? ይህ ሊሆን የሚችለው ደግሞ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ይህ የባለዕዳነት ስሜት ሲኖረኝ ብቻ ነው።

የኢየሱስ ክርስቶስ ባሪያና አገልጋይ እንጂ ከማንም የበለጠሁ ወይም የተሻልሁ አይደለሁም። ይህን በተመለከተ ጳውሎስ «በዋጋ ተገዝታችኋልና ለራሳችሁ አይደላችሁም» ይላል (1ቆሮ. 6፡19-20)። ጳውሎስ ራሱንና ሁለንተናውን ለጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የሸጠ ሰው ነበር፤ «ከኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል የተነሣ በዚህ ምድር ላለ ሰው በሙሉ ባለዕዳ ነኝ፤ ነጻ የሆንሁት የእርሱ ባሪያና አገልጋይ ለመሆን ነው» በማለት የሚናገረውም ከዚህ የተነሣ ነው። መንፈሳዊ ክብርና ግዴታዬን የተገነዘበ የእያንዳንዱ ክርስቲያን ሕይወትም የዚህ ዓይነት ሊሆን ይገባል። ለራሱህ ብቻ ማስብና መጸለይህን ትተህ እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ ባሪያ ሕይወትህን ለሌሎች ማካፈልን አትዘንጋ።

ሁሉ በእርሱ ቀጥተር ሥር ነው

«በሰማይ ያለው ሰባታችሁ በሚሰምኑት ስንዴት ስብዕሙ መዕከም ነገርን ይሰማችሁ!» (ማቴ. 7፣11)

ከዚህ ምንግብ እንደምንመለከተው ኢየሱስ መንፈሱን ለተቀበሉ ሰዎች ሁሉ መመሪያ የሚሆናቸውን አሳብ አስቀምጦላቸዋል። እግዚአብሔር የሁሉም ነገር ተቂጣጣሪና ጌታ የመሆኑ እውነት አእምሮአችንን እንዲሞላው አጠንክሮ ይናገራል፤ አንድ ደቀ መዝሙር በፍጹም ልቡ በእግዚአብሔር መታመን፣ ከእርሱም መለመንና መፈለግ እንዳለበት ያሳስበናል።

እግዚአብሔር የመኖሩና ምንጊዜም በቦታው የመሆኑ አሳብ አእምሮህን ይሙላው። አእምሮህ በዚህ እውነት ከተሞላ አስቸጋሪ ሁኔታዎች ቢገጥሙህ እንኳ «የሰማይ አባቴ ስለዚህ ሁኔታ ሁሉ ያውቃል» ማለት የመተንፈስን ያህል ቀላል ነገር ይሆንልሃል። ችግር ሲደርስብህና እርግጠኝነት ማጣት ሲሰማህ ይህ እውነት ወደ አእምሮህ ስለሚመጣ በእግዚአብሔር መደገፍ የአንተን ጥረት የሚጠይቅ ጉዳይ አይሆንም። ይህ እውነትና ግንዛቤ በታላቅ ኃይል አእምሮህን እስኪቂቂጠረው ድረስ ችግር በገጠመህ ቀጥተር እርዳታ ፍለጋ ከአንዱ ወደ ሌላው ሰው ትሄዳለህ። አሁን ግን ይህን እውነት ስለተረዳህ እርዳታህ በቀጥታ ከእግዚአብሔር ይሆናል። መንፈሱን ለተቀበሉ ሰዎች ኢየሱስ የሰጠውን መመሪያ በሚከተለው ሁኔታ መረዳት ይቻላል፤ እግዚአብሔር አባቴ ነው፤ እግዚአብሔር ይወደኛል፤ ስለዚህ ከእርሱ የተሰወረ ነገር ሊደርስብኝ አይችልም፤ ታዲያ፣ ለምን እጩነቃለሁ?

አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር በጨለማ ውስጥ የተወሀ ሊመስልህ ይችላል፤ ሆኖም በእርሱ ታመን፤ እርሱን ተስፋ አድርግ። አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር በለአንተ ደንታ የሌለው ሊመስልህ ይችላል፤ እርሱ ግን እንደዚያ አይደለም፤ በትክክል የማይፈርድ ዳኛ ዓይነት ሊመስልህም ይችላል፤ እርሱ ግን በጽድቅ ይፈርዳል። ከእያንዳንዱ ሁኔታ በስተጀርባ የእግዚአብሔር ዕቅድ መኖሩን አትርሳ። እግዚአብሔር ሳያውቀውና ሳይፈቅደው አንድም የሚደርስብህ ነገር የለም። ስለሆነም በፍጹም ልብህ ልትተማመንበትና ራስህን ልትጥልበት ትችላለህ። ጸሎት ሲባል ከእግዚአብሔር የመለመንና የመጸለይን ዝንባሌ ማዳበር ማለት ነው «ለምኑ ይሰማችሁማል» (ማቴ. 7፣7)።

የማመን ተአምር

«ቃሴም ስብከተም መንፈስንና ኃይሷን በመገሰጥ ነበረ ስንጂ በሚያባብሰው በጥበብ ቃዕ ስዕነበረም» (1ቆሮ. 2፤4)

ሷውሉስ በከፍተኛ ደረጃ የተማረና በንግግር ችሎታውም የተደነቀ ሰው ነበር፤ እዚህ ላይ የሚናገረው ግን ወንጌልን ሲሰብክ ዓላማው በንግግር ችሎታው ሰዎችን ለማስደነቅ ከሆነ የእግዚአብሔር ኃይል ሰዎችን ሊነካቸው እንደማይችል ለማሳየት እንጂ ባዶነቱና አላዋቂነቱ ተሰምቶት አልነበረም። በኢየሱስ የማመን ተአምር የሚፈጸመው የክርስቶስ ቤዛነት ሞት በሕይወታቸው ሲፈጸም እንጂ በሰዎች የንግግር ችሎታ፤ ወይም በሚያባብልና በሚያስፈራራ ቃል አይደለም። እምነት የሚፈጠረው ያለምንም ወይም ማንም እርዳታ የእግዚአብሔር ኃይል በሰዎች ሕይወት ሲሠራ ብቻ ነው። ሕይወትን የሚለውጥ የክርስቶስ ቤዛነት ኃይል የሚገለጠው በወንጌል ስብከት እንጂ በሰባኪው ሰብዕና ወይም ማንነት አይደለም።

ሰባኪው መጽም ያለበት ከእህል ውሃ ብቻ አይደለም፤ ለወንጌል እንቅፋት ከሚሆን ከማንኛውም ሰው ሠራሽ ዘዴና ጥበብ ሁሉ መጽም ይኖርበታል። ሰባኪው ሕዝብ ፊት የሚቆመው እግዚአብሔርን ወክሎ ነው፤ ጳውሎስ «እግዚአብሔር ሰዎችን በእኛ አማካይነት ስለሚጠራ፤ እኛ በክርስቶስ ስም መልእክተኞች (አምባሳደሮች) ነን» የሚለውም ከዚህ የተነሣ ነው (2ቆሮ. 5፤20)። የሰባኪው ሥራ የወንጌል መልእክተኛ መሆን ነው። ሰዎች የተሻሉ ሆነው ለመገኘት የሚፈልጉት ከእኔ ስብከት የተነሣ ከሆነ በፍጹም ክርስቶስን ወደ ማወቅ ደረጃ አይደርሱም። የወንጌል ሰባኪነት ሥራዬን በተገቢው መንገድ እንዳልወጣ የሚያደርገኝ ማንኛውም ነገር በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ክህደት እንደፈጸምሁ ያስቆጥረኛል፤ ሰዎችን የሚለውጥ የቤዛነቱ ሥራ በሕይወታቸው እንዳይሠራ መሰናክል እሆናለሁ።

«እኔም ከምድር ከፍ ከፍ ያልሁ እንደሆነ ሁሉን ወደ እኔ እስባለሁ» (ዮሐ. 12፤32)።

የመታዘዝ ምሥጢራዊነት

«ከርሱም ጌታ ሆኜ ማን ነህ? ስሰው» (ዮሐዋ. 9፻5)

ከርስቲያኖችን ሲያሳድድ የነበረው ፈሪሳዊው ሳውል ትሑት የኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋይ ወደ መሆን የተለወጠው ከክርስቶስ ቤዛነት ተአምር የተነሣ ነበር።

ልንገልጸው ወይም ምክንያት የምናገኝለት ነገር ተአምራዊ ወይም ምሥጢራዊ ሊሆን አንችልም። አንድን ነገር መግለጥ ከቻልን ልንቋቋም ለንችላለን። ነገሮችን በማስመልከት ለአእምሮ የሚመች ገለጻ ለመስጠት ሙከራ ማድረግ የሰዎች ሁሉ ባሕርይ ነው። መታዘዝ የሰዎች ባሕርይ ላይሆን ይችላል፤ ይሁን እንጂ አለመታዘዝም የገድ ጋጢአት ነው ማለት አይደለም። መታዘዝ ወይም አለመታዘዝ ዋጋ የሚኖረው ግን የአዛዦችን ማንነትና ሥልጣን በተረዳንበት መጠን ነው። ይህ ግንዛቤ ከሌለ ትእዛዝ ሰጪው ራሱ የሌሎችን አለመታዘዝ እንደ ነጻነት ሊቋቋረው ይችላል። አንድ ሰው ሌላውን «ይህን አድርግ» ወይም «ያንን አታድርግ» በማለት የሚገዛው ከሆነ ሰብዓዊ መንፈሱን ሊገራው ይችላል፤ ለእግዚአብሔር ግን የተመቻ ላይሆን ይችላል። አንድ ሰው የሚታዘዘው የእግዚአብሔርን ቅድስና ተረድቶ ላይሆን እንዲሁ የሚታዘዘው ከሆነ የመታዘዝ ባሪያ ሆኖአል ማለት ነው።

ሰዎች ወደ እግዚአብሔር የሚመጡት ከአጉል ሃይማኖተኝነት ሲላቀቁ ነው፤ ምክንያቱም የሰው ልብ ጌታ አንድ ብቻ ነው፤ የሰው ልብ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ እንጂ ሃይማኖት አይደለም። ይህ እውነት ከተገለጠልኝ በኋላ ባልታዘዝ ቅጣት ይጠብቀኛል (ኢሳ. 6፻5 እንዲሁም ቍጥር 1)። ኢየሱስ እንድታዘዘው አያስገድደኝም፤ በፈኝደኝነት ባልታዘዘው ደግሞ በሕይወቴ እንዳይገለጥ እንቅፋት እሆናለሁ፤ እንደዚያ ከሆነ ደግሞ የቤዛነት ሞቱ ኃይል በሕይወቴ መሥራት አይችልም። ወደ ብርሃን ለመምጣት ፈቃደኛ እስከሆንሁ ድረስ ምን ያህል በደለኛ ወይም ዓመፀኛ እንደነበርሁ ለእግዚአብሔር ጸጋ ችግሩ አይደለም። ብርሃኑን ካልተቀበልሁ ግን «ወዮልኝ» (ዮሐ. 3፻19-21)።

የአማኝ ለእግዚአብሔር መገዛት

«ስናነተ መምህርና ጌታ ተብኛባችሁ፤ ስንዲህ ነኝና መሰከም ተባባችሁ» (ዕብ. 13፣13)

በማንም ላይ ቢሆን ጌታ በግድ ባለሥልጣን መሆን አይፈልግም፡፡ አንድም ጊዜ እንኳ «ለእኔ መገዛት አለባችሁ» በማለት ማንንም አልጠየቀም፡፡ ምርጫውን የተወው ለእኛ ነው፤ ሌላው ቀርቶ ሰዎች ፊቱ ላይ ለመትፋትና ጎሳም እርሱን ለመስቀል ነጻ ነበሩ፡፡ በቤዛነት ሞቱ አማካይነት የእርሱ ሕይወት በእኔ ውስጥ መኖር ከጀመረ በኋላ ግን፤ በእኔ ላይ ያለውን ሥልጣንና መብት እንደዘጋጠሁ፡፡ ሙሉ በሙሉ ሕይወቴን ስለሚገዛውም «ጌታ ሆይ፤ እንተ ክብር፤ ውዳሴ፤ ኃይልም ልትቀበል ይገባሃል» በማለት ባለሥልጣንነቱን እቀበላለሁ (ራዕ. 4፣11)፡፡ ክብር ለሚገባው ክብርን የማይሰጥ በእኔ ውስጥ ያለው ወራዳ ነገር ብቻ ነው፡፡ ከእኔ የተሻለ የቅድስና ሕይወት ያለው ሰው ሲገጥመኝ ክብሩን መቀበል የሚያቅተኝና ለሚሰጠኝ መመሪያም ለመታዘዝ ፈቃደኛ አለመሆኔ በእኔ ውስጥ ያለው ወራዳ ባሕርይ የመገለጡ ምልክት ነው፡፡ እግዚአብሔር ደግሞ እኛን ለማስተማር በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ከእኛ በተሻሉ ወይም በበለጡ ሰዎች ይጠቀማል፡፡ በፈቃደኝነት ራሳችንን እስክናስገዛ ድረስ ይህን ማድረጉን ይቀጥላል፡፡ ከዚያ በኋላ አእምሮአችንና ዝንባሌያችን በሙሉ ለእርሱ ለመታዘዝ ዝግጁ ይሆናል፡፡

ለጌታ የምንታዘዘው ተገድደን ቢሆን ኖሮ፤ ጩካኝ ስለሚሆንብን ከልባችን ሥልጣኑን መቀበል ይከብደን ነበር፡፡ እርሱ ግን ማንንም አያስገድድም፤ በትክክለኛ ማንነቱና ባሕርዩ ካየነው በኋላ ግን በፍጹም ፈቃደኝነት እንታዘዝለታለን፡፡ ያኔ ጌትነቱን መቀበል ቀላል ይሆንልናል፤ ዘመናችንንም ሁሉ እርሱን በማክበር እንኖራለን፡፡ መታዘዝ ለሚለው ቃል ላቅ ያለ ግምት ልንሰጠው ይገባል፡፡ መታዘዝ ቀላል የሚሆነው በባርያና በጌታ መካከል ሳይሆን የጋራ ግንኙነት ወይም ዝምድና ባላቸው በአባትና በልጅ መካከል ሲሆን ነው፡፡ ጌታ ኢየሱስ ከእግዚአብሔር ጋር የነበረውን መቀራረብና አንድነት ሲያመለክት «እኔና አብ አንድ ነን» ብሎአል (ዮሐ. 10፣30)፡፡ «ምንም ልጅ ቢሆን ከተቀበለው መከራ መታዘዝን ተማረ» (ዕብ. 5፣8)፡፡ አዳኞችን ኢየሱስ የታዘዘው ልጅ ስለሆነ እንጂ የእግዚአብሔር ልጅ ለመሆን አልነበረም፡፡

በእግዚአብሔር መገኘት መታመን

«እግዚአብሔርን በመታመን የሚጠበቁ ደህንና ስድስት ስድስት» (ሲሳ. 40፣31)

በእግራችን መራመድ ወይም መሄድ ይህን ያህል አስገራሚ ነገር ሳይሆንብን ይችላል፤ ይሁን እንጂ ኃይላችንና ብርታታችን ከሚታወቅበት ነገር አንዱ ወደፊት መራመድ መቻላችን ነው። «ይሄዳሉ (ይራመዳሉ) አይደክሙም» መጽሐፍ ቅዱስ «መራመድ ወይም መሄድ» የሚለውን ቃል የሚጠቀምበት የአንድን ሰው ማንነት በሚገልጥ ሁኔታ ነው። ዮሐንስ «እነሆ የእግዚአብሔር በግ» በማለት ለኢየሱስ የመሰከረለት «ሲሄድ ተመልከቱ» ነበር (ዮሐ. 1፣35-36)። መጽሐፍ ቅዱስ አስፈላጊ ነገሮችን የሚዘረዝረው በግልጽ እንጂ በተወሳሰበ ሁኔታ አይደለም። እግዚአብሔር እኛን «መንፈሳዊ ሁኑ» አላለንም፤ እርሱ «በፊቴ ተመላለስ፤ ሂድ ወይም ተራመድ ነው» ያለን (ዘፍ. 17፣1)።

አካላዊ ወይም ስሜታዊ ጤንነት ሳይሰማን ሲቀር የሚያነቃቃንና የሚያበረታታን ነገር እንፈልጋለን። ይህን ማድረጋችን ደግሞ አካላችንን በተመለከተ ወደ አጉል መንፈሳዊ አሠራር ወይም የመንፈስ ቅዱስ ሥራ የሚመስልን ነገር ወደማድረግ ሊመራን ይችላል። ስሜታችንን በተመለከተ በአንጉል ነገር ወደ መጠመድና ወደ ምግባር ብልሹነት ሊመራን ይችላል፤ በመንፈሳዊ ሕይወታችን ሁልጊዜ «በንስር ከንፍ» (ኢሳ. 40፣31) መንሳፈፍ የምንፈልግ ከሆነ ወደተሳሳተ መንፈሳዊ ልምምድ ሊያደርስን ይችላል።

የእግዚአብሔር መገኘት ኃይል የሚሰማን ሁልጊዜ ዓይኖቻችንን በጌታ ላይ በማድረግ እንጂ በአንድ ዓይነት ሁኔታ ወይም ስፍራ ስለሆንን አይደለም። ችግራችን የሚጀምረው እምነታችንን በእርሱ የመገኘት ኃይል ላይ ማድረግ ሲያቅተን ነው። በእግዚአብሔር መገኘት ኃይል ሐቅ ስንመሠረት ግን ዳዊት «ተራሮችም ወደ ባሕር ልብ ቢወሰዱ አንፈራም» ያለው የእኛም ልምምድ ይሆናል (መዝ. 46፣2)። ያኔ «ለካ እግዚአብሔር ሁልጊዜ ከእኔ ጋር ነበር!» በማለት በአድናቆት እንናገራለን። አንዳንድ አስቸጋሪ ሁኔታዎች ሲገጥሙን ከእግዚአብሔር ምሪት መለመን አስፈላጊ ነው፤ ይሁን እንጂ፤ ምንጊዜም ቢሆን እርሱ ስለሚመራንና እየመራን ስለሆነ በትንሽ በትልቁ «ጌታ ሆይ፤ በዚህ ወይም በዚያ መንገድ ምራች» ማለቱ አስፈላጊ አይደለም። በየዕለቱ የምናደርጋቸው ውሳኔዎች ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር የሚጋጩ ከሆነ ግን መንፈሳችን ነጻነት እንዳይሰማን ያደርጋል። እንደዚህ ዓይነት ሁኔታ ሲገጥመን በመገኘቱ ኃይል እስኪመራን ድረስ በፊቱ ጸጥና ረጋ ብለን መጠበቅ ይኖርብናል።

የመንግሥት ሰማይ መግቢያ በር

«በመንፈስ ድሆች የሆኑ ብፁዓን ናቸው» (ሣቴ. 5፡3)

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ አንድ ታላቅ የሃይማኖት መምህር ብቻ እንደሆነ ማሰብ ትክክል አይደለም። ኢየሱስ ክርስቶስ መምህር ብቻ ከሆነ ልፈጽመው ወይም ላግላው የማይቻለችን መመዘኛ ፊት ለፊቴ አኑርክለሁና ወደ ተስፋ መቀረጥ ላመራ ነው ማለት ነው። ምን ጊዜም ላገኘው ወይም ልደርስበት የማልችለውን የላቀ አስተሳሰብ ለእኔ መስጠቴ ጥቅሙ ምንድን ነው? እንዲያውም ያንን መመሪያ ባላውቀው ይሻለኝ ነበር። ልቦን እጽሕ ሁን፤ (5፡8)። ከሚጠበቅብህ የበለጠ አድርግ፡ ወይም በሙሉ ልብህ ለእግዚአብሔር ተገዛ በማለት መሆን የማልችለውን ነገር ለእኔ መንገሩ ጥቅሙ ምን ላይ ነው? የኢየሱስ ክርስቶስ ትምህርት ልደርስበት ከማልችለው መመሪያነት አልፎ የተለየ ትርጉም ወይም መልእክት እንዲሰጠኝ ከተፈለገ በመጀመሪያ እርሱን በጌትነቱ ላውቀው ይገባል። ከእግዚአብሔር መንፈስ ጻግም ሰወለድ ኢየሱስ የመጣው ለማስተማር ብቻ ሳይሆን ያስተማረውን ትምሕርት በሕይወቴ እንድናረው እኔን ለማስቻል ጭምር እንደሆነ አውቃለሁ። ኢየሱስ ክርስቶስ ሲያድነኝ የእርሱን ባሕርይ በእኔ ውስጥ ያኖራል፤ እግዚአብሔር የሰጠኝ መመሪያዎች ሁሉ መሠረታቸው ይህ የእርሱ ባሕርይ ነው።

የተራራው ሰብከትን የሚያነብ አንድ ተፈጥሮአዊ ሰው በፍጹም ሊፈጽመው እንደማይችል ስለሚረዳ አቅመ ቢስነቱ ግልጽ ይሆንለታል፤ ኢየሱስ የሚፈልገውም እንደዚህ እንዲሆን ነው። በራሳችን ጽድቅ ላይ ተመሥርተን የኢየሱስ ክርስቶስን ትምህርት መፈጸም እንደምንችል የምናስብ ከሆነ አቅመ ቢስና ደካሞች መሆናችንን እስክንቀበል ድረስ አቅማችንን እንድናውቅ ይተወናል። ድሆችና ምስኪኖች መሆናችንን ተረድተን ወደ እርሱ የምንመጣውና ከእርሱ የምንቀበለውም ያኔ ብቻ ነው። «በመንፈስ ድሆች የሆኑ ብፁዓን ናቸው» የሚለው ቃል የእግዚአብሔር መንግሥት መጀመሪያ መርሐ ነው። ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የምንገባው በባለጠግነት ሳይሆን ድህነታችንን ስንቀበል ብቻ ነው፤ «ጌታ ሆይ! ይህን ማድረግ አልችልም» በማለት ምስኪንነታችንን ስንነግረው «ብፁዓን ናችሁ» ይለናል (5፡11)። ይሁን እንጂ ድሆችና ምስኪኖች መሆናችንን ለመቀበል ረጅም ጊዜ ይወስድብናል! ኢየሱስ ክርስቶስ ሥራውን በሕይወታችን መፈጸም ወደሚችለበት ትክክለኛ ስፍራ የምንመጣው ድሆች መሆናችንን ስንቀበል ብቻ ነው።

መቀደስ

«የስግዚአብሔር ፊቃድ ስርዐም መቀደሳችሁ ነውና...» (1ተሰ. 4፣3)

ሞትን በተመለከተ፡፡ የቅድስና ሕይወትን ከመለማመዳችን በፊት የሞት ልምምድ እንዲኖረን እግዚአብሔር በሕይወታችን ይሠራል፡፡ ቅድስና መሞትን ይጠይቃል፡፡ ይሁን እንጂ ብዙዎቻችን ሞታችንን ላለመቀበል ብዙ ጊዜ እንወስዳለን፡፡ ቅድስና በሕይወታችን እውን ከመሆኑ በፊት በውስጣችን ብዙ ትግልና ግብግብ ይካሄዳል፡፡ ክርስቶስ በእኛ ላይ ያለውን ሥልጣን ላለመቀበል ብዙ እናወጣለን እናወርዳለን፤ ያኔ ትግል ይጀምራል፡፡ ኢየሱስ «ማንም ወደ እኔ የሚመጣ ቢኖር የራሱን ሕይወት እንኳ ሳይቀር ባይጠላ ደቀ መዝሙራ ሊሆን አይችልም» ብሎአል (ሉቃ. 14፣26)፡፡

የቅድስና ሃይት በሕይወቴ መሥራት ሲጀምር መንፈስ ቅዱስ የምመካበትን ነገር ሁሉ ያስወግድና እኔ ብቻዬን እንድቀር ያደርጋል፤ ያ ጊዜ የእኔ ሞት የሚፈጸምበት ጊዜ ነው፡፡ የምታመንበት ነገር ሁሉ እንዲሞትና እኔ ብቻ እርቃኔን በፊቱ እንድቆም ፈቃደኛ ነኝ? ያለምንም መሸፋፈንና ምንም ነገር ሳይኖረኝ ወደ እርሱ ለመምጣት ዝግጁ ነኝ? አባቴን ወይም እናቴን፣ ጓደኞቼንና የራሴን ምርጫ ሁሉ ለመተውና ለመሞት ለመዘጋጀት ውሳኔ አድርጌአለሁ? ቅድስና ይህን ይጠይቃል፡፡ ስለሆነም ኢየሱስ «ሰይፍን እንጂ ሰላምን ለማምጣት አልመጣሁም» ማለቱ ሊያስገርመን አይገባም (ማቴ. 10፣34)፡፡ ውጊያው የሚጀምረውና ብዙዎቻችን የምንሰናከለውም እዚህ ላይ ነው፡፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ጋር መተባበር የማንፈልገውም እዚህ ነጥብ ላይ ስንደርስ ነው፡፡ «ይህማ በጣም ከባድ ነው፤ ጌታ እንዲህ ያለ ነገር ከእኔ እንደማይጠብቅ እርግጠኛ ነኝ» በማለት ከሐቁ ለመሸሽ እንሞክራለን፡፡ ጌታ በአቋሙ ጽኑ ነው፤ ከእኛ የሚፈለገውን ነገር ይጠብቅብናል፡፡

ሁሉም ነገር ተወስዶ ወይም ቀርቶብኝ እውነተኛው እኔነቴ ብቻ ብቀር ፈቃደኛ ነኝ? እኔ ስለራሴ ወይም ጓደኞቼ ስለእኔ ያላቸው ግምት ሁሉ ሲወሰድብኝ እኔ ብቻዬን እርቃኔን በእግዚአብሔር ፊት ለመቅረብ አፈልጋለሁ? ይህን ለማድረግ ዝግጁ ከሆንሁ እግዚአብሔር ሙሉ በሙሉ ሕይወቴን ይቀድሳል፤ የራሴ በሆነ በሌላ በምንም ነገር ሳይ ሳይሆን ትኩረቴና ልቤ እግዚአብሔር ላይ ብቻ ይሆናል (1ተሰ. 5፣23-24)፡፡

«ጌታ ሆይ፣ ቅድስና ምን ማለት እንደሆነ እንድታሳየኝ አፈልጋለሁ» በማለት ከልባችን ከጸለይን የቅድስናን ምንነት እግዚአብሔር ያሳየናል፡፡ ቅድስና ከኢየሱስ ጋር ኅብረት ማድረግ፣ አንድ መሆን ማለት ነው፡፡ ቅድስና ማለት ኢየሱስ በውስጤ አንድ ነገር ማኖሩ ሳይሆን እርሱ ራሱ በውስጤ ሲኖር ማለት ነው (1ቆሮ. 1፣30)፡፡

ቅድስና

«ስርሱ በእግዚአብሔር ዘንድ ... ቅድስናችን ሆኖሰዕ» (1ቅፎ. 1፣30ስ.ጠ.ተ)

ሕይወትን በተመለከተ፡፡ ትልቁ የቅድስና ምሥጢር ፍጹም የሆነው የኢየሱስ ክርስቶስ ባሕርይ ለእኔ መሰጠቱ ነው፤ ይህም ኢየሱስ «ቅድስናችን» መሆኑን በእምነት ስቀበል ወዲያውኑ የሚፈጸም እንጂ ውሎ አድሮ የሚፈጸም ነገር አይደለም፡፡ ቅድስና ማለት የኢየሱስ ክርስቶስ ቅድስና የእኔ መሆኑና በሕይወቴም ሲገለጥ ነው፡፡

የኢየሱስ ክርስቶስን ሕይወት ምሳሌነት መከተሌ ቅድስናን አያስገኛልኝም፤ የቅድስና ሕይወትን ለመኖር አስደናቂው ምሥጢር የኢየሱስ ክርስቶስ ባሕርይ በእኔ ሥጋዊ ሕይወት መታየታቸው ነው፡፡ ቅድስና «ክርስቶስ በእናንተ ዘንድ መሆኑ ነው» (ቂላ. 1፣27)፡፡ ቅድስና በእግዚአብሔር ጸጋ አማካይነት በእምነት የምቀበለው እንጂ በእኔ ጥረት የሚገኝ ነገር አይደለም፡፡ በቃሉ በተገለጠው መሠረት እግዚአብሔር ቅድስናን በሕይወቴ እውን እንዲያደርገው ፈቃደኛ ነኝ?

ቅድስና ቅዱስ የሆነውን የኢየሱስ ክርስቶስ ባሕርይ ከእግዚአብሔር መቀበል ማለት ነው፡፡ ከእርሱ ትዕግሥትን፣ ፍቅርን፣ ቅድስናን፣ ንጽሕናንና መልካምነትን በነፍሴ ውስጥ መቀበል ማለት ነው፡፡ ለመቀደስ የሚያስችለንን ኃይል መቀበል ሳይሆን የእርሱን የራሱን ቅድስና ባሕርይ መቀበል ማለት ነው፡፡ ቅድስና የምቀበለው እንጂ የኢየሱስ ክርስቶስን ምሳሌነት በመከተል አንድ ቀን የምደርስበት አይደለም፡፡ ምሳሌነትን መከተል በፍጹም የተለየ ጉዳይ ነው፡፡ የሁሉም ነገር ቅድስና በኢየሱስ ክርስቶስ ነው፤ የቅድስና ሕይወት ምሥጢርም የኢየሱስ ክርስቶስ ቅዱስ ባሕርይ የእኔ መሆናቸው ነው፡፡ ያኔ የተመሰቃቀለው ሕይወቴ ሊገለጥ በማይቻል ሁኔታ ሥርዓት ይይዛል፤ መንፈሳዊ ጤንነትና የቅድስና ሕይወትም ይኖረኛል፡፡ «በእግዚአብሔር ኃይል ለተጠበቃችሁ» (1ጴጥ. 1፣5)፡፡

የእርሱ ባሕርይና የእኛ ዓላማ

«የጽዮን ከዳዊትና ከፊሪሳውያን የጽዮን ካህናት ወደ መንግሥተ ሰማያት
ከተ ስተገቡም» (ማቴ. 5፣20)

የአንድ ደቀ መዝሙር ሕይወት ዓይነተኛ መለያው መልካም ነገሮችን ማድረግ ሳይሆን በልዕላ ተፈጥሮአዊ የእግዚአብሔር ጸጋ አማካይነት ዓላማውና ውስጣዊ መንፈሱ መልካም መሆኑ ነው። መልካም ሆኖ መገኘት መልካም ሥራ ከማድረግ ይበልጣል። ኢየሱስ ክርስቶስ የመጣው ከዳዊትና ከፊሪሳውያን የበለጠ ጽድቅ ሊሰጠንና ያንን ጽድቅ በእኛ ውስጥ ሊያኖር ነው። ኢየሱስ «ደቀ መዝሙርቴ ከሆናችሁ ሥራችሁ ብቻ ሳይሆን ዓላማችሁ፤ ምኞታችሁና በጥልቅ እናንተነታችሁ ያለው አላባችሁ ሁሉ ንጹሕ መሆን አለበት» ይለናል። በእግዚአብሔር ፊት ነቀፋና ነውር እስከማይኖርብን ድረስ ዓላማና አላባችን ሁሉ ንጹሕ መሆን አለበት። ታዲያ፤ በዘላለማዊው የእግዚአብሔር ብርሃን ሲመረመር ንጹሕ ሆኖ መገኘት የሚችል ማን ነው? አንድን ሰው ንጹሕና ቅዱስ የሚያደርገውን ባሕርይ በሰው ሕይወት ውስጥ ማኖር የሚችል የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። በዚህ ሁኔታ የኢየሱስ ክርስቶስን ባሕርይ የተቀበለ ሰው በእግዚአብሔር ፊት ንጹሕና ቅዱስ ይሆናል። የውስጥ ሕይወቱ ካልተለወጠ በቀር ማንም ቢሆን እግዚአብሔር የሚጠበቀውን ንጹሕና ማሟላት አይችልም፤ በመስቀል ላይ በፈጸመው የቤዛነት ሞት ኢየሱስ ክርስቶስ ያደረገውም ይህንኑ ነበር።

ሕግን በመፈጸም ወይም ደንቦችን በማክበር ንጹሕ መሆን አይቻልም። እርሱ በእኛ ውስጥ ባኖረው ባሕርይ አማካይነት ተገባር ላይ የሚውል እውነትን እንጂ ኢየሱስ ክርስቶስ ሕግና ደንብን አልሰጠንም። ከኢየሱስ ክርስቶስ የምንቀበለው ደንብነት አስደናቂ ውጤት በውርስ የተቀበልነው ተፈጥሮአችንን መለወጥ መቻሉ ነው። እርሱ የሚለውጠው የሰውን ባሕርይ ተፈጥሮ ሳይሆን ምንጩን ነው፤ ምንጩ ሲለወጥ ዓላማውም ይለወጣል።

እንደዚህ ብፁዕ ነኝን?

«ብፁዓን ናቸው» (ማቴ. 5፡3-11)

የኢየሱስን ንግግር መጀመሪያ ስናነብ በጣም ቀላል ይመስላል፡ ብዙ ትግል ሳናደርግም ወደ አእምሮ ጓዳችን ዘልቀው ይገባሉ፡፡ ለምሳሌ ያህል የተራራውን ስብከት የተመለከትን እንደሆነ በጣም መንፈሳዊ ነን ብለው ለሚገምቱትም ይሁን ራሳቸውን እንደተራ ሰው ለሚያስቡት ሁሉ ተደናቂ የሕይወት መመሪያ መስለው ይታዩአቸዋል፤ በዚህ ውጣ ውረድና ሩጫ በበዛበት ዓለም ተግባራዊነቱ ግን አጠራጣሪና አስቸጋሪ ይሆንባቸዋል፡፡ ግጭቱ የሚጀምረው በዕለት ተዕለት ሕይወታችን በሚገጥሙን ሁኔታዎች ተግባራዊ ልናደርጋቸው ስንሞክር ነው፡፡ ከኢየሱስ ትምህርቶች ጥቂቶቹን መንፈስ ቅዱስ ሲያሳስበን «ምን ያህል ከባዶችና አስቸጋሪዎች ናቸው» እንላለን፡፡ ለእነዚህ ትምህርቶች ብንታዘዝ አንዳንድ ችግሮች እንደሚገጥሙን ብናውቅም የሚመጣውን ችግር ሁሉ ለመቀበል ወይም ላለመቀበል ውሳኔ ማድረግ ይኖርብናል፡፡ መንፈስ ቅዱስ የሚሠራው ይህን በሚመስል መንገድ ነው፡፡ የተራራው ስብከትን ቃል በቃል ለመተርጎም ዳግም መወለድ አይኖርብንም፡፡ ምክንያቱም የተራራውን ስብከት ቃል በቃል ትርጉም የሕፃናት ጨዋታን ያህል ቀላል ነው፡፡ ይሁን እንጂ የእግዚአብሔር መንፈስ በውስጡ ያለውን መልእክት ሲተረጎም ልንና ላለንበት ሁኔታ ተግባራዊ ሲያደርገው ከባድና አስቸጋሪ ይሆንብናል፡፡

ካለን ተፈጥሮአዊ አመለካከት ጋር ስናወዳድራቸው የኢየሱስ ትምህርቶች ሚዛናዊነት የሌላቸው ይሆኑብናል፤ ችግራችን የሚጀምረውም ያኔ ነው፡፡ መንፈስ ቅዱስ ላለንበት ሁኔታ ተግባራዊ ሲያደርጋቸው፤ እናኗራችንንና አነጋገራችንን ቀስ በቀስ መለወጥ ይጀምራል፡፡ የተራራው ስብከት መንፈስ ቅዱስ ያለአንዳች መከልከል በሕይወታችን ሲሠራ የምንኖረው ሕይወት ምን እንደሚመስል የሚያመለክት እንጂ ሕግና ደንብ አይደለም፡፡

የንጽሕና ሕይወት

«ከስፍ የሚመጣ ግን ከዕብ ዳመጣዕ ከዕብ ክፍ ስላብ፣ መግደዕ፣ ምንዝር ነት፣
መስረቅ፣ በውሸት መመስከር፣ ስድብ ዳመጣዕና፡ ሰውን የሚያረክሰው ዳህ
ነው» (ማቴ. 15፣18-20)

በአዋቂነታችንን የዋህነት፣ የዋህነታችንን ደግሞ ንጽሕነት
እያልን ስንታመንባቸው ኖረናል። በኋላ እሳይ የተመለከትናቸውን
የጌታችንን ቃላት ስንሰማ ወይም ስናነብ ግን በመሸማቀቅ «ልቤ
ውስጥ እንደዚህ ዓይነት ነገሮች ይኖራሉ በማለት አስቤ አላውቅም»
እንላለን። እርሱ እውነቱን ሲገልጥልን ቅርታ ይሰማናል። በዚህ ጊዜ
ከሁለት ምርጫዎች አንዱን መቀበል ይኖርብናል፤ ኢየሱስ ክርስቶስ
ሰለሰው ልብ ጠንቅቆ የሚያውቅ መሆኑን መቀበል ወይም ደግሞ
ሰለሰው ልብ ምንም እንደማያውቅና በዚህም ምክንያት ትኩረታችንን
መንፈግ ነው። ወደ ጥልቅ ልቦናዬ ዘልቆ የሚገባውን ቃል ለመቀበል
ዝግጁ ነኝ ወይስ በራሴ «አላዋቂ የዋህነት» እታመናለሁ? ጥልቅ
ልቦናዬን በመረምርና የዋህነት የምለውንም ነገር ከመለኮታዊ ብርሃን
አንጸር ብመለከተው ኖሮ ኢየሱስ ክርስቶስ የተናገረው ትክክል
እንደሆነና በልቤ ያለውን ክፉና ጠማማ ነገር መረዳት እችል ነበር።
በራሴ የውሸት «የዋህነትና ንጽሕና» በመታመን እስከኖርኩ ድረስ ግን
በራሴ የቅዠት ዓለም እየኖርሁ ነው ማለት ነው። ይፋ የወጣ ወንጀልና
ጥፋት ባላደርግ እንኳ እንደዚያ የሆነው ሕግን ከመፍራት ወይም
ደግሞ ሥልጡን ሰው እንዲህ አያደርግም ከሚል አስተሳሰቢ የተነሣ
ሊሆን ይችላል። ያለምንም መሸፋፈን እርቃኔን በእግዚአብሔር ፊት
ስቀርብ ግን ኢየሱስ ክርስቶስ ስለእኔ የተናገረው ትክክል እንደሆነ
እቀበላለሁ።

ለዚህ ችግራ ብቸኛው መፍትሔ የሚገኘው በኢየሱስ
ክርስቶስ የቤዛነት ሞት ነው። ሙሉ በሙሉ እኔነቴን ለእርሱ ባስረክበው
በልቤ ውስጥ ካሉት ከእነዚህ ነገሮች ነጻ እሆናለሁ። የንጽሕና ሕይወት
እጅግ ጥልቅ ስለሆነ በራሴ መንገድ በፍጹም ልደርስበት አልችልም።
መንፈስ ቅዱስ ልቤን ሲገዛና ሲቆጣጠረው ግን ንጽሕና ምንም ነውር
የሌለበት የኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወት በእኔም ውስጥ መኖር
ይጀምራል። ንጽሐቴን የኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወት እንድናር
የሚያስችለኝ መንፈስ ቅዱስ ነው።

የዕውቀት መንገዱ

«ፊቃዴን (የስግዚአብሔርን) ሲያደርግ የሚወድድ ቢኖር ይህ ተምህርት ከስግዚአብሔር መሆኑን ያውቃል።»

III ንፈላዊ መረዳትን ለማግኘት ልንከተለው የሚገባን ወርቃማ ሕግ መታዘዝ እንጂ አእምሮአዊ ምርምር አይደለም። አንድ ሰው የሚፈልገው ሳይንሳዊ እውቀትን ከሆነ፣ በአእምሮው ብዙ ማውጣትና ማውረድ እንዲሁም መመራመር ይኖርበታል። የኢየሱስ ክርስቶስን ትምህርቶች በተመለከተ ዕውቀትና መረዳትን ማግኘት ከፈለግ ግን ያንን ማግኘት የሚችለው በመታዘዝ ብቻ ነው። መንፈሳዊ ነገር ሰውርና ጨለማ ከሆነብኝ አንድ ያልታዘዝኩበት ነገር ሊኖር እንደሚችል እርግጠኛ መሆን አለብኝ። አእምሮአዊ ጨለማ ያለማወቅና የድንቁርና ወጤት ነው፤ መንፈሳዊ ጨለማ ግን ለመታዘዝ ያለመፈለግ ውጤት ነው።

ከእግዚአብሔር ቃልን በተቀበልን ቀጥሮ ያንን ቃል በተመለከተ በመታዘዝና ባለመታዘዝ መካከል እንሆናለን። ብዙ ጊዜ ደግሞ ከእግዚአብሔር ለተቀበልነው ቃል ሳንታዘዝ እንቀራለን፤ ያም ሆኖ በመንፈሳዊ ሕይወት ለምን እንደማናድግ እንገረማለን። ኢየሱስ «መባህን በመሠዊያው ላይ ብታቀርብ በዚያም ወንድምህ አንዳች በአንተ ላይ እንዳለው ብታስብ በዚያው በመሠዊያው ፊት መባህን ትተህ ሂድ፤ አስቀድመህም ከወንድምህ ጋር ታረቅ፤ በኋላም መጥተህ መባህን አቅርብ» አለ (ማቴ. 5፣23-24)። በሌላ አነጋገር «በመጀመሪያ ተገቢና ትክክለኛውን ነገር አድርጉ እንጂ ሌላ ተጨማሪ ነገር አታድርጉ» ማለቱ ነበር። የኢየሱስ ትምህርት የሚነካው ያለንበትን ትክክለኛ ሁኔታ ነው። ለአንዲት ሰኩንድ እንኳ በእርሱ ፊት ያልሆንነውን ሆነን መቆም አይቻለንም። እርሱ ለጥልቅና ለዝርዝር ነገሮቻችን እንኳ ሳይቀር ምሪት ይሰጠናል። የእግዚአብሔር መንፈስ አጉል ጽድቃችንን ይገልጻል፤ ከዚህ በፊት አይተነው ወይም አስበነው ለማናውቀው በእኛነታችን ውስጥ ሳለው ነገርም ንቁ ያደርገናል።

በቃሉ አማካይነት እግዚአብሔር ለልብህ ሲናገርህ በፍጹም ችላ በማለት ልታልፈው አትሞክር። እንደዚያ የምታደርግ ከሆነ ግን፣ ያልሆንከውን እንደሆንህ አድርገህ የምታስብ አጉል ሃይማኖተኛ ነህ ማለት ነው። አውቀህ እንዳላወቀ የሆንህበት ወይም ለመታዘዝ ፈቃደኛ ያልሆንህበት ነገር መኖሩን ለማረጋገጥ ራስህን መርምር፤ ያኔ በመንፈሳዊ ሕይወትህ ያላደግኸው ለምን እንደሆነ ግልጽ ይሆንልሃል። ሰዎች ሃይማኖት አክራሪ ነው ሊሉህ ቢችሉ እንኳ «አስቀድመህ ሂድ»፤ እግዚአብሔር ለገለጠልህ ነገር ታዘዝ።

የእግዚአብሔር ወይስ የእኔ ዓላማ?

«ደቀ መዛሙርት በታንኳ ገብተው ወደ ማዶ ወደ ቤተሳይዳ ስንዲቀድሙት ገደ ስላቸው...» (ማር. 6፣45)

በንድን ነገር እንድናደርግ በመንፈሱ አማካይነት ኢየሱስ ክርስቶስ ቢያነሥምና እኛም ብንታዘዝ በነገሮቻችን ሁሉ ሊሳካልን እንደሚችል እናስባለን። ስለነገሮቻችን መከናወንና ስለ ኑሮአችን መሳካት የሚመጣልን ምኞት ወይም ሕልም ሁሉ ከእግዚአብሔር እንደሆነ ማሰብ የለብንም። እንዲያውም የእግዚአብሔር ዕቅድና ዓላማ በተቃራኒው ሊሆን ይችላል። ምናልባትም እግዚአብሔር ወደ አንድ ዓይነት ግብ እየመራን እንደሆነ እናስብ ይሆናል፤ እርሱ ግን በዚያ ዓላማ ውስጥ ሳይኖርበት ይችላል። ወዳሰብነው ግብና ዓላማ መድረስ አለመድረሳችን በራሱ ምንም ማለት አይደለም ወይም ደግሞ አስፈላጊነቱ ጥቂት ነው። ወደዚያ ግብና ዓላማ መድረሳችን ራሱ ከብዙ ግቦች አንዱ ሊሆን ይችላል። ወደ አንድ ግብ ለመድረስ የምናደርገው ሂደት በእግዚአብሔር ፊት የመጨረሻው ግብ ሊሆን ይችላል።

እግዚአብሔር ለግል ሕይወቴ ስላለው ዓላማ ያለኝ ራዕይ ምንድን ነው? ምንም ይሁን ምን የእርሱ ዓላማ አሁን በእርሱና በእርሱ ኃይል እንድታመን ነው። በሕይወት ውጣ ውረድና ሁካታ ውስጥ ስሆን ግራ ሳልጋባ በታማኝነት ከጸናሁ የእግዚአብሔር ዓላማ በሕይወቴ እየተፈጸመ ነው ማለት ነው። ምንም እንኳን የባሕሩ ዳርቻ ባይታየቃም፤ ምንም እንኳን ይህ ነው የሚባል መከናወን ባይኖረኝም፤ ኢየሱስ «በባሕሩ ላይ ሲራመድ» በማየቴ ሁሉም መልካም እንደሆነ እርግጠኛ እሆናለሁ (6፣49)። እግዚአብሔርን የሚያስከብረው ውጤቱ ሳይሆን ውጤቱን ለማስገኘት የምናደርገው ነገር ነው።

እግዚአብሔር አንድን ነገር የሚያለማምደንና የሚያሠለጥነን ለአሁኑ እንጂ ለነገ ለተነገ ወዲያ ሕይወታችን አይደለም። ዓላማውም ለአሁኒቷ ደቂቃ አንጂ ገና ለወደፊት አይደለም። መታዘዛችን የሚያስከትለው ውጤት ምንም ይሁን ምን የእኛ ጉዳይ መሆን የለበትም፤ ስለዚያ ጉዳይ ማሰብና መጨነቃችንም ተገቢ አይደለም። ሰዎች ዝግጅት የሚሉትን ነገር እግዚአብሔር እንደ ግብ ይመለከተዋል።

የእግዚአብሔር ዓላማ አሁን ባለሁበት ሁኔታ በባሕር ላይ መራመድ እንደሚችል ለእኔ ማሳየት ነው። ይሁን እንጂ በእያንዳንዱ ደቂቃ መታዘዝ በራሱ ግብ እንደሆነ ስረዳ እያንዳንዱ ደቂቃ ለእኔ ልዩ ትርጉም ይኖራታል፤ ብርቅና ውድ ትሆንልኛለች።

በደመና ውስጥ ኢየሱስ ይታይሃልን?

«ስነሆ ከደመና ጋር ይመጣል» (ፊል. 1፡7)

ከመጽሐፍ ቅዱስ እንደምንመለከተው ብዙ ጊዜ ደመና ከእግዚአብሔር ጋር በተያያዘ ሁኔታ ነው የሚቀርበው። በተለያዩ ሁኔታ የሚገኘውን ነፃነት መከራ ወይም የእግዚአብሔርን ሉዓላዊ አሠራር የሚጻረር በሚመስል ሁኔታ በግል ሕይወታችን ወይም ከእኛ ውጪ የሚገለጡ መለኮታዊ ልግስናዎች እንደ ደመና የሚቆጠሩ ናቸው። ይሁን እንጂ በእምነት መመላለስን የእግዚአብሔር መንፈስ የሚያስተምረን በእነዚህ ደመናዎች ውስጥ ነው። የደመና ወቅት በሕይወታችን ባይኖር ኖሮ እምነት ምን ማለት እንደሆነ አይገባንም ነበር። «ደመናም የእግሩ ትቢያ ነው» ይላል (አዋጽ 1፡3)። ደመና እግዚአብሔር በዚያ ቦታ ለመኖሩ ምልክት ነው። ነፃነት መከራ፣ የሕይወት ውጣ ውረድ በሙሉ ከእግዚአብሔር ጋር አብረው የሚመጡ ደመናዎች እንደሆኑ መረዳት ምንኛ ታላቅ መገለጥ ነው! እግዚአብሔር ወደ እኛ የሚመጣው በግልጽ በሚታይ አንጸባራቂ ብርሃኑ ሳይሆን በደመና ውስጥ ነው።

ወደ እኛ በሚመጡ ደመናዎች አማካይነት እግዚአብሔር ቀድሞ ከነበረን አመለካከት ያላቅቀናል። ከእርሱ ጋር ያለንን ግንኙነት የአንድ ሕፃን አመለካከትን ያህል ቀላልና ያልተወሳሰበ ያደርገዋል፤ ሌሎች ሰዎች ሁሉ እንደ ጥላ እስኪሆኑበት ድረስ ነፍሳችን ከእግዚአብሔር ጋር ብቻ ግንኙነት ይኖራታል። ይህ እስኪሆን ድረስ ግን በተለያዩ ሁኔታ የደመናና የጨለማ ወቅት ያጋጥመናል። በአሁኑ ወቅት ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነት ከምንጊዜውም ይልቅ ቀላልና ያልተወሳሰበ ሆኖልናል?

በእኛ ላይ እንዲደርሱ እግዚአብሔር በሚፈቅዳቸው ነገሮችና ስለእርሱ ባለን እውቀት መካከል ግንኙነት አለ፤ የሕይወትን ምሥጢር መተርጉም የሚገባንም ስለእግዚአብሔር ባለን ፅውቀት ብርሃን አንጻር መሆን አለበት። ስለእግዚአብሔር ባሕርይ ካለን ፅውቀት ጋር በማይጋጭ መልኩ የሕይወትን ጨፍጋጋ ገጽታ መጋፈጥ ካልቻልን ገና በሚገባ አላወቅነውም ማለት ነው።

«ወደ ደመናውም ሲገቡ ሳሉ ፈሩ» (ሉቃ. 9፡34)። በደመናው ውስጥ ከኢየሱስ በቀር ዓይንህን የምታሳርፍበት ነገር አለህን? እንደዚያ ከሆነ ሌላም ማንም ሳይ ሳይሆን ኢየሱስን ብቻ ማየት እስክትችል ድረስ ጨለማና ጭጋጉ እየሰበሰቡት ይሄዳል። «ከኢየሱስ ብቻ በቀር ማንንም አላዩም» (ማር. 9፡8 በተጨማሪም ከቀጥሮ 2-7 ያለውን ይመለከቷል)።

ከተሳሳትንበት ነገር የመንቃት አስተማሪነት

«ነገር ግን ሊቦሉስ ስደተማመናቸውም ነበር፤ በሰው ያስውን ያውቅ ነበርና» (ዮሐ. 2፣24-25)

ከተሳሳተ እምነታችን ስንነቃ ስለሕይወት ያለን አመለካከት እንዲሁም ለነገሮች የነበረን ግምት ይለወጣል፤ ሐሰትና አስመሳዩ ነገር አይገዛንም። ይሁን እንጂ፣ ከዚህ በፊት ያሳሳተን ነገር ከእንግዲህ ወዲህ እንደማያታልለን እርግጠኛ ብንሆንም ከልምድ እንደታየው ሌሎችን የምንጠራጠር፣ የምንነቅፍና የምንተች ልንሆን እንችላለን። እግዚአብሔር ከተሳሳትንበት ነገር ሲያነቃን ወይም ነጻ ሲያወጣን ግን ሰዎችን በትክክለኛ ገጽታቸው እናያቸዋለን፤ ያም ሆኖ በሌሎች ላይ ንቀት፣ ትችትና መራርነት አይኖረንም። ብዙ ጊዜ የምንጉዳው፣ ገዘንና ስብራትም የሚደርስብን ካለን የተሳሳተ እምነትና ግንዛቤ የተነሣ ነው። አንዳችን ለሌላው ያለን አመለካከት በሐቅ ላይ የተመሠረተ አይደለም፤ አመለካከታችን ከትክክለኛ ዕይታ የሚነሣ አይደለም። ስለዚህም ስለእነርሱ ባለን አስተሳሰብ መጠን መልካምና አስደሳች ወይም ደግሞ ክፉና አሳዛኝ ይሆኑብናል።

ሐቁን ለመቀበል አለመፈለግ ወይም ከተሳሳትንበት ነገር አለመንቃት የሰው ልጅን ለብዙ ችግርና መከራ ሲዳርገው የኖረ ጉዳይ ነው። ለምሳሌ ያህል እግዚአብሔርን ሳንወድድ አንድን ሰው ከወደድን፣ ከዚያ ሰው ፍጹምነትና ጽድቅ እንጠብቅበታለን። የጠበቅነውን ሳናገኝ ስንቀር ደግሞ ጨካኝና ተበቃይ እንሆንበታለን፤ በመሠረቱ ከማንም ቢሆን ፍጹምነትን መጠበቅ አልነበረብንም። የሰውን ልብ ጥልቅ ስብራትና ጉዳት ወይም ረሃብና ጥማት ማርካት የሚችል አንድ ብቻ ነው፤ እርሱም ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ጌታችን ከሰዎች ጋር የነበረው ግንኙነት በፍጹም ማስመሰል አልነበረበትም፤ በመጀመሪያ ለእርሱ ታማኝ ሳንሆን የምንመሠርተው ሰብዓዊ ግንኙነትም መጨረሻው እንደማያምር ያውቃል። ጌታ እምነቱን በማንም ላይ አላደረገም፤ በሰዎች ላይ ልቡን አሳሳረፈም፤ ይሁን እንጂ ማንንም ተጠራጥሮ አያውቅም፤ በማንም ላይ ቂምና ምሬት አልነበረውም። የጌታ እምነት በእግዚአብሔርና የእርሱ ጸጋ ማድረግ በሚችለው ነገር ላይ ስለነበር በማንም ላይ ተስፋ ቆርጦ አያውቅም። እምነትና ትምክህታችን በሰዎች ላይ ከሆነ ፍጻሜያችንና የልብ ስብራትና ተስፋ መቀረጥ ይሆናል።

ስለ መንገዶች መማር

«ሲያሱስም ስሥራ ሁለቱን ደቀ መዛሙርት ማዘዝ በፈጸመ ጊዜ በከተሞቻቸው ሲያስተምርና ሲስብክ ከዚያ ለበፊ» (ማቴ. 11፣1)

ሸንድንነሣ ወደታዘዝንበት ስፍራ እርሱ ይመጣል።
እግዚአብሔር ወደ አንድ ስፍራ እንድትሄድ ሲያዝዝህ አንተ ግን ለገዛ ሕዝብህ በማሰብ ወደታዘዝክበት ስፍራ የማትሄድ ከሆነ፤ ከመጥቀምህ ይልቅ ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱ እንዳያስተምራቸው እንቅፋት ትሆንባቸዋለህ። ኅላፊነቱን ሁሉ ለእግዚአብሔር ትተህ ወደታዘዝበት ስፍራ ስትሄድ ጌታ የአገርህን ሰዎች ለማስተማር ይሄዳል። የማትታዘዝ ከሆነ ግን መንገዱን ትዘጋለህ። ስለዚህም ምንም ዓይነት ክርክር እንዳታቀርብና ኅላፊነትህን ላለመታዘዝ ምክንያት እንዳታደርግ መጠንቀቅ ይኖርብሃል። «ከዚህ ስፍራ እንድሄድ የእግዚአብሔር ፈቃድ እንደሆነ አውቃለሁ፤ ነገር ግን የእኔ የሥራ ድርሻ እዚህ ነው» ካልህ ኢየሱስ የተናገረውን እንደሚያደርግ እንደማታምን ያመለክታል።

እኛ እንዳናስተምር በታዘዝንበት ስፍራ እርሱ ያስተምራል።
«ጌታ ሆይ፤ ሦስት ዳሶች እንሥራ አለው» (ሉቃ. 9፣33)

በሌሎች ሕይወት እግዚአብሔር ማሟላት ወይም ማድረግ ያለበትን ነገር ለማድረግ እየሞከርን ይሆን? እግዚአብሔር በግል ወደ እነርሱ እንዳይመጣ የመመሪያዎችን ብዛት በመስጠት ሰዎችን እያደነቆርን ይሆን? በእንዲህ ዓይነት ሁኔታ አንደበታችን ዝግ፤ መንፈሳችን ግን ንቁ ሊሆን ይገባል። እግዚአብሔር ልጁን በተመለከተ የራሱን መመሪያ ሊሰጠን ይፈልጋል፤ የጸሎት ጊዜያችንንም በመገለጥ ተራራ እንደታየው ልምምድ ዓይነት ሊያደርገው ይፈልጋል። እግዚአብሔር በዚህና በዚያ ሁኔታ ይሠራል ብለን የምንጠብቅ ከሆነ እኛ ባሰብነው መንገድ ላይሠራ ይችላል።

እንድንጠብቅ በታዘዝንበት ስፍራ እርሱ ይሠራል። «ከላይ ኃይልን እስክትለብሱ ድረስ በኢየሩሳሌም ከተማ ቆዩ» (ሉቃ. 24፣49)።

«እግዚአብሔርን ደጅ ጥና መንገዱንም ጠብቅ» (መዝ. 37፣34)። ይሁን እንጂ ካለህበት ስፍራ አርቀህ ለማየት ባለመቻልህ ራስህ እያዘነህ በመንፈሳዊ ስፍራ መጠበቅ የለብህም። እግዚአብሔርን በትዕግሥት በመጠበቅ በመንፈሳዊ ስሜቶቻችን መደገፍን ለማቆም ዝግጁ ነን? (መዝ. 37፣7)። መጠበቅ ሲባል እግዚአብሔር የነገረንን ማድረግ የምንግርበት እንጂ በሥራ ፈትነት ጊዜን ማላለፍ ማለት አይደለም። እነዚህ ከእርሱ አሠራር መንገዶች ጥቂቶች ናቸው፤ ብዙ ጊዜ ግን ይህን እናስተውልም።

የመከራ አስተማሪነት

«በዓለም ላላችሁ መከራ ስለባችሁ ነገር ግን ለይዞላችሁ እኔ ዓለምን ለሸንፌዋለሁ» (ዮሐ. 16፣33)

ብዙ ጊዜ ለለክርስትና ሕይወት ያለን አመለካከት ክርስቲያን ከማንኛውም ዓይነት ችግር ነጻ ነው የሚል ዓይነት ይመስላል። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን የክርስትና ሕይወት በመከራ ውስጥ አልፈን የምንድንበት ሕይወት ነው። በመከራ አልፎ በመጻገንና ከመከራ በመጻገን መካከል ደግሞ ሰፊ ልዩነት አለ። «በልዑል መጠጊያ ውስጥ የሚኖር ሁሉን በሚችል አምላክ ጥላ ውስጥ ያድራል። ክፉ ነገር ወደ አንተ አይቀርብም መቅሠፍትም ወደ ቤትህ አይገባም» (መዝ. 91፣1,10)። ሁሉን በሚችል አምላክ ጥላ ውስጥ ማደር ማለት ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረትና አንድነት የምታደርግበት ስፍራ ነው።

በእውነት የእግዚአብሔር ልጅ ከሆንህ የተለያየ ችግርና መከራ ሊገጥምህ ይችላል፤ ኢየሱስ እንደሚነግረን ግን ችግርና መከራ ሊገጥምህ አትደነቅም፤ አትደናገጥም። «በዓለም ላላችሁ መከራ አለባችሁ ነገር ግን አይዞላችሁ እኔ ዓለምን አሸንፌዋለሁ» በአጭር አነጋገር «ምንም የሚያስፈራችሁና የሚያስደነግጣችሁ ነገር ሊኖር አይገባም» ነው የሚለን። ደኅንነትን ከመቀበላቸው በፊት ስለመከራቸው መናገር የማይፈልጉ ሰዎች ስለክርስትና ሕይወት ያላቸው አስተሳሰብ ስሕተት ስለሆነ ጸግም ከተወለዱ በኋላ በሚደርስባቸው መከራ ያጉረመርማሉ፤ ይነጫኑ።

እግዚአብሔር የአሸናፊነት ሕይወት የሚሰጠን በችግርና በመከራ ውስጥ ነው። ምንም ችግር በሌለበት ሁኔታ አሸናፊዎች እያደርገንም፤ ብርታትና ጥንካሬ የሚሰጠን የምናልፍበት ችግር ነው። ችግር በሌለበት ስፍራ ብርታት ሊኖር አይችልም። እግዚአብሔር ሕይወትን፤ ነጻነትንና ደስታን እንዲሰጥህ ትጽልያለህ? እነዚህን ነገሮች የሚሰጥህ በተለያየ ችግርና መከራ ስታልፍ ነው። ከችግር ጋር ስትጋፈጥ ወዲያውኑ ችግሩን የምትቋቋምበትና የምታሸንፍበት ብርታት ይሰጥሃል። የዝናዕሃትህን አሸንፍ፤ የመጀመሪያውን የአምነት እርምጃ ውሰድ። ያኔ እግዚአብሔር ነፍስህን የሚመግብ መንፈሳዊ ምግብ ይሰጥሃል። «ድል ለነግሠ ከሕይወት ዛፍ እንዲበላ እሰጠዋለሁ» (ራዕ. 2፣7)። ሥጋዊ ጉልበትህን ሁሉ ሥራ ላይ ካዋልከው ኃይልህ ይሟጠ ጣል። መንፈሳዊ ኃይልህን ሁሉ አንድ ነገር ላይ ስታውለው ግን የበለጠ ብርታት ታገኛለህ። እግዚአብሔር ለአሁንና ለወቅቱ የሚሆን እንጂ ለነገ ወይም ለተነገ ወዲያ የሚሆን ብርታት አይሰጠንም። ዋናው ፈተናችን ችግርና መከራን ልንጋፈጠው የምንፈልገው ከራሳችን ዕይታ አንጻር መሆኑ ነው። ይሁን እንጂ ድል የእግዚአብሔር ነው። «አይዞላችሁ» የተባለውም ከዚህ ግንዛቤ አንጻር ነው።

ገና ያልተፈጸመው የእግዚአብሔር ዓላማ

«ስነሆ፣ ወደ ኢየሩሳሌም ስንወጣለን ስላችሁ...» (ሉቃ. 18፣31)

በጌታችን ሕይወት ውስጥ ኢየሩሳሌም የእግዚአብሔር አባቱን ፈቃድ የሚፈጽምበትን የመጨረሻ ስፍራ ይወክላል። ኢየሱስ «የላከኝን ፈቃድ እንጂ ፈቃዴን አልሻምና» ብሎ ነበር (ዮሐ. 5፣30)። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ መፈለግ በጌታችን ሕይወት ከፍተኛ ስፍራ ነበረው። በመንገዱ የሚገጥመው ደስታ ወይም ኀዘን፣ መከናወን አለመከናወን ወይም ከዚያ ዓላማው በፍጹም አላዘናጋውም። «ወደ ኢየሩሳሌም ለመሄድ ፊቱን አቀና» (ሉቃ. 9፣51)።

ማንኛችንም ብንሆን ማስተዋል ያለብን ትልቁ ነገር የራሳችንን ሳይሆን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም ወደ ኢየሩሳሌም መሄድ ያለብን መሆኑን ነው። ሰዎች እንደመሆናችን መጠን የራሳችን ምኞትና ፍላጎት ሊኖረን ይችላል፤ የክርስቲና ሕይወትን በተመለከተ ግን የራሳችን የምንለው ዓላማ ወይም ግብ ሊኖረን አይገባም። ክርስቶስን ለመቀበል ስለምናደርገው ውሳኔ፣ ክርስቲያን ለመሆን ስላደረግነው ምርጫ፣ ይህን ወይም ያንን ለማድረግ ስላለን ዕቅድ ብዙ እናወራለን፤ በአዲስ ኪዳን አስተምህሮ መሠረት ግን ትልቁ ጉዳይ የእግዚአብሔር ዓላማ በሕይወታችን መፈጸሙ ነው። ጌታ ኢየሱስ «እኔ መረጥኋችሁ እንጂ እናንተ አልመረጣችሁኝም» ማለቱን ማስታወስ አለብን (ዮሐ. 15፣16)።

ሆን ብለንና ፈቅደን ከእግዚአብሔር ዓላማ ጋር መስማማት ብቻ ሳይሆን ሳናውቀውና ሳንጨነቅበት ፈቃዱን ማድረግ እስክንችል ድረስ የእግዚአብሔር ዓላማ ሁለንተናችንን ሊገዛው ይገባል። እግዚአብሔር እፊታችን ያስቀመጠው ግብ ምን እንደሆነ ሳናውቅ እንችላለን፤ ወደፊት ጉዞአችንን ስንቀጥልም ይበልጥ ጨፍጋጋና ጨለማ ሊሆንብን ይችላል። የዕይታ አድማሳችን አጭር ከመሆኑ የተነሣ እፊታችን ያለውን ዒላማ አናየውም፤ ስለዚህም ዒላማውን የሳትን መስሎን እንደነግጣለን። የክርስቲና ሕይወትን በጀመርንበት ጊዜ የእግዚአብሔርን ዓላማ ጠንቅቀን ያወቅን መስሎን ነበር፤ «የእግዚአብሔር ዓላማ እዚህ ወይም እዚያ እንድሄድ ነው» ወይም ደግሞ «እግዚአብሔር ለእንዲህ ዓይነት ሥራ ጠርቶኛል» ብለንም ይሆናል። መልካም ወይም ትክክል የመሰለንን ብናደርግም፤ ገና ያልተፈጸመው ዓላማው ግን እረፍትና እርካታን ነሥቶናል። ከዚህ እረፍትና እርካታ ከነሆን ከእግዚአብሔር ዓላማ ጋር ሲነጻጸር አደረግን ወይም አከናወንን የምንለው ሁሉ ግምት ውስጥ የማይገባ ይሆንብናል። አደረግን ወይም አከናወንን የምንለው ሁሉ ወደ ዋናው የእግዚአብሔር ሥራና ዕቅድ የሚያደርስ እንጂ ዋናው ዓላማ አይደለም። «ኢየሱስ አሥራ ሁለቱን ወደ እርሱ አቅርቦ» (ሉቃ. 18፣31)። እግዚአብሔር በተለያየ ሁኔታ ወደ ራሱ ያቀርበናል። እረፍትና እርካታን ስለሆነን የእግዚአብሔር ዓላማ ማወቅ የሚገባንን ያህል ገና አላወቅንም።

የእግዚአብሔር ወዳጆች ስለመሆን

«ስሥራ ዙስቱን ደቀ መዛሙርት ሰብቻ ወስደ» (ቡቃ. 18፣31ሐ.ጠ.ት)

እግዚአብሔር ከፍ ላለ ዓላማ አጭቶናል! ታዲያ «ለምንም የማልጠቅም ሰው ነኝ፤ እግዚአብሔር እኔን ለዚህ ትልቅ ነገር በመምረጡ ተሳስቶአል» እያልህ ይሆን? እግዚአብሔር አንተን የመረጠው በራስህ ለምንም የማትጠቅም ሰው መሆንህን ስለሚያውቅ ነው። እጠቅመዋለሁ አስፈልገዋለሁ ብለህ የምታስብ ከሆነ በፍጹም አይጠቀምብህም፤ ምክንያቱም የቆምህለት የራስህ ዓላማ ስላለህ ነው። ብቁ ነኝ፤ ጠቃሚ ነኝ የሚል ግምትህን ካስጨረሰህ በኋላ ግን የእርሱን ዓላማ መፈጸም ወደምትችልበት ወደ «ኢየሩሳሌም» ይወስድሃል (18፣31)። ያ በታ ደግሞ ለአንተ ያላማከረው ፈቃዱን የሚፈጽምበት በታ ነው።

አንድ ሰው የተለያዩ ተፈጥሮአዊ ዝንባሌዎችና ችሎታዎች ስላሉት መልካም ክርስቲያን ሊሆን እንደሚችል እናስባለን። ይሁን እንጂ ዋናው ቁም ነገር ባለብዙ ስጦታዎች መሆናችን ሳይሆን ድህነታችንን ማወቃችን ነው። ይዘን የመጣነው ሥነ ምግባር፣ ብርታት፣ መልካም ጠባይና እውቀት ሳይሆን እርሱ በእኛ ውስጥ የሚያኖረው ነገር ነው። ዋናው ቁም ነገር በእግዚአብሔር ዓላማ ውስጥ መግባትና የእርሱ ወዳጅ መሆን ነው (1ቆሮ. 1፣26-31)። የእግዚአብሔር ወዳጅነት ድህነታቸውን ከሚያውቁና ከተቀበሉ ሰዎች ጋር ነው። ለእርሱ አስፈልገዋለሁ፤ ለእርሱ እጠቅመዋለሁ በሚል ሰው እግዚአብሔር ተጠቅሞ አያውቅም። እንደ ክርስቲያኖች እዚህ ያለነው የራሳችንን ሳይሆን የእግዚአብሔርን ዓላማ ለመፈጸም ነው። ሁለቱ የተለያዩ ነገሮች ናቸው። በአንዳንድ ሁኔታዎች ውስጥ ዋናው የእግዚአብሔር ዓላማ ምን እንደሆነ ግልጽ ሳይሆንልን ይችላል፤ ያም ቢሆን እንኳ ከእርሱ ጋር ያለንን ኅብረትና ግንኙነት ማጥበቅ አለብን። ይህን ግንኙነት የሚጉዳ ነገር ቢገጥመን ወዲያውኑ ለማስተካከል ጊዜ መውሰድ ይኖርብናል። በክርስትና ሕይወት ከፍተኛ ግምት የሚሰጠው ጉዳይ የምንሠራው ሥራ አይደለም፤ ከፍተኛ ግምት የሚሰጠው ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ግንኙነት ማጥበቅና ከዚያ ግንኙነት የሚመነጭ ባሕርይ ነው። ትኩረታችንን እንድንሰጠው እግዚአብሔር የሚፈልገው ለዚህ ግንኙነት ሲሆን፣ ብዙውን ጊዜ የተለያዩ ጥቃት የሚሰነዘረውም በዚሁ ግንኙነታችን ላይ ነው።

ግራ የሚያጋባ የእግዚአብሔር ጥሪ

«ስለሰው ዕጅም በነዚያት የተቆፈው ሁሉ ይፈጸማል፡፡... ስነርሱም ከዚህ ነገር ምንም ስላስተዋሉም፤ ይህም ቃል ተሰውቶባቸው ነበር፤ የተናገረውንም ሰላማቸው» (ቡቃ.18፤31,34)

ከሰው ዕይታ አንጻር ስንመለከተው እግዚአብሔር ኢየሱስ ክርስቶስን የጠራው ለስኬትና ለመከናወን አልነበረም ማለት ይቻላል፡፡ ኢየሱስ የጠራቸው ደቀ መዛሙርትም ሞቱን በማየታቸው ያተረፉት ገዝንና የልብ ስብራትን ነበር፡፡ ከእግዚአብሔር ዕይታ አንጻር ግን የተሳካና ፍሬያማ ነበር፡፡ የእግዚአብሔር ዓላማ የሰው ዓላማ አይደለም፤ ስለሆነም ሰው እንደ ውድቀትና ሽንፈት የሚቈጥረው ነገር በእግዚአብሔር ፊት መከናወንና ድል ሊሆን ይችላል፡፡

ይህ ዓይነቱ ግራ የሚያጋባ የእግዚአብሔር ጥሪ ለእያንዳንዳችንም ሊደርስን ይችላል፡፡ የእግዚአብሔርን ጥሪ ምንነት ሙሉ በሙሉ ልንረዳው ሆነ በውጫዊ ሁኔታ ልንገልጸው አንችልም፤ ጥሪውን በመንፈሳችን እንገነዘበዋለን፤ መረዳት የሚችለውም እውነተኛ ውስጣዊ ባሕርያችን ነው፡፡ ለምን እግዚአብሔር እንደጠራን በእርግጠኝነት መግለጽ አይቻልም፡፡ የጠራን ወዳጆቹ እንድንሆንና ዓላማውን ለመፈጸም ዝግጁ ሆነን እንድንገኝ ብቻ ነው፡፡ ምን ማከናወን እንደሚፈልግ የሚያውቅ እግዚአብሔር ነው፤ የእኛ ማንነት የሚፈተነውም ይህን መቀበል አለመቀበላችን ላይ ነው፡፡ የሆኑትና የሚሆኑት ነገሮች ሁሉ በእግዚአብሔር ዕቅድና ዓላማ እንጂ በአጋጣሚ አይደለም፡፡ በሉዓላዊ ሥልጣኑ አማካይነት እግዚአብሔር ዓላማውን ለመፈጸም እየሠራ ነው፡፡

ከእግዚአብሔር ጋር የጠበቀ ኅብረትና አንድነት ካለን፤ በእርሱ ዓላማ ውስጥ መሆናችንንም ከተገነዘብን፤ ያ ዓላማው ምን እንደሆነ ለማወቅ መውጣትና መውረድ አይኖርብንም፡፡ አያደግንና እየበሰልን ስንሄድ የክርስትና ሕይወት ቀላል ይሆንልናል፤ ስለዚህም «እንደዚህ እንዲሆን እግዚአብሔር ለምን ፈቀደ?» የምንለው አይኖርም፡፡ በሕይወታችን ከሚፈጸመው ከእያንዳንዱ ሁኔታ በስተጀርባ የእግዚአብሔርን ዓላማ እናያለን፤ ለዚያ ዓላማው ምቹ እንድንሆን እየቀረጸንና እያበጀን እንደሆነም እንረዳለን፡፡ ክርስቲያን በእግዚአብሔር እውቀትና ጥበብ እንጂ በራሱ ችሎታ አይደገፍም፡፡ የራሳችን ዓላማ ያለን ሰዎች ከሆንን ሕይወታችን ከጣድና ውስብስብ ይሆንብናል፤ እንደ እውነተኛ የእግዚአብሔር ልጅ እያንዳንዱን እርምጃ በተረጋጋና ዘና ባለ ሁኔታ መራመድ አንችልም፡፡

በጸሎት ጊዜ መስቀሉ የሚኖረው ቦታ

«በዚያን ቀን በስሜ ተሰምዳለችሁ» (ዮሐ. 16፣26)

በዚህ ጊዜ ስለኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል ስናስብ የምናልፍበት መንገድ እንደሆነ ይመስለናል፤ እንደ እውነቱ ከሆነ ግን በመስቀሉ መንገድ የምናልፈው መስቀሉ የሚወክለው ትክክለኛው ጉዳይ ላይ እንድንደርስ ነው።

መስቀል የሚወክለው ከጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ፍጹም አንድነትና ኅብረት ማድረጋችንን ብቻ ሲሆን፤ ይህ ደግሞ ከምንም ነገር ይልቅ እውን የሚሆነው በጸሎት ነው።

«ሳትለምኑት አባታችሁ የሚያስፈልጋችሁን ያውቃልና» (ማቴ. 6፣8)። እንደዚህ ከሆነ ታዲያ ለምን ከእግዚአብሔር እንለምናለን? የጸሎት ዓላማው ከእግዚአብሔር ለምኖ መቀበል ሳይሆን ከእርሱ ጋር ፍጹም አንድነት እንዲኖረን ነው። የምንጸለወው ከእግዚአብሔር መልስ ለማግኘት ከሆነ የጠየቅነውን ሳይሰጠን ሲቀር በእግዚአብሔር ላይ ልናዝንና ልናማርር እንችላለን። እንደ እውነቱ ከሆነ በጸለይን ቍጥር እግዚአብሔር መልስ ይሰጠናል፤ ይሁን እንጂ የምናገኘው መልስ እኛ በጠበቅነው ሁኔታ ሳይሆን ስለሚችል እንሰላጫለን፤ ይህ የሚያመለክተው በጸሎት ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር መተባበር አለመፈለጋችንን ነው። እዚህ ያለነው ጸሎት መልስ እንደሚያገቃ ማስረጃ ለመስጠት ሳይሆን እኛ ራሳችን ሕያው የጸጋው ምስክሮች እንድንሆን ነው።

«እኔም አብን እለምንላችኋለሁ አልላችሁም፤ ምክንያቱም አብ ራሱ ስለሚወዳችሁ ነው» (ዮሐ. 16፣26-27 አ.መ.ት)። የጸሎት ሕይወትህ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ኅብረትና አንድነትን እንጂ ሌላ ነገር ላይ ትኩረት እስከማያደርግ ድረስ ከእርሱ ጋር የዚህ ዓይነት የጠበቀ ግንኙነት አለህ? ከኢየሱስ ክርስቶስ የእርሱ የራሱን ሕይወት ተቀብለሃልን? እንደዚያ ከሆነ «በዚያን ቀን» በአንተና በእርሱ መካከል ምንም ክፍተት በማይኖርበት ሁኔታ ከእርሱ ጋር ፍጹም አንድነት ይኖርሃል።

ጸሎትህ መልስ እንደሌለው ሲሰማህ ማንንም ተጠያቂ ወይም ተወቃሽ ማድረግ የለብህም። ብዙውን ጊዜ ሰይጣን ይህን እንደ ወጥመድ ይጠቀምበታል። ጸሎትህ መልስ የሌለው ሲመስለህ፤ ምን ጊዜም ቢሆን ምክንያት ይኖራል፤ ይህ ጊዜ ለአንተ ለግልህ የሚሆን መመሪያ ከእግዚአብሔር የምትቀበልበት ስለሚሆን በሚገባ ተጠቀምበት።

በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ መጸለይ

«በመቀደስ ስገኙት... ስርሱም ሰሰሞን ፈሰጋችሁኝ በሐባቱ ቤት ስሆን ዘንድ ስንዲገባኝ ስላወቃችሁምን? ስላችው?» (ሱቃ. 2:46,49)

በሰላም ትችሉ የልጅነት ጊዜ ስናስብ ከዓላዋቂነት ወደ አዋቂነትና ሙሉ ሰውነት የተሸጋገረበት ጊዜ እንደሆነ እናስባለን። ይሁን እንጂ የእርሱ ልጅነት ዘላለማዊ ሐቅ ነው። እኔስ ከጌታዬና ከአጻጁ ጋር ካለኝ ጽኑ ኅብረት የተነሣ የእግዚአብሔር ልጅ የመሆንን መብት ተቀብቼአለሁን? ሕይወቴን የምመራው በአባቱ ቤት እንደሚኖር ዓይነት ልጅ ነውን? የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ልቤን የአባቱ ቤት አድርጎታልን?

አንድ አስተማማኝና ዘላለማዊ እውነት ቢኖር እግዚአብሔር ራሱ ነው፤ ለእያንዳንዱ የሕይወቴ ቅጽበት መመሪያ የማገኘውም ከእርሱ ነው። ከዚህ የእግዚአብሔር እውነታ ጋር የማያቋርጥ ኅብረትና ግንኙነት አለኝ ወይስ የምጸልየው ነገሮች የተበላሹ ሲመስለኝና ሕይወቴን የሚያውክ ነገር ሲገጥመኝ ብቻ ነው? ሁኔታዎች ምቹ ወይም አስከፊ ቢሆኑም ከጌታ ጋር ያለኝ ግንኙነት ምንጊዜም ቢሆን እንደተጠበቀ መሆን ይኖርበታል። ኢየሱስ «በአባቱ ቤት እሆን ዘንድ እንዲገባኝ አላወቃችሁም?» አለ። እኔም እያንዳንዱን ደቂቃ በአባቱ ቤት እንደሚኖር ሰው ልኖር ይገባል።

እስቲ ስላለህበት ሁኔታ ለማሰብ ሞክር። የእግዚአብሔር ልጅነትህን በሚያስመሰክር ሁኔታ ከጌታ ጋር ኅብረት አለህ፤ ሁሉም ነገር የሚመጣው ከእርሱ እጅ እንደሆነ በማሰብ ዘወትር ከእርሱ ጋር ትነጋገራለህ ዘላለማዊው የእግዚአብሔር ልጅ ልክ በአባቱ ቤት በሚኖርበት ዓይነት ሁኔታ በአንተስ ሕይወት እየኖረ ነው? በአንተ አማካይነት በቤተሰብህ፣ በመሥሪያ ቤትህና በንደኞችህ መካከል ሰዎችን እያገለገለ ነውን? በአንዳንድ ሁኔታዎች ውስጥ ስታለፍ «ለምን?» በማለት ትጠይቃለህን? በአንዳንድ ሁኔታዎች ውስጥ የምታልፈው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ካለህ ግንኙነትና ኅብረት የተነሣ እንጂ በዚያ ሁኔታ ውስጥ ማለፍ ስላለብህ አይደለም። ስለዚህ ከእርሱ ጋር ያለህን ኅብረት በማጽናት ፈቃዱን እንዲፈጽም ፍቀድለት።

የጌታ ሕይወት የአንተም ሕይወት ሊሆን ይገባል፤ በዚህ ምድር በኖረበትና በሠራበት ሁኔታ አንተም በሰዎች መካከል ስትኖር የእርሱ ዓይነት ሕይወት ይኑርህ።

በአብ ክብር ውስጥ ሆኖ መጸለይ

«ከስንኞ የሚወሰደው ቅዱስ የእግዚአብሔር ልጅ ይባላል» (ሱቃ. 1፡35)

የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ በውስጤ ተወልዶ ከሆነ የእርሱን ቅድስናና ንጽሕና እንዲሁም ከእግዚአብሔር ጋር የነበረውን ኅብረትና አንድነት በእኔ ሕይወት እየኖረ ነው? በአንድ የታሪክ ወቅት ኢየሱስ ከድንግል ማርያም ተወልዶ እንደነበር ሁሉ በእያንዳንዳችን ሕይወት መወለድ ይኖርበታል። የእግዚአብሔር ልጅ በሕይወቴ የሚወለደው በራሱ በእግዚአብሔር ረቂቅ ሥራ ቢሆንም ልጅ ከአባቱ ጋር ባለው ግንኙነት ዓይነት በጸሎት ከእግዚአብሔር ጋር ግንኙነት ማድረግ አለብኝ። በተራ ሰብዓዊ ግንዛቤዬ ላይ በመመሥረት «እግዚአብሔር ሆይ፣ ለምን ወደዚህ ስፍራ አመጣኸኝ? ለምን ወደዚያ ቦታ እንድሄድ አደረግህ?» በማለት እጠይቃለሁን? «በአባቴ ቤት እሆን ዘንድ እንዲገባኝ አላወቃችሁም?» (ሉቃ. 2፡29)። የትም እንሁን የት ቅዱስና ንጽሕ የሆነው የእግዚአብሔር ልጅ በእኛ ውስጥ ሆኖ ከአባቱ ጋር ያለውን ግንኙነት መቀጠል አለበት።

በዚህ ሁኔታ ከጌታ ጋር አንድነት እንዲኖረኝ ፈቃደኛ ነኝ? ፈቃዱን በሕይወቴ እየፈጸመ ነው? የልጁ ምስል በሕይወቴ ተስሎአል ወይስ እርሱን እያገለልሁት ነው? (ገላ. 4፡19)። በዚያ ዘመን የነበሩ ሰዎች ኢየሱስን እንደ ሰቀሉት ሁሉ በዘመናችን ያሉ ሰዎችም ለእርሱ የሚሆን ስፍራ የላቸውም። በተቀደሰ ጸጥታ ውስጥ ሆነው ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረትና አንድነት እንዲኖራቸው አይፈልጉም።

እግዚአብሔርን ለማክበር ኢየሱስ በእኔ ውስጥ ሆኖ እየጸለየ ነው ወይስ ለእኔ አስፈላጊና ጠቃሚ ነው ለምለው ነገር ነው ቅድሚያ የምሰጠው? በዚህ ምድር በነበረበት ጊዜ ባገለገለበት ሁኔታ ክርስቶስ በእኔ ውስጥ ሆኖ ዛሬም ሰዎችን እያገለገለ ነው? የእርሱ ዓላማ ይፈጸም ዘንድ በእኔ ውስጥ የእግዚአብሔርን ፈቃድ እያደረገ ነው? አንድ ሰው በውስጣዊ ሕይወቴ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ማድረግን ከቻለ ከምንጊዜውም የበለጠ የእግዚአብሔር ዓላማ ግልጽ ይሆንለታል። «ከክርስቶስ መከራ የቀረውን በሥጋዬ አግልጼኛ ፍጹም አደርጋለሁ» (ፄላ. 1፡24 አ.መ.ት) የምናግኘው ነገር መኖሩን እስከተረዳን ድረስ ጉድለት መኖሩን ተቀብለናል ማለት ነው።

አብ በሚሰማበት ሁኔታ መጸለይ

«ኢየሱስም ዓይኖችን ወደሳዕ ስንሥት ስባት ሆይ፤ ስሰማኸኝ ስመስገንሃበሁ ስበ» (ዮሐ. 11፣41)

የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ በጸሎት በሚሆንበት ጊዜ ጠቅላላ ትኩረቱና ሁለንተናው አባቱ ላይ ነበር የሚሆነው። ሁልጊዜ እግዚአብሔር የልጁን ጸሎት ይሰማል፤ የእግዚአብሔር ልጅ ሕይወት በእኔም ሕይወት ተሥሎ ከሆነ፤ (ገላ. 4፣19) እግዚአብሔር ሁልጊዜ የእኔንም ጸሎት ይሰማል። የእግዚአብሔር ልጅ ሕይወት በእኔም ሕይወት እንዲገለጥ ፈቃደኛ ሆኜ መገኘት ይኖርብኛል። «ሥጋችሁ የመንፈስ ቅዱስ ቤተመቅደስ እንደሆነ አታውቁምን?» (1ቆሮ. 6፣19)። በሌላ አነጋገር ሥጋችሁ የእግዚአብሔር ልጅ የሚወለድበት ቤተሰብም ነው ማለት ነው። የእግዚአብሔር ልጅ በውስጤ መሥራት የሚችልበትን ሁኔታ አመቻችቻለሁን? እርሱ በዚህ ምድር በኖረበት ጊዜ የነበረውን ሕይወት በእኔ ውስጥ እየኖረ ነውን? እንደማንም ተራ ሰው ዕለት ዕለት በምኖረው ሕይወት የእግዚአብሔር ልጅ በእኔ ውስጥ ሆኖ ይጸልያል? ኢየሱስ «በዚያን ቀን በስሜ ትለምናላችሁ» (ዮሐ. 16፣26) ሲል ስለየትኛው ቀን እየተናገረ ነበር? ኢየሱስ ይህን ያለው መንፈስ ቅዱስ ወደ ሕይወቴ መጥቶ ከኔታ ጋር አንድነትነና ኅብረት እንዲኖረኝ ስላደረገበት ቀን ለመናገር ነበር።

ሕይወትህ እርሱ በሚፈልገው ዓይነት ሁኔታ ሆኖ ስላገኘው ኢየሱስ ክርስቶስ ደስ ይሰኝብሃል ወይስ መንፈሳዊ ትዕቢት አድርብሃል? ለእግዚአብሔር ልጅ ምንም ስፍራ እስከማይኖርህ ድረስ ሰብዓዊ እውቀትና ግንዛቤህ በሕይወትህ ዋናውን ቦታ መያዝ የለበትም። ሰብዓዊ እውቀትና ግንዛቤ መልካም ነገር ቢሆንም፤ ከኢየሱስ ክርስቶስ የምንቀበለው እንዲህ ያለውን ስጦታ አይደለም። ስለዚህም ሰብዓዊ እውቀትና ግንዛቤያችን በእግዚአብሔር ምትክ ዙፋን ላይ መቀመጥ የለበትም። ኢየሱስ ክርስቶስ ሁልጊዜ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረትና አንድነት ነበረው፤ ሰብዓዊ እውቀትና ግንዛቤ ግን ይህን ለማድረግ ዝግጁ አይደለም። በውስጣችን በሚኖረው የእግዚአብሔር ልጅ ሕይወት ካልተለወጠ በቀር በራሳችን ችሎታ እግዚአብሔርን በሚገባ ማምለክ አንችልም። ስለዚህም በማንኛውም ጊዜ በሕይወታችን እንዲሠራ ለእርሱ በመገዛት ልንኖር ይገባል። የእርሱ ሕይወት በሕይወታችን እንዲገለጥ በማንኛውም ጊዜ በኢየሱስ ክርስቶስ በመደገፍና በመታመን እየኖርን ይሆን?

ክርስቲያን የሚቀበለው መከራ

«በነዚህ ስግደታዊ ሁኔታዎች መካከል የሚቀበሉ መስዋዊቶች ለደህንነት ነፃነታቸውን ስታመኑ ፈጣሪ ይሰጡ» (1ዴፕ. 4፣19)

በኢየሱስ አእምሮ ለእስካለን ድረስ መከራን በመከራነት ብቻ አንፈልገውም፤ መከራ እንደሚያመጣብን እያወቅን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ መመረጥ ግን ከዚህ በፍጹም የተለየ ነው። መከራ ቢያመጣም ባያመጣም ኢየሱስ የእግዚአብሔርን ፈቃድ መርመራል። በመከራ አማካይነት እግዚአብሔር ሊያስተምራቸው ፈቃዱ ከሆነ በሌሎች ሰዎችና በእግዚአብሔር መካከል ጣልቃ መግባት የለብንም።

የእግዚአብሔር ልብ የሚያርፍበት ክርስቲያን፣ ሌሎች ክርስቲያኖች በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ለእግዚአብሔር ጠንካሮችና በሳሎች እንዲሆኑ ያደርጋል። ይሁን እንጂ በሌሎች ሕይወትና በእግዚአብሔር መካከል ጣልቃ የሚገቡ ክርስቲያኖች ካላቸው ርገራጌና አዘኔታ የተነሣ ሰዎች በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ጠንካሮች ከመሆን ይልቅ ደካሞች ያደርጉአቸዋል። አንድ ክርስቲያን ያለበትን ሁኔታ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የጠበቀ ጥበረትና ግንኙነት ካለው ክርስቲያን የበለጠ የሚያውቅለት አይኖርም። የሌሎች ክርስቲያኖችን አዘኔታና ርገራጌ የለመደ ክርስቲያን በትንሽ በትልቁ እግዚአብሔርን ያማርራል። «በእኔ ላይ የደረሰው ወይም የተደረገው ነገር ከእግባቡ ያለፈ ነው» በማለትም ስለ ራሱ ማዘን ይጀምራል። እንዲህ ያለው ነገር ከሰይጣን እንደሆነ ኢየሱስ የተናገረው ያለምክንያት አይደለም (ማቴ. 16፣21-23 ይመለከታል)። ለእግዚአብሔር ክብር ሰንል በእርሱ መንገድና ሥራ ጣልቃ መግባት የለብንም። እግዚአብሔር ስለማይከራከር ወይም ስለመብቱ ስለማይቆረቆር ብዙ ጊዜ ክብሩን ሰንጋፋ እንገኛለን። ኢየሱስ በዚህ ምድር በነበረበት ጊዜ የማንንም አዘኔታ አልጠበቀም። ማንም ዓላማውን ሊረዳለት እንደማይችል በታላቅ ጥበብና ማስተዋሉ ስለሚያውቅ የማንንም አዘኔታ አልፈለንም (16፣23)። ከእግዚአብሔር አባቱና ከመላእክቱ ብቻ ነበር አዘኔታን የተቀበለው (ሉቃ. 15፣10)።

በሰብዓዊ አእምሮ ከመዘንነው አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር በቅዱሳኑ ሕይወት የሚያደርገው ነገር ምክንያት ወይም ዓላማ የለሽ ሊመስለን ይችላል። አጉል ቦታ እንደተተከለ ዛፍ እግዚአብሔርም አገልጋዮቹን ምንም ፍሬ ማፍራት በማይችሉበት ስፍራ እንዳፍራቸው እናስብ ይሆናል። በአገልግሎታችን ጥቂት ፍሬ ካሳየን ደግሞ «እግዚአብሔር ወደዚህ ስፍራ ያመጣኝ ጠቃሚና ለእርሱም በጣም የማስፈልግ በመሆኔ ነው» እንላለን። ኢየሱስ ክርስቶስ ግን በአገልግሎት መሳካት ወይም አለመሳካት ሕይወቱን መዝኖ አያውቅም። እግዚአብሔር ትዱሳንን ያበልጥ እርሱን ማስጠርና ማስጠር በሚችሉበት ስፍራ ያኖራቸዋል፤ ያ ቦታ የት እንደሆነ ደግሞ መረዳት የምንችልበት እውቀት የለንም።

ያለፈ ጊዜ ልምምድህን ሥራ ላይ አውለው

«ሲባዎስም በወውሱ ነፋስ ወደ ሰማይ ወጣ...፤ ሲባዎስም ከዚያ ወደያ ስላየውም» (2ነገ. 11፣12)

ከእግዚአብሔር የተሰጠህ እንደሆነ እርግጠኛ እስከሆንህ ድረስ እንደ «ኤልያስ» የሆነ ሰው ቢኖርህ ስሕተት አይሆንም። ይሁን እንጂ እንደ «ኤልያስ» የሆነልህ ሰው አንድ ቀን እግዚአብሔር ከእንተ ለይቶ ስለሚወስደው መሪህና አስተማሪህ ሊሆን የማይችልበት ጊዜ እንደሚመጣ መዘንጋት የለብህም። ምናልባትም ያ ጊዜ ሲመጣ «ኤልያስ ካልመራኝና ካላስተማረኝ ሕይወቴን እንዴት ልገፋው ነው?» እንል ይሆናል፤ እግዚአብሔር ግን ብቻችንን እንድንጓዝ ፈቅዶአልና ጥዞአችንን መቀጠል አለብን።

ብቻህን በ«ዮርዳኖስ» (2፣14)። የዮርዳኖስ ወንዝ የሚወክለው መለየትን ነው። በዮርዳኖስ ከማንም ጋር ኅብረት ወይም ግንኙነት አይኖረንም፤ ማንም የሚረዳን ወይም የሚያግዝን አይኖርም። በእንዲህ ዓይነት ስፍራ ስንሆን ከ«ኤልያስ» ጋር በነበርንበት ጊዜ የተረዳነውን ነገር ሥራ ላይ የምናውልበት ጊዜ ነው። ከኤልያስ ጋር ሆነን ደግመን ደጋግመን ዮርዳኖስን ተሻግረናል፤ አሁን ብቻችንን ዮርዳኖስን የምንጋፈጥበት ጊዜ ነው። ከኤልያስ ጋር በነበርክበት ጊዜ ያገኘነው ልምምድ አሁንም አብሮህ ነው፤ ስለሆነም ጥዞዬን አልቀጥልም ማለት አትችልም።

ብቻህን «ቢያሪኮ» (2፣15)። ኢያሪኮ «ኤልያስ» ታላላቅ ነገሮችን ሲያደርግ የተመለከትህበት ስፍራ ነው። አሁን ግን ብቻህን ወደ «ኢያሪኮ» ስትመጣ በእግዚአብሔር በመተማመን እርምጃ ሳለመውሰድ ታመነታለህ፤ ይልቁንም በእንተ ፈንታ ሌላው ሰው እርምጃ እንዲወስድ ትፈልጋለህ። ይሁን እንጂ፤ ከ«ኤልያስ» ጋር በነበርክበት ጊዜ ለተማርከው ታማኝ ከሆንህ እንደ ኢልሳዕ ሁሉ አንተም እግዚአብሔር ከእንተ ጋር ለመሆኑ ምልክት ታገኛለህ።

ብቻህን «በቤቴል» (2፣23)። ቤቴል የአንተ ጥበብና እውቀት የሚያከትምበት፤ የእግዚአብሔር ጥበብና ማስተዋል ግን የሚጀምርበት ስፍራ ነው። ጥበብና ማስተዋልህ ለዚያ ቦታ ምንም እንደማይጠቅምህ ስታይ አትደናገጥ። ይልቁንም ወደ እውነተኛ አምልኮ የምትገባበት ጊዜ ስለሆነ በእግዚአብሔር በመተማመን ጸንተህ ቁም። ከ«ኤልያስ» ጋር በነበርክበት ጊዜ የተማርከውን ተግባራዊ አድርገው፤ ጸልይ፤ በተቀበልከው መጉናጸፊያም ተጠቀም (2፣13-14)። እምነትህን በእግዚአብሔር ላይ ብቻ ለማድረግ ወስን፤ ከእንግዲህ ወዲህ ኤልያስን የምትፈልግበት ምክንያት የለም።

በእግዚአብሔር የማረፍ ምሥጢር

«ስናነተ ስምነት የጉደላችሁ ስበሙን ተፈራላችሁ?» (ማቴ. 8፣26)

ሲንፈራ የምናደርገው የመጨረሻ ነገር ወደ እግዚአብሔር መጸለይ ነው። ይሁን እንጂ ጌታ ስሙን የሚጠሩ ሁሉ ምንጊዜም ቢሆን በእርሱ በመተማመን እንዲኖሩ ይጠብቅባቸዋል። በሚገጥማቸው ማንኛውም ነገር እነርሱ በእርሱ የመታመናቸውን ያህል እርሱም የሚታመንባቸው ዓይነት ሰዎች እንዲሆኑ እግዚአብሔር ከልጆቹ ይጠብቃል። እስከተወሰነ ደረጃ በእግዚአብሔር እንተማመናለን፤ ጥቂት ቆይተን ግን እግዚአብሔርን የማያውቁ ሰዎች የሚያደርጉት ዓይነት ፍርሃትና መርበትበት ወደ ሞላበት ጸሎታችን እንመለሳለን። ዓለም ከእርሱ ሉዓላዊ ሥልጣን በታች መሆኑን ስለምንዘነጋ በእርሱ ያለን እምነት ሁሉ ይሟጠጣል። በእንዲህ ዓይነቱ ወቅት እግዚአብሔር ያንቀላፋ ይመስለናል፤ የሚታየን ማዕበሉና ሞገዱ ብቻ ይሆናል።

«እናንተ እምነት የጉደላችሁ!» አለ ኢየሱስ፤ «ሁሉም ነገር አብቅቶለታል» በማለት ደቀ መዛሙርቱ ስለሕይወታቸው ተስፋ በቆረጡበት ጊዜ ልባቸው ምንኛ በጎዘን ተወግቶ ይሆን! እኛስ በማንኛውም ሁኔታ ውስጥ እምነታችንን በእርሱ ላይ በማሳረፍ እርሱን ደስ ማሰኘት ይገባን እንደነበር ስናስብ ምንኛ ልባችን በጸጸት ይሞላል!

ምንም ዓይነት ማዕበል ወይም ነውጥ በማይገጥመን ጊዜ በእግዚአብሔር እንደምናምን እናስባለን። እምነታችንን ወይም ትምክህታችንን ማን ላይ እንዳደረግን የሚገለጠው ግን ማዕበልና ነውጥ ሲገጥመን ነው። እግዚአብሔርን ማምለክና በእርሱ መታመንን እስከተማርን ድረስ ግን በእርሱ ላይ ያለንን እምነት ማዕበሉና ነውጡ ሊያጠፋው እንደማይችል ግልጽ ይሆናል።

ስለቅድስና ብዙ ተናግረናል፤ ብዙ አውርተናል፤ በሕይወታችን ያመጣው ውጤት ግን ምንድንነው? በእግዚአብሔር ባለን ሰላማዊ እረፍት ማለትም ከእርሱ ጋር በሚኖረን ኅብረትና አንድነት፤ ቅድስና በሕይወታችን መገለጥ አለበት። ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ኅብረት ያለነቀፋና ያለነውር እንድንሆን ከማድረጉም በላይ፤ እርሱን ደስ ማሰኘት የምንችልበትን ጸጋ ይሰጠናል።

መንፈስን አታሳዝኑ

«የመንፈስ ቅዱስን ሥራ ስታዳዩ» (1ተሰ. 5፣19 ስ.መ.ተ)

የእግዚአብሔር መንፈስ ድምፅ ከጣሕር የሚመጣ ነፋስን ያህል ጸጥና ረጋ ያለ ነው፤ ስለሆነም ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ኅብረትና ግንኙነት ካላጠበቅን በቀር አንሰማውም። አንድን ነገር እንዳናደርግ መንፈሱ ለመንፈሳችን የሚናገረው በጣም በሚያስደንቅ ጨዋነት ነው። ድምፁን ለመስማት ንቁዎች ካልሆንን የእግዚአብሔርን መንፈስ እናሳዝናለን፤ መንፈሳዊ ሕይወታችንም ችግር ላይ ይወድቃል። መንፈስ ቅዱስ አንድ ነገር እንድናደርግ የሚነግረን «በዝምታ ድምፅ» (1ነገ. 19፣12) ስለሆነ መስማት ወይም ማስተዋል የሚችለው ለእግዚአብሔር የቀረበ ሰው ብቻ ነው።

«ከብዙ ዓመት በፊት እንዲህና እንዲህ ዓይነት ልምምድ ነበረኝ» በማለት የግል ሕይወት ምስክርነትህ ባለፈ የሕይወት ልምምድህ ላይ ብቻ የሚያተኩር ከሆነ ጥንቃቄ አድርግ። ያለፈ ሕይወት ልምምድህ ከእግዚአብሔር ጋር የበለጠ ኅብረትና ግንኙነት እንዲኖርህ ማድረግ አለበት (ሉቃ. 9፣62 እና 1ዮሐ. 1፣6-7)። በእግዚአብሔር ብርሃን የማትኖር ከሆነ ስሜታዊና ባለፈ ሕይወት ትዝታ ብቻ እየኖርህ ነው ማለት ነው፤ ምስክርነትህም የሰዎችን ልብ መንካት አይችልም። ባለፈ ሕይወትህ በብርሃን ተመላልሰህ ይሆናል፤ ይህ ግን በአሁኑ ሕይወትህ በብርሃን ላለመመላለስህ ምክንያት እንዲሆንህ መሞከር የለብህም (1ዮሐ. 1፣7)። መንፈስ ቅዱስ አንድን ነገር እንዳታደርግ ሲያገድህ ቆም ብለህ አስተውል፤ ነግሮችንም አስተካክል፤ ያ ካልሆነ ግን ሳታውቀው መንፈሱን ታሳዝነዋለህ።

ለምሳሌ ያህል እግዚአብሔር አንድ ዓይነት ችግር በሕይወትህ እንዲደርስ ፈቅዶ ይሆናል፤ አንተም ሙሉ በሙሉ ባይሆንም እንኳ ችግሩን በትዕግሥት አሳልፈኸው ይሆናል። ያው ዓይነት ችግር መልሶ እንዲደርስብህ ያደርጋል፤ ነገር ግን ችግሩን የመቋቋም ብርታትህ ይቀንሳል። ባለመታዘዝህ ምክንያት የመለየት ችሎታህ ያነሰ፤ ውርደትህም የበዛ ይሆናል። መንፈሱን ማሳዘንህን የምትቀጥል ከሆነ ሥራውን ሙሉ በሙሉ ታዳናለህና ችግሩ በድጋሚ የማይከሰትበት ጊዜ ይመጣል። ችግሩን በጽናት ብታሳልፈው ግን ሕይወትህ ለእግዚአብሔር የምስጋና መዝሙር ይሆናል። እግዚአብሔርን ከሚያሳዝን ማንኛውም ነገር ጋር ቀርኝት አትፍጠር። ከእንዲህ ዓይነቱ ነገር ነጻ መሆን እንድትችል ነገሩ ምንም ይሁን እግዚአብሔር እንዲቆርጠው ፈቃደኛ ሁን።

የጌታ ቅጣት

«ወደ ሆይ፣ የጌታን ቅጣት ስታቀበህ፣ በሚገሥጽህም ጊዜ ስትድከም» (ዕብ. 12፣5)

የጌታን ቅጣት በማቃለል ወይም በሚገሥጽ ጊዜ በመድከምና በመዛል በቀላሉ የእግዚአብሔርን መንፈስ ልናሳዝን እንችላለን። በመቀደስ ሂደት አማካይነት ከኃጢአት የተለየንበት ልምምድ ጥልቀት የሌለውና ጠባብ ከሆነ ከእግዚአብሔር የሆነውን ነገር እናሳስታለን። አንድን ነገር እንዳናደርግ መንፈሱ ሲያግደን ወይም ሲከለክለን «ይህን የሚያደርገው ሰይጣን መሆን አለበት» ልንል እንችላለን።

«መንፈስን አታሳዝኑ» (1ተሰ. 5፣19) «በዚህ ጉዳይ ላይ ለአንተ የመሰለህን ያህል መንፈሳዊ አይደለህም፤ ዓይኖችህ ታውረው ስለነበር ይህን ማስተዋል አልቻልህም ነበር፤ አሁን ግን በምትረዳው ሁኔታ ገልጭልሃለሁ» በማለት ለመንፈሳችን ሲናገረን ጌታን መናቅ የለብንም። በዚህ መልክ ጌታ ሊያስተካክልህ ከፈለገ ፈቃዱን በሕይወትህ እንዲፈጽም ፍቀድለት ከእርሱ ጋር ያለህን ግንኙነት ማስተካከል በምትችልበት ስፍራ ላይ ሲያስቀምጥህ በእጁ ተቀበለው።

«በሚገሥጽህም ጊዜ አትድከም።» ነገሮች እንደ ጠበቅናቸው ሳይሆኑ ከቀሩ እንነጫነጫለን፤ እናዝናለን። «ብዙ ጊዜ ጸለይኩ ሁኔታዎች ግን ምንም ለውጥ አላሳዩም፤ ከእንግዲህ ወዲህ ተስፋ ቂርጫለሁ» እንላለን። የተለያዩ የሕይወት ገጽታዎቻችንን በተመለከተ እንዲህ አድርገን ቢሆን ኖሮ ሕይወታችን ምን ይመስል እንደነበር እስቲ አስቡ!

ለእርሱ ዋጋ ያለው ነገር በሕይወቴ እንዲሠራ ሁለንተናዬን ለእግዚአብሔር አስረክቤአለሁን? ቅድስና ማለት እኔ የምወደውንና የምፈልገውን እግዚአብሔር እንዲያደርግልኝ ሳይሆን እርሱ የወደደውንና የፈቀደውን በሕይወቴ ማድረግ መቻሉ ነው። ስለዚህም እግዚአብሔር እንዲቀድስኝ ከፈለግኩ የሚያስከፍለው ዋጋ ምንም ይሁን ምን ወደ ትክክለኛው መስመር እንዲያመጣኝ መፍቀድ ይኖርብኛል። (1ተሰ. 5፣23-24)።

የአዲሱ ልደት ማስረጃ

«ዳግመኛ ሰተወሰዱ ያስፈሰጋችኋል» (ዮሐ. 3፡7)

«ከሰው ከሸመገለ በኋላ ወደ እናቱ ማሕፀን ገብቶ እንደገና መወለድ ይችላልን?» በማለት ኒቆዲሞስ ላቀረበው ጥያቄ መልሱ መብቱ ነው ለሚለው ነገር፤ ለራሱ መልካምነትና ሃይማኖት ለመሞት ፈቃደኛ ከሆነና ከዚህ ቀደም ተለማምዶት የማያውቀውን አዲስ ሕይወት ለመቀበል ፈቃደኛ ከሆነ አንድ ሰው ዳግመኛ መወለድ ይችላል የሚል ይሆናል (3፡4)። ይህ አዲስ ሕይወት የሚታየው ደግሞ ሆን ብለንና ፈቅደን ንስሐ ስናደርግ ለእኛ በማይታወቀን ሁኔታ በቅድስና መኖር ስንችል ነው።

«ለተቀበሉት ሁሉ ግን...» (ዮሐ. 1፡12)። ስለኢየሱስ ያለኝ እውቀት ከውስጥ ከራሴ መንፈሳዊ ግንዛቤ የመነጨ ነው ወይስ ከሌሎች የሰማሁት? አዳኜ ከሆነው ከጌታ ኢየሱስ ጋር የሚያያይዘኝ ነገር አለኝን? ያለኝ መንፈሳዊ መረዳት ሁሉ በግል ሕይወቴ ኢየሱስ ክርስቶስን በማወቅ ላይ የተመሠረተ መሆን ይኖርበታል። ዳግም መወለድ ማለት በመንፈሳዊ ዓይኖቻችን ኢየሱስን ማየት ማለት ነው።

«ሰው ዳግመኛ ካልተወለደ በቀር የእግዚአብሔርን መንግሥት ሊያይ አይችልም» (ዮሐ. 3፡3)። የምፈልገው ከእግዚአብሔር መንግሥት የሚገኘውን ጥቅም ብቻ ነው ወይስ እርሱ በማንኛውም ነገር ጌታና ባለሥልጣን እንደሆነ እንደሚባለው? አዲሱ ልደት እግዚአብሔር ሁለንተናዬን እንደሚቈጣጠር መረዳት የምችልበትን አዲስ ራዕይ ይሰጠኛል። ምንጊዜም ቢሆን እግዚአብሔር ጌታና ባለሥልጣን ነው። ይሁን እንጂ የእርሱ የራሱን ባሕርይ እስከተቀበልሁበት ጊዜ ድረስ ይህን ማየት አልቻልሁም ነበር።

«ከእግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ኃጢአትን አያደርግም» (1ዮሐ 3፡9)። ኃጢአትን ለመተው ገና ትግል ላይ ነኝ ወይስ ኃጢአትን አቆሜአለሁ? ዳግም መወለድ ማለት ኃጢአትን መተው የምችልበት መለኮታዊ ኃይል ከእግዚአብሔር መቀበል ማለት ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ክርስቲያን ኃጢአት ማድረግ የለበትም በማለት ይደመድማል እንጂ ክርስቲያን ኃጢአት ያደርጋልን? የሚል ጥያቄ አያቀርብም። የአዲሱ ሕይወት ውጤት የሚታየው ኃጢአት ማድረግን ሲተው ነው። ኃጢአትን እንዳናደርግ የሚረዳን ኃይል ብቻ ሳይሆን ጨርሶ ኃጢአትን አለማድረጋችን ነው። ይሁን እንጂ 1ዮሐ. 3፡9 ኃጢአትን ማድረግ አንችልም አለማለቱን ማስተዋል አለብን፤ ቃሉ በውስጣችን ላለው ለእግዚአብሔር ሕይወት ብንታዘዝ ኃጢአትን አናደርግም ነው የሚለው።

እርሱ ያውቀኛልን?

«የራሱንም በየሰማቸው ደጠራቸዋል» (ዮሐ.10፡3)

እርሱን በሚገባ አውቂዋለሁ? (ዮሐ. 20፡11-18 ይመለከታል)። ስለክርስቲያናዊ አስተምህሮ ብዙ ልናውቅ ብንችልም ኢየሱስን ግን ላናውቀው እንችላለን። አንድ ሰው ስለክርስቲያናዊ አስተምህሮ ያለው እውቀትና ስለክርስቶስ ያለው እውቀት ካልተመጣጠነ፣ ከእርሱ ጋር ኅብረት ማድረግን የማይፈልግ ከሆነ፣ የዚያ ሰው ነፍስ አደገኛ ሁኔታ ላይ ናት ማለት ነው። ኢየሱስን ወደ ማወቅ ካላደረሰ በቀር ክርስቲያናዊ አስተምህሮ ምንም ማለት አይደለም። ባላቸው ሃይማኖታዊ እውቀት የሚታበዩት ፈረሳውያን ማርያምን እንደ ቂል ተመልክተዋት ይሆናል፤ ይሁን እንጂ በሃይማኖታዊ እውቀታቸው ብዛት አንድ ጋኔን ሊያስወጡላት አልቻሉም (ሉቃ. 8፡2)። እርስዋ ግን ከማንኛውም መልካም ነገር ይልቅ ኢየሱስን ማወቅን አስበልጣለች። «ይህንም ብላ ዘወር ስትል ኢየሱስን ቆሞ አየችው፤ ኢየሱስም እንደሆነ አላወቀችም። ኢየሱስም «ማርያም» አላት (ዮሐ. 20፡14,16)። ማርያምን በስሟ ከጠራት በኋላ ግን ከጠራት ጌታ ጋር ነፍስዋ መቆራኘትዋን በመረዳት «ራሱ» አለችው፤ ትርጓሜውም «መምህር ሆይ» ማለት ነው (20፡16)።

እርሱን እየተጠራጠርሁ ይሆን? (ዮሐ. 20፡24-29 ይመለከታል)። እኔ በሕይወቴ ሰላልተለማመድኩት ብቻ ሌሎች ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ያላቸውን ልምምድ እጠራጠራለሁን? ኢየሱስን በተመለከተ ማመን የከበደኝ ነገር ምንድነው? ሌሎች ደቀ መዛሙርት «ጌታን እኮ አየነው» ባሉት ጊዜ (20፡25) ቶማስ ግን «ካላየሁ አላምንም» አላቸው። ቶማስ በኢየሱስ መነካት አስፈላጊነት ነበር። ባላሰብነውና ባልጠበቅነው ጊዜ ጌታ ውስጣዊ ሕይወታችንን ሲነካው ከምንም ነገር ይልቅ ክቡር ልምምድ ይሆንልናል። ያን ጊዜ ነው እኛም «ጌታዬና አምላኬ» ማለት የምንችለው (20፡28)።

ከራስ ወዳድነቴ የተነሣ እክደዋለሁ? (ዮሐ. 21፡15-17)። ጴጥሮስ እየማለና እየተራገመ ኢየሱስ ክርስቶስን ካደ (ማቴ. 26፡69-75)። ከትንሣኤው በኋላ ግን ኢየሱስ ለጴጥሮስ ራሱን ገለጠለት፤ ብቻውን በነበረበት ጊዜ ኢየሱስ ተገናኘውና ወደራሱ ከመለሰው በኋላ እንደገና በሌሎች ፊት ኅላፊነትን ሰጠው። በዚህ ጊዜ ጴጥሮስ «ጌታ ሆይ፣ እንደወድህ አንተ ታውቃለህ» አለው (ዮሐ. 21፡17)።

ከኢየሱስ ጋር የግል ሕይወት ታሪክ አለኝ? የደቀ መዝሙርነት ምልክቱ ከጌታ ጋር ያለን ኅብረትና አንድነት ነው፤ ማንም ሊነቀንቀው በማይችል ሁኔታ እርሱን ማወቃችን ነው።

ተስፋ ቈርጠናል ወይስ ታማኞች ነን?

«ኢየሱስም ስንዲት ገና ቀርታሳች ያሰህን ሁሉ ሸጠህ ተከተሰኝ ስሰው። ስርሱ ግን ይህን ሰምቶ ሕጅ ገሰጠኝ ነበርና ብዙ ስዘነ» (ሱቃ. 18፣22-23)

፱ መን ወይም መቀበል በሚከብድ ሁኔታ ጌታ ተናግሮህ ያውቃልን? እንደዚያ ካልሆነ ጭራሽኑ ሰምተኸው ማወቅህን እጠራጠራለሁ። ብዙ ጊዜ ኢየሱስ ሲናገረን ሰምተን ይሆናል፤ ልብ አድርገን ግን አላደመጥነውም። አንዳንድ ጊዜ ብናደምጠው እንኳ ንግግሩ ከባድና ጠንካራ ይሆንብናል።

ለዚያ ባለጠጋ የነገረውን እንዲቀበል ኢየሱስ ምንም አልተጨነቀም፤ ተከታዩ እንዲሆንም ምንም ያደረገው ነገር አልነበረም።

«ያለህን ሁሉ ሸጠህ ተከተለኝ» አለው። ጌታ ያንን ባለጠጋ ሰው እንዲከተለው አልለመነውም፤ አጉል ተስፋ በመስጠት አላባበለውም። እንዲሁ ብቻ ለመቀበል የሚያዳግት ነገር ከነገረው በኋላ ለራሱ እንዲወስን ተወው።

ለእኔ ለግሌ ለማመን የሚያስችግር ከባድና ጠንካራ ቃል ተናግሮኝ ያውቃልን? ለሌሎች መግለጥ ወይም ማስረዳት በግልቸለው ሁኔታ ለእኔ በቀጥታ ተናግሮኝ ያውቃል? ይህ ባለጠጋ ኢየሱስ የተናገረውን በሚገባ ሰምቶ ነበር፤ ምን ማለቱ እንደ ነበርም በትክክል ተረድቶአል፤ የሰማው ነገር ግን በገዢን ልቡን ሰበረው። ከኢየሱስ የተለየው እየተሳደበ ሳይሆን አዝናና ተስፋ ቈርጦ ነበር። የኢየሱስ ተከታይ ለመሆን ቁርጥ ውሳኔ አድርጎ ሮጥቶ ነበር፤ ከኢየሱስ የሰማው ነገር ግን አሸማቀቀው። ከኢየሱስ የሰማው ቃል ስሜቴን ከማጋልና ልቡን ከማሞቅ ይልቅ ልብ ሰባራ አድርጎታል። ጌታ ግን በሰላም አሰናበተው እንጂ ተከትሎ አልለመነውም። ይዋል ይደር እንጂ ከእርሱ የምንሰማው ቃል አንድ ቀን በጎም ሆነ ክፉ ምላሽ ሳያገኝ እንደማይቀር ኢየሱስ በሚገባ ያውቃል። በጣም የሚያሳዝነው ግን የሰማነው ቃል መልካም ፍሬ እንዳያፈራ እንቅፋት መሆናችን ነው። ቃሉን በሰማንበት ጊዜ ወዲያውኑ ውሳኔ አድርገን ቢሆን ኖሮ ሕይወታችን ምን ዓይነት መልክ ይኖረው እንደነበር ስናስብ ምን ይሰማናል? ያም ሆኖ ኢየሱስ ያለፈ ስሕተታችንን በማንሣት አይከሰስንም ወይም አይወቅስንም።

ከእርሱ የሰማኸው ቃል አሳዝኖህ ይሆን?

«ከርሱ ገን ይዘን ሰሞቶ እጅግ ባስጠጋ ነበርና ብዙ ስዘነ» (ሱቃ. 18፣23)

፲፱ጣቱ ባለጠጋ ኢየሱስ ለነገረው ምንም መልስ ሳይሰጥ በጉዝንና በትካዜ ከእርሱ ተለየ። ኢየሱስ የነገረውን በሚገባ ተረድቶአል፤ ምን ማለት እንደሆነም መልእክቱ ገብቶታል። በሰማው ነገር ግን ምንም መናገር እስከማይችል ድረስ ልቡ በጉዝን ተወጋ። እንዲህ ያለ ሁኔታ አጋጥሞህ ያውቃልን? በሕይወትህ ውስጥ ለእርሱ እንድታስረክብና እንድታስገዝ ያመለከተህ ነገር አለን? ምናልባትም የራስህን ምኞት፣ መልካም ነው ብለህ የያዝከውን ነገር፣ የአእምሮና የልብ ዝንባሌህን ለእርሱ እንድታስገዝ ተናግሮህ ይሆናል። ይህም የምትናገረውን እስከታጣ ድረስ አሳዝኖህ ይሆናል። እዚህ ደረጃ ላይ ከሆንህ ጌታ አንተን የሚያባብልበት ወይም የሚለምንበት ምንም ምክንያት አይኖርም። ይሁን እንጂ ለእርሱ እንድታስገዝ የጠየቀህን ነገር በተመለከተ «ውሳኔህ ከልብህ ከሆነ ቅድመ ሁኔታው ይኸው ነው» በማለት በተደጋጋሚ ያንኑ ይነግርሃል።

«ያለህን ሁሉ ሸጠህ...» (18፣22)። በሌላ አነጋገር አለኝ የምትለውንና ልብህ ያረፈበትን ነገር ሁሉ ለእኔ ስጥኝ ማለት ነው። ፈቃደኛ መሆን አለመሆንህን በተመለከተ ትግሉ የሚጀምረው እዚህ ላይ ነው። ከኢየሱስ ይልቅ ቅድሚያ ወይም የበላይነት የሰጠኸው ነገር አለ? እንደዚያ ከሆነ ኢየሱስ በከባድና ጠንካራ ቃላት ይናገርሃል፤ ከእርሱ የምትሰማውም ልብህን በጉዝን ይወጋል። የኢየሱስ ንግግር ጠንካራና ከባድ ነው፤ ቀላል የሚሆነው የእርሱ ተፈጥሮ ያላቸው ሰዎች ሲሰሙት ብቻ ነው። ጠንከር ባሉ ቃላት ሲናገርህ አቅልህ እንዳትመለከተው ጥንቃቄ ማድረግ ይኖርብሃል።

ማንም ወይም ምንም ያለመሆኔን በማወቄና የኢየሱስ ደቀ መዝሙር ልሆን የማልችል ሰው መሆኔን በመረዳቱ በድህኔቴ ባለጠጋ ልሆን እችላለሁ። ምስኪንና ድሀ መሆኔን ለመቀበል ፈቃደኛ ነኝን? ካልሆንኩ ግን ተስፋ እቈርጣለሁ። ተስፋ መቀረጥ ግራ መጋባት የሚታዩበት ራሱ ድህነት ነው። ራሴን መውደዴ ደግሞ ኢየሱስን ራሱን ሳይሆን ለኢየሱስ ያለኝን ታማኝነት መውደዴን የምገልጽበት ነው።

የራስን ሁኔታ መመልከት

«ወደስኔ ኑ...» (ማቴ. 11፣28)

ኢየሱስ ክርስቶስን በተመለከተ እግዚአብሔር በማንኛውም አቅጣጫ የተስተካከለ ሕይወት እንዲኖረን ይፈልጋል፤ ይሁን እንጂ ይህ ሕይወት አንዳንድ ውጫዊ ጥቃት ይሰነዘርበታል። ከዚያ በኋላ ቀደም ትተነዋል ብለን ወደገመትነው የራሳችንን ሁኔታ ወደመመርመሩ እንመለሳለን። የራስን ሁኔታ መመልከት በእግዚአብሔር ያለንን ፍጹምና የተሟላ ሕይወት የሚያውክ የመጀመሪያው ነገር ነው። የራስን ሁኔታ መመልከት በራሱ ኃጢአት አይደለም፤ በውስጣችን በሚፈጠር የተለየ ዓይነት ስሜት ወይም ደግሞ ያልጠበቅናቸው ሁኔታዎች በድንገት ሲገጥሙን የራሳችንን ሁኔታ ወደ መመልከት ልናዘነብል እንችላለን። ይሁን እንጂ እግዚአብሔር በእርሱ ፍጹማንና የተሟላን መሆናችንን እንድንረዳ ይፈልጋል። በእርሱ ያለንን እረፍት የሚያውክ ነገር ሁሉ ወዲያውኑ መወገድ አለበት፤ ችላ ስላልነው ብቻ ሊወገድ አይችልም፤ የሚወገደው ወደ ክርስቶስ ስንመጣ ነው። የእርሱን ሕላዊ በውስጣችን እውን እንዲያደርግልን ስንጠይቀው በእርሱ መኖር ማለት ምን ማለት እንደሆነ ግልጽ እስኪሆንልን ድረስ ልመናችንን ይሰማናል።

ፊት ለፊት ተጋፈጠው እንጂ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ያለህን ኅብረትና አንድነት የሚያበላሽ ወይም የሚያውክ ነገር በሕይወትህ እንዲኖር አትፍቀድ። የጓደኞችህ ተዕዕኖ ወይም ሁኔታዎች የሚያመጡት ጫና ሕይወትህን በፍጹም አይከፋፍሉት። ይህ ኃይልህን ከማሟጠጡም በላይ የመንፈሳዊ ሕይወት ዕድገትህን ዘገምተኛ ያደርጋል። ከእርሱ ጋር ያለህን አንድነት ከሚከፋፍል፣ ከእርሱ የተለየህ እንደሆንህ እንድትቀበል ከሚያደርግ ማንኛውም ነገር ጥንቃቄ አድርግ። ከመንፈሳዊ ሕይወት ጤንነትህ የሚበልጥ ነገር የለም። ለዚህም መፍትሔ ደግሞ «ወደ እኔ ኑ» የሚለው ቃል ነው። የአእምሮአዊ፣ የግብረ ገባዊና የመንፈሳዊ ሕይወት ጥልቀት የሚለካውና የሚፈተነው በእነዚህ ቃላት ነው። ይሁን እንጂ ሐቁን መቀበል ሲያቅተን ወደ ክርስቶስ ከመምጣት ይልቅ መከራከርን እንመርጣለን።

ክርስቶስን መመልከት

«ስኒም ሰሳርፋችኋለሁ» (ማቴ. 11፡28)

ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ያለህ ገብረት መናጋት ቢጀምር በእርሱ ውስጥ የነበረህን እረፍት እንደገና እንዲሰጥህ በመጸለይ ወዲያውኑ የተናጋውን ነገር አስተካክል። እረፍት ለማጣትህ ምክንያት ነው የምትለውን ነገር በሕይወትህ ውስጥ ውሎ እንዲያድር አትፍቀድለት፤ እንዲህ ያለውን ነገር ልትዋጋው እንጂ በቸልታ ልታልፈው አይገባም። የእርሱን ማንነት በውስጥህ እንዲያኖር ጌታን ለምነው፤ ያኔ የአንተ ማንነት ስፍራ ይለቃል። እንደዚህ ከሆነ ደግሞ እርሱ ሁሉ በሁሉ ይሆንልሃል። ስለራስህ ወይም ስለማንነትህ ያለህ ግንዛቤ ለራስህ ወደማዘን ሊያመራህ ይችላል፤ ይህ ደግሞ መንፈሳዊ ሕይወትህን አደጋ ላይ የሚጥል ነው። በትንሽ በትልቁ እየተነሣ «ሰዎች በተሳሳተ መንገድ ተረድተውኛል፤ ይህን ማስተካከል አለብኝ፤ ስለስሕተታቸውም ይቅርታ ሊጠይቁኝ ይገባል» አትበል። ሌሎች የመሰላቸውን እንዲቀበሉ ተዋቸው። የክርስቶስ ማንነት ሕይወትህን እንዲገዛ ጸልይ፤ ጌታም በእርሱ ያለህን ሕይወት የተሟላ ያደርገዋል።

በመንፈሳዊ ሕይወቴ ሕጻን በነበርኩበት ጊዜ የጉደለውኝን ነገር አላውቅም ነበር። በሕይወቴ እያደግሁ ሰሄድና የክርስቶስን ማንነት መረዳት ስጀምር ግን የጉደለኝን ነገር መገንዘብ ችያለሁ። የጤናን ምንነት ከታመመ ሰው በላይ የሚያውቀው የለም። አንድ ከእግዚአብሔር የተወለደ ሰው ስለእግዚአብሔር ፈቃድ ይህን ያህል አይጨነቅም፤ ምክንያቱም እርሱ ራሱ የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። በጥቂቱም ቢሆን ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጪ ከሆንን ግን «ጌታ ሆይ፤ ይህ የአንተ ፈቃድ ነውን? ያኛው የአንተ ፈቃድ ነውን?» በማለት ጥያቄ እናበላለን። የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው እግዚአብሔር ለጸሎት መልስ ስለመስጠቱ እርግጠኛ እንዲሆን አይጸልይም፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር ለጸሎት መልስ እንደሚሰጥ ልብን በሚያሳርፍ ሁኔታ እርግጠኛ ነው።

ስለራሳችን ያለንን ግንዛቤ ወይም ከመጠን በላይ ስለራሳችን ማሰባችንን በተለያየ ሁኔታ መፍትሔ ልንሰጠው ከሞከርን የበለጠ እናባብሰዋለን፤ የበለጠ ስለራሳችን ማሰብና መጨነቅ እንጀምራለን። ኢየሱስ «ወደ እኔ ኑ እኔም አሳርፋችኋለሁ» አለ፤ ይህም ማለት የክርስቶስ ማንነት የእኛን ማንነት ይተካል ማለት ነው። ክርስቶስ ወደ ሕይወታችን ቢመጣ እረፍት ይኖረናል፤ ስለራሳችን ማሰብና መጨነቃችንም ያቆማል።

ትኩረት ያልተሰጣቸው ሰዎች አገልግሎት

«በመንፈስ ደሆኑ የሆኑ ብፁዓን ናቸው» (ማቴ. 5፡3)

በብዓዊ መለኪያችን ወይም መመዘኛችን ግምት ውስጥ የማያስገባቸውን አንዳንድ ነገሮች አዲስ ኪዳን ልዩ ግምት ይሰጣቸዋል። «በመንፈስ ድሆኑ የሆኑ ብፁዓን ናቸው» ማለት በሌላ አነጋገር «በመንፈስ ምስኪኖችና ባዶዎች የሆኑ ብፁዓን ናቸው» ማለት ነው። በአሁኑ ዘመን የምንሰማቸው ስብከቶች የሰውን ልጅ መልካም ባሕርይ ወይም መልካም ሥራ አጉልተው ያሳያሉ፤ እነዚህ ነገሮች ደግሞ የሰዎችን ትኩረትና ግምት ይስባሉ። «ለክርስቶስ ወሰን» ሲባል በተደጋጋሚ እንሰማለን፤ ይህም በመሆኑ እጽንዖት ለማይሰጠው ጉዳይ እጽንዖት እየሰጠን ነው። እንደ እውነቱ ከሆነ ጌታ ለእርሱ እንድንወስን ሳይሆን ለእርሱ እንድንገዛ ነው የጠየቀን፤ ሁለቱ የተለያዩ ናቸው። በኢየሱስ ክርስቶስ መንግሥት መሠረት አጠገብ ደስ የሚያሰኙ ምስኪኖችና ባዶዎችን እናገኛለን። በድህነቴ በጣም እባረክቦታለሁ። ብርቱ አለመሆኔንና ለምንም ነገር የማልጠቅም መሆኔን ከተረዳሁ ድሀ መሆኔን ተቀብዬአለሁ ማለት ነው። ያን ጊዜ ኢየሱስ «ብፁዕ ነህ ምክንያቱም ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የምትገባው ድሀ በመሆንህ ነው» ይለኛል። ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የሚያስገባኝ ድህነቴ እንጂ የራሴ መልካም ምግባር ወይም አለኝ የምለው ነገር አይደለም።

ብዙ ጊዜ እግዚአብሔር ደስ የሚሰኝበት ነገር የሰዎችን ትኩረት ሳይሰብ ይችላል፤ የዚያ መልካም ነገር ባለቤት ራሱም ሳያስተውለው ይችላል። የሰዎችን ትኩረት ለመሳብ የምናደርገው ነገር ትዕቢትን ሊያመጣ ይችላል፤ እንዲህ ዓይነቱ ነገር ደግሞ ክርስቲያናዊ አይደለም። ለእግዚአብሔር የምጠቅም ሰው እንደሆንሁ የማስብ ከሆነ የእርሱ መለኮታዊ ቅባት ከሕይወቴ ይወሰዳል። «በእኔ የሚያምን የሕይወት ውሃ ወንዝ ከሆዱ ይፈልቃል» (ዮሐ. 7፡38)። ትኩረቴ ከእኔ በሚፈልቀው ነገር ሳይ ከሆነ የእግዚአብሔር ጸጋ ከእኔ ይቋረጣል።

ብዙ ጊዜ በሕይወታቸው የሚማርኩን ምን ዓይነት ሰዎች ናቸው? እኛን ለመማረክና ትኩረታችንን ለመሳብ መከራ የማያደርጉ ሰዎች እነርሱ ባያውቁትም እንኳ ይማርኩናል። አንድ ሰው የሌሎችን ሕይወት የሚማርክ መንፈሳዊ ጸጋ ካለው ያ ጸጋ እንዳለው እንኳ አያውቀውም።

የሌሎችን ሕይወት የምንማርክ እንደሆንን የምናስብ ወይም የምናውቅ ከሆነ እውነተኛ የኢየሱስ ባሕርይና ውበት የሚንጸባረቅበት መሆኑ ያቋርጣል። ብዙ ጊዜ ኢየሱስ ሥራ ሳይ መሆኑን የምናውቀው ምንም ስፍራ በማይሰጣቸው ሰዎች የሌሎችን ሕይወት መማረክ በመቻሉ ነው።

እኔ በውኃ እርሱ ግን በመንፈስ ያጠምቃችኋል

«እነሰ ሰንሰሐ በውኃ እጠምቃችኋለሁ እርሱ ግን በመንፈስ ቅዱስ በስላትም ያጠምቃችኋል» (ማቴ. 3፣11)

በሕይወትህ «እኔ አልችልም፣ እርሱ ግን ይችላል» ከምትልበት ደረጃ ላይ ደርሰሃልን? እንደዚያ የምትልበት ወቅት ካልመጣ በቀር የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ምን ማለት እንደሆነ ማወቅ አትችልም። እኔ አልችልም፣ የእኔ አቅምና ጉልበት አልቀለል፣ ከእንግዲህ ምንም ማድረግ አልችልም ከምትልበት ደረጃ ላይ ስትደርስ እርሱ ማንም ማድረግ የማይችለውን ነገር በሕይወትህ ማድረግ ይጀምራል። መጥፎም ሆነ መልካም መንገዱን የሚዘጋ ነገር እስካለ ድረስ እግዚአብሔር ሥራውን በሕይወቴ መሥራት አይችልም። ታዲያ፣ በአሁኑ ሰዓት እንዲህ ዓይነት ሁኔታ ውስጥ እንሆን ይሆን? እርሱ ወደ ሕይወቴ ሲመጣ ማንኛውንም ስሕተቴን ወደ ብርሃን እንዲያመጣው እፈልጋለሁ? እርሱ ወደ ሕይወቴ የሚመጣው እዚህ ነጥብ ላይ ስደርስ ነው። ንጹሕ አለመሆኔን ስረዳ እርሱ ያነጻጽራል፣ ንጹሕ ነኝ የምል ከሆነ ግን እርሱን አልፈልገውም ማለት ነው።

ንስሐ አንድ ሰው ኃጢአተኛ መሆኑን ብቻ ሳይሆን ለምንም ነገር የማይጠቅምና ዋጋ የሌለው መሆኑን እንዲገነዘብ ያደርጋል። ንስሐ ሳደርግ ራሴን ለመርዳት የማልችል፣ ሌላው ቀርቶ እፈቱ መቅረብ እንኳ የማይገባኝ መሆኔን እገነዘባለሁ። በዚህ ሁኔታ ንስሐ አድርጌአለሁ ወይስ ገና ራሴን ጻድቅ የማድረግ አስተሳሰብ አለኝ? ማድረግ የሚፈልገውን ሁሉ እግዚአብሔር በሕይወቴ ያሳደረገው በማንኛውም መልኩ የተሟላ ንስሐ ባለማድረጌ ሊሆን ይችላል።

«እርሱ ግን በመንፈስ ቅዱስ በእሳትም ያጠምቃችኋል» እዚህ ላይ ዮሐንስ የሚናገረው የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አንድ ዓይነት ሰብዓዊ ልምምድ መሆኑን ሳይሆን የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ኢየሱስ ክርስቶስ በሕይወታችን ውስጥ የሚያከናውነው ድርጊት መሆኑን ነው። በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቁ ሰዎች አንድ የሚገነዘቡት ሐቅ ቢኖር በራሳቸው ብቁ አለመሆናቸውን ነው።

እኔ አቅሜን ከማውቅበት ደረጃ ላይ ስደርስ ያኔ እርሱ በሕይወቴ ተአምራዊ ነገርን ያደርጋል። ስለዚህም ምንም ማድረግ ከማልችልበት ደረጃ ላይ ስደርስ ያ ነጥብ እርሱ ሁሉንም ነገር ማድረግ የሚጀምርበት ነጥብ ነው ማለት ነው።

ጸሎት፡- በሰውር የሚካሄድ ውጊያ

«ስንተ ገን ስትደሳ ወደ ስዕፍኝህ ግባ፤ መዝጊያህንም ዘገተህ በሰውር ሳለው ስባትህ ደሳይ በሰውር የሚያደ ስባትህም በገፅጥ ደከፍዐሃሰ» (ማቴ. ፪፻፩)

ኢየሱስ «በሰውር ሳለው አባትህ ጸልይ» አለ እንጂ «ስለ እግዚአብሔር አስብ ወይም አሰላስል» አላለም፡፡ ጸሎት መላው ፈቃዳችንን የሚያሳትፍ ነገር ነው፡፡ ለመጸለይ ወደ ክፍላችን ከገባን በኋላ የሚቀጥለው አስቸጋሪ ነገር መጸለይ ነው፡፡ አሳባችን ይበታተንብናል፤ ስለዚህም የተበታተነ አሳባችንን መሰብሰብ ራሱ አንድ ትግል ነው፡፡ በግላቸው የሚጸልዩ ሰዎች ማሸነፍ ያለባቸው ትልቁ ችግር ይህን ባተሌ አሳብ በቀጥተኛ ሥር ማድረግ ነው፡፡ ሙሉ ፈቃዳችንን በመስጠት የአእምሮአችንን ትኩረት ሁሉ ወደ አንድ አቅጣጫ ለማድረግ ራሳችንን መግዛትና መቆጣጠርን መለማመድ ይኖርብናል፡፡

ለጸሎት የተለየ ስፍራ መመደብ መልካም ነው፤ ይሁን እንጂ ለጸሎት ከተንበረከክን በኋላ «ከዚህ ሰነሣ ይህን አደርጋለሁ፤ ከዚያ በኋላ ደግሞ እዚያ እሄዳለሁ» በማለት ስለራሳችን ማሰብ ስንጀምር አእምሮና ልባችን ይበታተናል፡፡ ኢየሱስ «መዝጊያህን ዘገተህ» አለ፤ እንዲህም ማለት አሳብና ምኞታችንን ሁሉ ጸጥ በማድረግ በእግዚአብሔር ላይ ብቻ ማትኮር ማለት ነው፡፡ እግዚአብሔር «በሰውር» ቦታ ነው ያለው፤ በዚህ ሰውር ቦታ ሆኖ ሌሎች ወይም እኛ ራሳችንን ማየት በማንችልበት ሁኔታ ያየናል፡፡ ሙሉ በሙሉ በእግዚአብሔር ፊት ከሆንን ደግሞ የመገኘቱ ኃይል በፍጹም እውንና እርግጠኛ ይሆንልናል፡፡ «ወደ እልፍኝህ ግባ» ያኔ በነገርህ ሁሉ እግዚአብሔር ምንጊዜም ከአንተ ጋር እንደነበረ ትረዳለህ፡፡ ማንኛውንም ነገርህን በጸሎት ወደ እግዚአብሔር የማቅረብ ልማድ ይኑርህ፡፡ ከእንቅልፍ በምትነቃበት እያንዳንዱ ማለጻ እግዚአብሔርን በጉዳይህ ሁሉ ካሳስባህ በቀር የቀኑ ውሉህ የሚገባውን ያህል ፍሬያማ አይሆንልህም፡፡ የሕይወትህን በር በሰፊው በመክፈት «በሰውር ሳለው አባትህ» ብትጸልይ ግን በቀኑ ውሉህ ሁሉ የእርሱ መገኘት ኃይል ከአንተ ጋር እንደሆነ ትረዳለህ፡፡

መንፈሳዊ ፍለጋ

«ወደስ ከስናገተ ሷጂ ስንጂራ ቢሰምነው ድንጋዩን የሚሰጠው ከስናገተ ማን ሰው ነው?» (ማቴ. 7፣9)

ዘሎትን በተመለከተ ጌታ የሰጠው ምሳሌ ከአባቱ መልካም ነገርን ስለጠየቀ መልካም ልጅ ነው። ከእርሱ ጋር ያለን መቀራረብ ወይም ግንኙነት ምንም ይሁን ምን እግዚአብሔር ጸሎታችንን እንደሚሰማ እንናገራለን (ማቴ. 5፣45)። የለመንነውን ሁሉ እግዚአብሔር አይሰጠንም ማለት የለብንም። አንዳንድ ጊዜ የጠየቅነውን ነገር ባናገኝም ለምን እንዳልተቀበልን ምክንያቱን መፈለግ እንጂ ተስፋ መቀራጥ ወይም መዛል የለብንም፤ እንዲያውም በጸሎት ሕይወታችን ይበልጥ መበርታት ነው የሚገባን። ከትዳር ጓደኞችን፣ ከልጆቻችን ወይም ከሥራ ጓደኞቻችን ጋር ያለን ግንኙነት የተስተካከለ ነውን? «ከሰዎች ጋር ያለኝ ግንኙነት መልካም እንዳልሆነ ይገባኛል፤ ሆኖም፣ መንፈሳዊ በረከት እንድትሰጠኝ እለምንሃለሁ በማለት ትጸልያለህን? ከሰዎች ጋር ያለህ ግንኙነት የ«መልካም ልጅ» ዓይነት ካልሆነ በቀር ከእግዚአብሔር የለመንኸውን ሁሉ አትቀበልም።

አጉል ድፍረትን እንደ መንፈሳዊነት እንቁጥረዋለን፤ ሁለንተናችንን ከማስረከብ ይልቅ ከእግዚአብሔር ጋር እንከራከራለን። ለጸሎታችን መልስ አለማግኘት ምክንያት የሆኑ ነገሮችን በሚገባ ብናውቃቸውም መቀበል አንፈልግም። ለእግዚአብሔር የሚገባውን ለመስጠት ፈቃደኛ ሳልሆን በገንዘብ እንዲባርከኝ እጸልያለሁን? ለቤተሰቦቼ ነጻነትን ለመስጠት ፈቃደኛ ሳልሆን ለግሌ ነጻነትን እንዲሰጠኝ እግዚአብሔርን እለምናለሁ? ሌሎችን ይቅር ብያለሁ ወይስ ለሌሎች መልካም ነገር አላደርግም? ከቅርብ የሥጋ ዘመዶቼና ጓደኞቼ ጋር በምኖረው ኑሮ እንደ እግዚአብሔር ልጅ እየኖርሁ ነው? (ማቴ. 7፣12)።

የእግዚአብሔር ልጅ የምሆነው ዳግም ሰወለድና እንደ መልካም ልጅ በብርሃን ስመላለስ ነው (1ዮሐ. 1፣7)። ብዙዎቻችን ስለጸሎት ያለን አመለካከት አንድ ዓይነት ልዩ መንፈሳዊ ልምምድ ወይም ማድረግ ያለብን ሃይማኖታዊ ጉዳይ እንደሆነ ነው። ራሳችንን ብንመረምር ኖሮ ግን ለጸሎታችን መልስ አለማግኘት ምክንያት የሆኑን ከወዳጆቻችን ጋር ያለን ግንኙነት አለመስተካከል፣ መክፈል ሲገባን ያለከፈልነው ዕዳ ወይም ደግሞ ትክክል ያልሆነ የአእምሮ ዝንባሌ መሆኑን እንረዳ ነበር። እንደ እግዚአብሔር ልጆች እስካልኖርን ድረስ መጸለይ ብቻውን ዋጋ የለውም። ኢየሱስ «የሚለምን ሁሉ ይቀበላልና» በማለት የተናገረው እንዲህ ዓይነት ልጆችን አስመልክቶ ነው።

መሥዋዕትነትና ወዳጅነት

«ወዳጆች ግን ብድረኛዎች» (ዮሐ. 15፣15)

የተለያዩ የሕይወት ገጽታዎቻችንን ለእግዚአብሔር እስካሳለግን ድረስ በመሥዋዕትነት የሚገኘውን ደስታ መለማመድ አንችልም። እንዲህ ስለተባለ ግን ነገሮቻችንና ራሳችንን ለእግዚአብሔር ማስገዛት ቀላል ነው ማለት አይደለም። «እግዚአብሔር ይህንና ያንን ቢያደርግልኝ ሕይወቴን በሙሉ ለእርሱ አስገዛ ነበር» በማለት ቅድመ ሁኔታዎችን ማስቀመጥ እንፈልጋለን። በዚህ ሁኔታ ምንም ዓይነት መሥዋዕትነት ለመክፈል ፈቃደኛ ባለመሆናችን የሚያስገኘውን ደስታ ሳንለማመድ እንችላለን።

ሁለንተናችንን ስናስገዛና ሙሉ በሙሉ ሕይወታችንን በክርስቶስ እጅ ስንተው ግን መንፈስ ቅዱስ ከእርሱ የሚገኘውን ደስታ ይሰጠናል። ራስን መሥዋዕት የማድረግ የመጨረሻ ዓላማ ለምንወደው ሰው ሕይወታችንን መስጠት ነው። መሥዋዕትነት መንፈስ ቅዱስ ፍቅርን የሚገልጥበት የመጨረሻ ደረጃ ነው።

ራስን መሥዋዕት አድርጎ ማቅረብን በተመለከተ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ዓይነተኛ ምሳሌ ሊሆንን ይችላል፤ ከመዝሙር 40፣8 ወደዚህ ዓለም በመጣበት ጊዜ «አምላኬ ሆይ፤ ፈቃድህን ላደርግ መጥቻለሁ» ነበር ያለው። ጌታ የከፈለው መሥዋዕትነት ከምንም ነገር በላይ ቢሆንም እርሱ ግን ደስተኛ ነበር። እኔስ ሙሉ በሙሉ ሕይወቴን ለኢየሱስ ክርስቶስ አስገዝቼአለሁ? የሕይወቴ መሪና ጌታ እርሱ እስካልሆነ ድረስ መሥዋዕትነት ብቻውን ምንም የሚያስገኝልኝ ጥቅም አይኖርም። ማንኛውንም መሥዋዕትነት የምከፍለው ለእርሱና ለእርሱ ብቻ ከሆነ ውሎ አድሮ የእርሱ ሕይወት በሕይወቴ እውን ይሆናል (ዕብ. 12፣1-2)።

የራሳችን ምኞትና ፍላጎት በእግዚአብሔር ፊት በፍቅር እንዳንመላለስ እንቅፋት ሊሆንብን አይገባም። የእውነተኛ ክርስቲያን ፍላጎትና ምኞት ግን ሌላ ነገር ሳይሆን ራሱ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። ለእግዚአብሔር ያለን ፍቅር ከስሜታዊነት የበለጠ መሆን አለበት፤ ለአንድ እውነተኛ ክርስቲያን እግዚአብሔርን መውደድ ከምንም ነገር በላይ በተግባር የሚገለጥ ነው።

ኢየሱስ «ወዳጆች ግን ብድረኛዎች» አለ። ይህ ወዳጅነት ከእርሱ በተቀበልነው አዲስ ሕይወት የተመሠረተ ነው፤ ይህ ሕይወት የራሱ የእግዚአብሔር ሕይወት እንጂ ከአሮጌው ሕይወታችን ጋር ምንም ግንኙነት የለውም። ይህ ሕይወት የትሕትና፣ የንጽሕናና ለእግዚአብሔር የመገዛት ሕይወት ነው።

ታውከህ ታውቃለህን?

«ሰላምን ስተውላችኋለሁ፤ ሰላሜን ስሰጣችኋለሁ» (ዮሐ. 14፣27)

ስንዳንድ ጊዜ የሰላማችን መሠረት አላዋቂነታችን የሚሆንበት ወቅት አለ። በሕይወታችን ውስጥ ላሉ እውነታዎች ስንነኝ ግን ከኢየሱስ ክርስቶስ የተቀበልነው ካልሆነ በቀር እውነተኛ ውስጣዊ ሰላም ሊኖረን አይችልም። ጌታ ሰላምን ሲናገር ሰላምን ይፈጥራል፤ ምክንያቱም የእርሱ ቃል «መንፈስም ነው ሕይወትም ነው» (ዮሐ. 6፣63)። ኢየሱስ የሚናገረውን ሰምቻለሁን? «ሰላሜን እሰጣችኋለሁ» ይህ ዓይነቱ ሰላም ኢየሱስን በመመልከትና በመረዳት የሚገኝ ነው።

በአሁኑ ጊዜ በሁኔታዎች ታውከሃልን? በሉዓላዊ ሥልጣኑ አማካይነት እግዚአብሔር በሕይወትህ እንዲሆን ከፈቀደው ማዕበልና ጉርፍ የተነሣ ፈርተህና ግራ ተጋብተህ ይሆን? የተለያዩ ነገሮችን ብትሞክርም ሰላምን? ደስታንና መጽናናትን አላገኘህ ይሆን? ሕይወት መካንና ፍሬቢስ ሆኖብሃልን? እንደዚያ ከሆነ ዓይኖችህን አቅንተህ ከኢየሱስ ክርስቶስ ሰላምንና እርጋታን ተቀበል። ዓይኖችህን ወደ እርሱ አቅንተህ ስለእርሱ ማሰብ መቻሉ ራሱ ከእግዚአብሔር ጋር ያለህ ግንኙነት ትክክል ለመሆኑ ማስረጃ ነው። ከእግዚአብሔር ጋር ያለህ ግንኙነት መልካም ባይሆን ኖሮ ግን ልቦናህን ወደ ተለያዩ ነገሮች እንጂ ወደ እርሱ አታነሣም ነበር። ልቦናህን ከእርሱ እንድታነሣ የሚያደርጉ ነገሮችን ጣልቃ ስታስገባ ሰላምህ ይታወካል፤ ወይም ደግሞ በሐሰተኛ ዓይነት ሰላም እንድትተማመን ትሆናለህ።

በአሁኑ ጊዜ የተጫጫኑህን ችግሮች ግምት ውስጥ ሳታስገባ ኢየሱስን እየተመለከተህና (ዕብ. 12፣2) የእርሱን ሰላም እየተቀበልህ ነውን? ይህን የምታደርግ ከሆነ እርሱ ሰላሙን በውስጥህና በአንተ አማካይነት ይገልጣል። ጭንቀትና ስጋት ግን የእርሱ ሰላም በሕይወትህ ውጤታማ እንዳይሆን ያደርጋሉ። ሽብርና ሁከት በልባችን የነገሠው በሙሉ ልባችን እርሱን ባለማንገሣችን ነው። አንድ ሰው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ኅብረትና አንድነት ሲኖረው ሁከትና ግራ መጋባቱ ሁሉ ያቆማል፤ ምክንያቱም በእርሱ ሁከትና ግራ መጋባት የለም። ስለዚህ ነገርህን ሁሉ በእርሱ ፊት አስቀምጥ፤ ችግር፣ ገዝንና ግራ መጋባት ሲገጥምህ «ልባችሁ አይታወክ» ሲልህ በመንፈሳዊ ጆሮህ አድምጥ (ዮሐ. 14፣27)።

እንደምታምነው ኑር

«ጨሰማ ስንዳይደርስባችሁ ብርሃን ሳሰባችሁ ተመሳሰሉ...» (ዮሐ. 12፣35)

ከእግዚአብሔር ጋር በተራራው ላይ ባላለፍከው ወቅት ባገኘኸው መረዳት መሠረት መኖር አለብህ። ለተቀበልኸው ብርሃን የማትታዘዝ ከሆነ ግን ብርሃኑ ራሱ ጨለማ ይሆንብሃል። «በአንተ ያለው ብርሃን ጨለማ ከሆነ ጨለማውስ እንዴት ይበረታ!» (ማቴ. 6፣23)። የቅድስናን ጉዳይ ስትዘነጋ፤ እግዚአብሔር የሰጠህን ብርሃን በቸልታ ማለፍ ስትጀምር መንፈሳዊ ሕይወትህ መፈረካከስ ይጀምራል። የተረዳኸውን እውነት ኑረው፤ በተለያየ የሕይወት ገጽታህም ተግባራዊ አድርገው፤ አለበለዚያ ግን አለኝ የምትለው እውነትና ብርሃን መርገም ይሆንብሃል።

በዚህ ዓለም በጣም የሚያስቸግር ሰው ቢኖር ባለፈው ልምምዱ የሚረከና በዕለት ተለት ሕይወቱ ግን የማይኖርበት ሰው ነው። እግዚአብሔር ሕይወቴን ቀድሶታል የምትል ከሆነ በአፈኛርህ ይታይ። የቅድስናህ እውነተኝነት የሚታወቀው በሕይወትና በአፈኛርህ ሲታይ ነው። ምንም ያህል ያማረና እውነተኛ ቢመስልም በራስህ ብቃት እንድትታመን የሚያደርግህን ማንኛውንም ዓይነት እምነት በጥርጣሬ ልትመለከተው ይገባል።

የተማርከውና አምንበታለሁ የምትለው ሥነመለኮት ዕለት ዕለት ከሰዎች ጋር ባለህ ግንኙነት ሁሉ ይንጸባረቅ። ጌታ ኢየሱስ «ጽድቃችሁ ከጻፎችና ከፈሪሳውያን ጽድቅ ካልበለጠ ወደ መንግሥተ ሰማያት ከቶ አትገቡም» አለ (ማቴ. 5፣20)። ይህም ማለት ግብረ ገባዊ ሕይወት አለኝ ከሚለው ሰው የበለጠ ግብረገባዊ ሕይወት ሊኖራችሁ ይገባል ማለት ነው። ቅድስናን በተመለከተ ብዙ አንብቦህ ይሆናል፤ ብዙ ዕውቀትም ይኖርህ ይሆናል። ግን በዕለት ተዕለት ሕይወትህ እየኖርኸው ነውን? ግብረ ገባዊም ይሁን መንፈሳዊ ሕይወትህ የሚመዘነው ከኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛነት ሞት አንጻር ነው።

የጸሎት ዓላማ

«ከደቀ መዛሙርቱ ስንዱ ጌታ ሆይ፤ ስንደርደር ዘንድ ስከተምረን ስበው።»

በተፈጥሮአዊ ሰው ጸሎት የተለመደና የዕለተ ተዕለት ጉዳይ አይደለም። አንድ ሰው የማይጻልይ ከሆነ ሕይወቱ ይጉዳል ሲባል እንሰማለን፤ እንደ እውነቱ ከሆነ ግን የሚጉዳው በእርሱ ውስጥ ያለው የእግዚአብሔር ልጅ ሕይወት ነው፤ ይህ ሕይወት ሕያው የሚሆነው በምግብ ሳይሆን በጸሎት ነው። አንድ ሰው ከላይ ዳግም ሲወለድ የእግዚአብሔር ልጅ ሕይወት በእርሱ ውስጥ ይወለዳል፤ ይህን ሕይወት ደግሞ እስኪሞት ድረስ ማስራብ ወይም ደግሞ ተፈላጊውን ምግብ በመመገብ በሕይወት እንዲኖር ማድረግ ይቻላል። የእግዚአብሔር ልጅ ሕይወት በእኛ ውስጥ ሕያው እንዲሆን የሚያደርገው ምግብ ጸሎት ነው። ብዙ ጊዜ ስለጸሎት ያለን ተራ ግንዛቤ በአዲስ ኪዳን ትምህርት የሚደገፍ አይደለም። ጸሎት ለራሳችን የምንፈልገውን ነገር የምናገኝበት መንገድ እንደሆነ እናስባለን፤ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ዓላማው ግን ራሱን እግዚአብሔርን የምናውቅበት መንገድ እንዲሆን ነበር።

«ለምኑ ትቀበሉማላችሁ...» (ዮሐ. 16፡24)። በእግዚአብሔር እናገራለንና ለእርሱ ጠበቃዎች እንሆናለን፤ አንዳንዴም የእግዚአብሔር ለሆነ ነገር ደንታ የለንም፤ ይህ ሁሉ ሆኖ ግን ከእርሱ የምንለምነው በጣም ጥቂት ነው። በአባቱ የሚተማመን ሕፃን የሚያስፈልገውን ሁሉ ለመለመን ወይም ለመጠየቅ ምንኛ ልብ ሙሉ ነው! ኢየሱስ «ካልተመለሳችሁ እንደ ሕፃናትም ካልሆናችሁ» ብሎአልና ከእግዚአብሔር ለምን፤ እርሱም ያደርገዋል (ማቴ. 18፡3)። ኢየሱስ ክርስቶስ በሕይወትህ እንዲሠራ ስፍራ ስጠው፤ ትልቁ ችግራችን አቅማችን ካላለቀና ካልተሟጠጡ ወይም የእኛ ዘዴና መላ ካላለቀ በቀር ይህን ለማድረግ ፈቃደኛ አለመሆናችን ነው። የአንድ ሰው ጥበብና ብልሃት አቅም ሲያጣ ጸሎት የደካሞች ሥራ አይሆንብንም፤ እንዲያውም ከእግዚአብሔር እውነት ጋር ፊት ለፊት የምንጋፈጠው ይኒ ነው። በእግዚአብሔር ፊት ራሳችን ሁን፤ ችግርህንና አቅመ ቢስነትህን ይዘህ ቅረብ። ራሴ ለራሴ እበቃለሁ የምትል እስከሆነ ድረስ ግን ስለምንም ነገር መጸለይ አያስፈልገህም።

«ጸሎት ነገሮችን ይለውጣል» የሚለው አባባል እንደተጠበቀ ሆኖ የበለጠው እውነት ግን «ጸሎት እኔን ይለውጣል፤ እኔም ነገሮችን እለውጣለሁ» የሚለው ነው። በኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል ከተፈጸመው ቤዛነት አኳያ አንድ ሰው ለነገሮች ያለው አመለካከት በጸሎት ይለወጥ ዘንድ የእግዚአብሔር ፈቃድ ሆኖአል። ጸሎት ውጫዊ ሁኔታዎችን የመለወጥ ጉዳይ ሳይሆን በውስጣዊ ባሕርይና ማንነታችን የሚፈጸመው የእግዚአብሔር ተአምራዊ አሠራር ነው።

ወደር የሌለው የግል እምነት መፈተን

«ኢየሱስም ብታምኒስ የስግዚአብሔርን ክብር እንድታዩ እስካገርዩሽምን? ሐሳት»

(ዮሐ. 11፡40)

የእምነት እርምጃ ለመውሰድ በተነሣ ቁጥር ከሰብዓዊ ግንዛቤና አመለካከት ለንጻር ሁኔታዎች ከእምነት ጋር ይጋጩብሃል። ይሁን እንጂ ሰብዓዊ ግንዛቤ እምነት አይደለም፤ እምነትም ሰብዓዊ ግንዛቤ አይደለም። እንዲያውም የሥጋዊና የመንፈሳዊ ሕይወትን ያህል የተለያዩ ናቸው። የራስህ ግንዛቤና አመለካከት በኢየሱስ ክርስቶስ ለመታመን በማይፈልግበት ጊዜ እምነትህን በእርሱ ላይ ለማድረግ ፈቃደኛ ነህ? ሰብዓዊ ግንዛቤህ «በፍጹም የማይቻል ነው» በሚለው ነገር በኢየሱስ ክርስቶስ ቃሎች በመተማመን በድፍረት እርምጃ ለመውሰድ ዝግጁ ነህ? በተራራ ሕይወት ልምምድ ባለሀበት ጊዜ «አዎን፤ እግዚአብሔር እንዲህ ወይም እንዲያ ማድረግ እንደሚችል አምናለሁ» ማለቱ ቀላል ነው፤ ይሁን እንጂ ከተራራ ሕይወት ልምምድ ለዘለቄታው ወደ ሽለቆው የምትወርድበትና በመለወጥ ተራራ ያገኘኸውን ሕይወት ከሚገዳደር ሁኔታ ጋር ፊት ለፊት የምትጋፈጥበት ጊዜ ይመጣል። (ሉቃ. 9፡28-42 ይመለከታል)። የተቀበልሁት አስተምህሮ ይበልጥ ለአእምሮዬ ግልጽ በሆነልኝ መጠን ያንን የሚቃረን ሁኔታ ይገጥመኛል። «አምላኬ የሚያስፈልገኝን ሁሉ በክርስቶስ ኢየሱስ እንደሚሞላብኝ አምናለሁ» በማለት እምነቴን ሳውጅ የእምነቴን ጽናት የሚለካው ፊተና ይጀምራል (ፊልጵ.4:19)። አቅሜ ሲገጠጥብኝና የነበረኝ ራዕይ ሲጨልምብኝ በእምነቴ ላይ የተቃጣውን ፈታና በድል አወጣለሁ ወይስ በተሸናፊነት አፈገፍጋለሁ?

እምነት መፈተን አለበት፤ የግል ሀብትህ ሊሆን የሚችለው በፈተናና በግጭት ማለፍ ሲችል ብቻ ነው። በአሁኑ ወቅት እምነትህን እየተገዳደረ ያለ ነገር ምንድንነው? እምነትህ ትክክል መሆን አለመሆኑን የሚመዝነው ይህ እፊትህ የተደቀነው ተግዳሮት ነው። ኢየሱስ «በእኔም የማይሰናከል ሁሉ ብፁዕ ነው» አለ (ማቴ. 11፡6)። የነገሮች ሁሉ ግብ እና ፍጻሜ እምነትን በክርስቶስ ላይ ማድረግ ነው። «እምነታችንን እስከ መጨረሻው እጽንተን ብንጠብቅ የክርስቶስ ተካፋዮች ሆናልና» (ዕብ. 3፡14) እምነትህን እርሱ ላይ አድርግ፤ የሚገዳደርህ ነገር ሁሉ ይበልጥ እምነትህን ያጠነክረዋል። ከዚህ ምድር በሞት እስክንለይ ድረስ የእምነት ሕይወታችንን የተለያዩ ፈተናዎች ይገጥሙታል፤ እምነታችን የሚፈተንበት የመጨረሻው ከባድ ፈተና ራሱ ሥጋዊ ሞት ነው። እምነት ሙሉ በሙሉ በእግዚአብሔር መጣል ማለት ነው፤ እንደማይተወንና እንደማይጥለን ተስፋችንን በእርሱ ላይ ማድረግ ማለት ነው።

ጠቃሚነት ወይስ ግንኙነት?

«ጠናቁ ስለተገዙባችሁ በዚህ ደስ ልዩበላችሁ ለማችሁ ግን በስማዎት ስለተዳረደሁ ደስ ይበላችሁ» (ሱቁ. 10፣20)

በላይ ከተመለከትነው ጥቅስ መረዳት እንደሚቻለው ኢየሱስ ክርስቶስ «አገልግሎት ስለተሳካላችሁና ስለተዋጣላችሁ ሳይሆን ከእኔ ጋር መልካም ግንኙነት ስላላችሁ ደስ ይበላችሁ» ይላል። በክርስቲያናዊ አገልግሎት የሚገጥመን ትልቁ መጥመድ በአገልግሎት መሳካት ማለትም እግዚአብሔር ስለተጠቀመብን መኩራራት ወይም ደስ መሰኘት ነው። ይሁን እንጂ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ያለን ግንኙነት ቢስተካከል ኖሮ በእኛ አማካይነት እግዚአብሔር ማድረግ የሚችለውን ነገር ማሰብም መገመትም ባልቻልን ነበር። ከእርሱ ጋር ያለንን ኅብረት ብናጠብቅ በማንኛውም ሁኔታ ውስጥ ብንሆን እንኳ በእኛ ውስጥና አማካይነት «የሕይወት ውሃ ወንዝ» ይፈልቅ ነበር (ዮሐ. 7፣38)። ይህ ሲፈጸም እንድናውቅ ያላደረገውም ከእርሱ ምሕረት የተነሣ ነው። በደህንነትና በቅድስና አማካይነት ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነት ከተስተካከለ በኋላ በየትኛውም ሁኔታ ውስጥ ብንሆን እንኳ እዚያ ያስቀመጠን ራሱ እግዚአብሔር እንደሆነ እናስተውል። እርሱ በብርሃን እንዳለ እኛም በብርሃን እስከተመላለስን ድረስ ሁኔታዎችን ሁሉ እግዚአብሔር ዓላማውን ለመፈጸም ይጠቀምባችዋል (ዮሐ. 1፣7)።

በእሁኑ ጊዜ ከፍተኛ ትኩረት የሚሰጠው ጉዳይ አገልግሎት ሆኖአል። አንድን ሰው ለአገልግሎት የምንፈልገው ባስመዘገበው የተሳካ አገልግሎት ብቻ እንዳይሆን ጥንቃቄ ማድረግ አለብን። መሳካትና መከናወን መለኪያ ቢሆን ኖሮ ኢየሱስ ክርስቶስ ምንም ያልተሳካለትና ያልተከናወነለት ሰው ይሆን ነበር፤ እውነተኛ ክርስቲያን አገልጋይ ምሪት የሚቀበለው ከእግዚአብሔር እንጂ በአገልግሎቱ ባስመዘገበው ውጤት አይደለም። ቁም ነገሩ እኛ ለእግዚአብሔር ያደረግነው ሳይሆን በእኛ አማካይነት እግዚአብሔር የሚያደርገው ነገር ነው። ጌታችን ከፍተኛ ትኩረት ወይም ዋጋ የሚሰጠው ከእግዚአብሔር ጋር ላለን ግንኙነት ነው። አባቱ እግዚአብሔርን ይበልጥ የሚያስከብረውም ይኸው ነው። ኢየሱስ «ብዙ ልጆችን ወደ ክብር» ያመጣል (ዕብ. 2፣10)።

መጠራትህ ይታይሃል?

«በእግዚአብሔር ወንጌል ተሰዩ» (ሮሜ 1፡1)

የተጠራንበት ዋናው ዓላማ ቅዱሳን ለመሆን ብቻ ሳይሆን የእግዚአብሔርን ወንጌል እንድናውጅ ነው። ዋናውና ወሳኙ ነገር ወንጌል የሕይወታችን ሐቅ ወይም እውነታ መሆኑ ነው። መደበኛው እውነታ የሰው መልካምነት፣ ቅድስና፣ መንግሥተ ሰማይ ወይም ገሃነም አይደለም፤ በዋጋ የተገዛን ወይም የተዋጀን መሆኑ ነው። ከምንጊዜውም ይልቅ ክርስቲያን አገልጋዮች ይህን በጣም አስፈላጊ ነገር መገንዘብ ይኖርባቸዋል። እንደ ክርስቲያን አገልጋዮች መዋጀታችን ብቸኛ እውነታ ሊሆንልን ይገባል። የቅድስና ሕይወት የደገንነታችን ውጤት እንጂ የደገንነታችን ምክንያት አይደለም። እምነታችንን ያደራግነው በሰው መልካምነት ላይ ከሆነ ግን ፈተና ሲመጣ ማለፍ አይሆንልንም እንወድቃለን።

ጳውሎስ ራሱን ለክርስቶስ እንደለየ አልተናገረም፤ እርሱ «የለየኝ እግዚአብሔር በወደደ ጊዜ» ነበር ያለው (ገላ. 1፡15)። ጳውሎስ ትምክህቱን በራሱ መልካም ምግባር ላይ ያደረገ ሰው አልነበረም። ዓይኖቻችንን በራሳችን የመልካምነት ወይም የቅድስና ሕይወት ላይ እስካላረፍን ድረስ የክርስቶስን ቢዛነት ሞት ምንነት መረዳት አንችልም። ብዙ ጊዜ ለክርስቲያን አገልጋዮች ውድቀት ምክንያት የሚሆነው እግዚአብሔርን ከማወቅ ይልቅ የግል ቅድስናን መፈለጋቸው ነው። ይህ የሚያመለክተው የእግዚአብሔርን ወንጌል ሐቅ ገና በሚገባ ያልተረዳን መሆኑን ነው። ይህም ሙሉ በሙሉ ሕይወቱን በእግዚአብሔር እጅ እንዳላደረገ ያመለክታል። ዋናው ትኩረት በራሴ ባሕርይ ላይ እስከሆነ ድረስ እግዚአብሔር አያድነኝም። የጳውሎስ ትኩረትና አስተሳሰብ በራሱ ላይ አልነበረም። ለአንድ ዓላማ ብቻ ማለትም የእግዚአብሔርን ወንጌል ለማወጅ ብቻ ሙሉ በሙሉ ሕይወቱን ለእግዚአብሔር ሰጥቶአል (ሮሜ 9፡3)።

ማስተዋል ወይም በራሳችን መመጸደቅ

«ማንም ሰው ውንድሙ ሰሞት የማያበቃ ኃጢአት ሲያደርግ ቢያየው ይጻፈደ፤
እግዚአብሔርም ሰሞት የማያበቃ ኃጢአት ሳይረጉት ሕይወቱን ይሰጣል» (1ዮሐ.
5፣16ሐ.ጤ.ት)

ሀንፈስ ቅዱስ በሕይወታችን እንዴት እንደሚሠራ ልብ አድርገን የማናስተውል ከሆነ መንፈሳዊ ግብዞች እንሆናለን። የሌሎችን ውድቀት ወይም ጥፋት እናይና ስለእነርሱ ከመጸለይ ይልቅ እንቀለድባቸዋለን እንንቅፋቸዋለን። እግዚአብሔር ይህን እውነት የገለጠ ልን ንቁ አእምሮ ስላለን ሳይሆን ሁሉን ነገር ጠልቆ ማየት በሚችለው መንፈሱ አማካይነት ነው። ረጋ ብለን የማናስተውል ከሆነ ግን ያንን እውነት የገለጠልንን ምንጭ አናስተውልም፤ «ለሞት የማያበቃ ኃጢአት ሳይረጉት ሕይወትን ይሰጥለታል» የሚለውን ቃል በመዘነጋት ነቀፋና ትችት ላይ እናተኩራለን። አንተ ራስህ እግዚአብሔርን በሚገባ ማምለክ ሳትችል ሌሎች ከእግዚአብሔር ጋር ያላቸውን ግንኙነት ለማስተካከል ጊዜህን ከማባከን ተቆጠብ።

በቀላሉ የማናስተውለውና ብናስተውለውም እርምጃ ከማንወስድባቸው ነገሮች አንዱ፤ የሌሎች ሰዎችን ጉዳይ በተመለከተ እግዚአብሔር የሚሰጠን ሽክም ነው። እግዚአብሔር የሌሎችን ሽክም የሚሰጠን ወይም በሕይወታቸው ያለውን ነገር የሚገልጥልን ስለእነዚያ ነፍሳት ስላለብን ኅላፊነት ሊያመለክተንና እነርሱን በተመለከተ የክርስቶስ ልብ እንዲኖረን ነው (ፊልጵ. 2፣5)። ወደ ሞት ለሚያመሩት ሕይወት መስጠት እንደሚቻለው እግዚአብሔር ተናግሮአልና በዚህ መሠረት ልንማልድላቸው ይገባል። ስለምንጸልይላቸው ሰዎች የእርሱን ፈቃድ ሊገልጥልን እግዚአብሔር ከድንዛዜያችን ያነቃናል እንጂ በእኛ ፈቃድ መሠረት እንዲሠራ ልናደርገው አንችልም።

ወደ ሞት ስለሚነዱት ሰዎች ኢየሱስ ክርስቶስ ያለው ዓይነት ሽክም ይኖረን ይሆን? ስለምንጸልይላቸው ሰዎች የእርሱ ዓይነት ሽክም ሊኖረን የሚችለው ከእርሱ ጋር የጠበቀ ኅብረትና አንድነት ሲኖረን ብቻ ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ ልብ እስኪያርፍብን ድረስ ለሌሎች የመጸለይና የመማለድን ጸጋ እግዚአብሔር አብዝቶ ይሰጠን!

በነገር ሁሉ እግዚአብሔርን አስቀድም

«ኢየሱስ ስዳተማመናቸውም ነበር፤ ፊሱ በሰው ያሰውን ያውቅ ነበርና» (ዮሐ.

2፣24-25)

ከሁሉ አስቀድሞ እምነትን በእግዚአብሔር ላይ ማድረግ፡፡
ጌታችን እምነቱን በማንም ላይ አላደረገም፡፡ ከሁሉም ነገር አስቀድሞ እምነቱን በእግዚአብሔር ላይ በማድረጉ ማንንም ተጠራጥሮ አያውቅም፤ በማንም ላይ ተስፋ ቂርጦ አያውቅም፤ በማንም ላይ ምሬት ኖሮት አያውቅም፡፡ ምክንያቱም እርሱ የሚተማመነው የእግዚአብሔር ጸጋ በሰዎች ሕይወት ውስጥ በሚያደርገው ነገር ነው፡፡ አስቀድመን እምነታችንን በሰብዓዊ ፍጡራን ላይ ካደረግን ፍጻሜያችን የልብ ስብራትና በሰዎች ላይ ተስፋ መቀረጥ ይሆናል፡፡ ከሰዎች መጠበቅ ያልነበረብንን ፍጹምነት ጠብቀናልና ሕይወታችን በመራርነት ይሞላል፡፡ ከእግዚአብሔር ጸጋ በቀር እምነታችንን በራሳችንም ሆነ በሌሎች ላይ ማድረግ የለብንም፡፡

የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማስቀደም፡፡ «እነሆ አምላኬ ሆይ፤ ፈቃድህን ላደርግ መጥቼአለሁ» (ዕብ. 10፣9)፡፡

ሰዎች ቅድሚያ የሚሰጡት አንገብጋቢ ጉዳይ ብለው ለሚያስቡት ነገር ነው፤ ጌታችን ቅድሚያ ይሰጥ የነበረው ግን ለእግዚአብሔር ለአባቱ ፈቃድ ነበር፡፡ ጉዳዩ ይመለከተናል የሚለውንኖች «ሰዎች ያለክርስቶስ እየጠፉ ነው፤ ስለዚህ በርትተን መሥራት አለብን፤ ሂደን ስለክርስቶስ ልንነግራቸው ይገባል» በማለት ቅስቀሳ ያደርጋሉ፡፡ በመጀመሪያ እግዚአብሔር «አንገብጋቢ» ጉዳይ ለሚለው ነገር ቅድሚያ እንስጥ፤ ያኔ በግል ለእያንዳንዳችን ያለው ፈቃዱ በሕይወታችን ይፈጽማል፡፡ ኢየሱስ «እናንተ ግን ከላይ ኃይል እስክትለብሱ ድረስ ቆዩ» አለ (ሉቃ. 24፣49)፡፡ የክርስቲያናዊ ሥልጠናዎች ዓላማ ከእግዚአብሔር ጋር ንብረት እንዲኖረንና እርሱ «አንገብጋቢ» ለሚለው ነገር እኛን ማዘጋጀት መሆን ይኖርበታል፡፡ እርሱ ቅድሚያ ለሚሰጠው ነገር ቅድሚያ ስንሰጥ ፈቃዱን በሕይወታችን ይፈጽማል፡፡ ያኔ ሌሎች አንገብጋቢ ነገሮች መፍትሔ ይገቃላቸዋል፡፡

የእግዚአብሔርን ልጅ ማስቀደም፡፡ «እንደዚህ ያለውን አንድ ሕፃን በስሜ የሚቀበል ሁሉ እኔን ይቀበላል» (ማቴ. 18፣5)፡፡

እግዚአብሔር ሕፃን ሆኖ ወደዚህ ዓለም መጣ፤ ሕይወቱ «ቤተሐሌም» እንዲሆንለትም ይፈልጋል፡፡ ታዲያ፤ ሕይወቴ እንዲለወጥና የእግዚአብሔር ልጅ ማደሪያ እንዲሆን እፈቅዳለሁን? የመጨረሻው የእግዚአብሔር ዓላማ የእግዚአብሔር ልጅ ሕይወት በሕይወቴ እንዲገለጥ ነው፡፡

ሙሉ በሙሉ የእርሱ መሆን

«ትዕግሥትም ምንም የሚጉድሳችሁ ሳይኖር ፍጹሞንና ምሉዓን ትሆኑ ዘንድ
ሥራውን ይፈጽም» (ዖዕ. 1፤4)

በንዲሁ ላይ ላዩን ወይም አጠቃላይ በሆነ ሁኔታ ስንመለከተው ብዙዎቻችን ያለንበት ሁኔታ ምንም ጉድለት የሌለበት ይመስላል፤ እንደ እውነቱ ከሆነ ግን እንዳንድ የሕይወት ገጽታዎቻችንን ስንፍናና ዳተኝነት ያጠቃቸዋል። ጉዳዩ ኃጢአት ከማድረግ ጋር ሳይሆን፤ ቸልተኛ የሚያደርገን ሥጋዊ ሕይወት አሁንም አብርን መሆኑ ነው። ቸልተኝነት ወይም ዳተኝነት መንፈስ ቅዱስን በጣም የሚያሳዝን ነገር ነው። እግዚአብሔርን ስለምናመልክበት ሁኔታ ሌላው ቀርቆ ስለምንበላውና ስለምንጠጣው ነገር እንኳ ቸልተኛ መሆን የለብንም።

ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነት መስተካከሉ ብቻ ሳይሆን ይህ ትክክለኛ ግንኙነት በውጫዊ ነገራችንም መታየት ይኖርበታል። በእግዚአብሔር ፊት ምንም ነገር በቸልታ አይታለፍም፤ ዓይኖቹ እያንዳንዱን ጥቃቅን ነገር ይመረምራሉ። ወደ እንድ ዓይነት ሁኔታ እግዚአብሔር ደግሞ ደጋግሞ የሚያመጣንም በዚህ ምክንያት ነው። የእርሱ ዓላማ ያለቀና ፍጹም የሆነ ነገር ማስገኘት ስለሆነ ተገቢውን ትምህርት እስከናገኝ ድረስ እኛን ደግሞ ደጋግሞ ወደዚያው ነጥብ ማምጣቱ አይታክተውም። ምናልባት ችግራችን በግልፍታ ወይም ሳናስብ አንድን ነገር ማድረግ ወይም መናገር ሊሆን ይችላል፤ እግዚአብሔር ደግሞ በማያወላውል ትዕግሥት ወደዚያው ነገር ያመጣናል። በዚህ ሂደት በሕይወታችን መስተካከል ያለበትን ችግር እንድናስተውል ያደርገናል።

ደገንነትን በተመለከተ እግዚአብሔር የገለጠውን እውነት ተረድተናል፤ ልባችንም በፊቱ ፍጹም ሆኖአል። እርሱ በእኛ ውስጥ ካደረገው አስደናቂ ሥራ የተነሣ በአጠቃላይ መልኩ ከእርሱ ጋር ያለን ግንኙነት ለመስተካከሉ እርግጠኞች ነን። በያዕቆብ በኩል መንፈስ ቅዱስ ሲናገር ግን ትዕግሥትም ሥራውን ይፈጽም ማለትም «ትዕግሥታችሁ የተሟላ ይሆን ዘንድ የጀመረውን ሥራ ይፈጽም» ይለናል። ጥቃቅን በሚመስሉ ነገሮች ቸልተኛና ዳተኛ እንዳንሆን እንጠንቀቅ። ችግራችን ምንም ይሁን ምን ሙሉ በሙሉ የእርሱ እስኪያደርገን ድረስ እግዚአብሔር ማንኛውንም ነገራችንን በቸልታ አያልፍም፤ ለእርሱ ያልተዛ ነገራችንን ደግሞ ደጋግሞ ያሳስበናል።

የእምነት መፈተን

«የሰርዌዋ ቀንጣት የሚሆነው ስምንት ቢኖራቸው የሚሳኙት ሃጢ የለም» (ማቴ. 17፤20)

በእርሱ ላይ ስላለን እምነት እግዚአብሔር እንደሚሸልመን ወይም ዋጋ እንደሚሰጠን እናስባለን፤ ከምንጊዜውም ይበልጥ ይህ የክርስትና እምነትን በጀመርንበት የመጀመሪያው ደረጃ ጉልቶ ይታያል። እንደ እውነቱ ከሆነ እምነት ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነትና ኅብረት እንዲስተካከልና በሕይወታችንም እንዲሠራ ምቹ ሁኔታ ይፈጥራል እንጂ በማመናችን ምንም እንደዋጋ ወይም እንደ ክፍያ የምናገኘው ነገር አይኖርም። ያም ሆኖ ደግሞ ለእርሱ የተለየን እንደመሆናችን መጠን ከእርሱ ጋር ቀጥታ ግንኙነት እንዲኖረን እግዚአብሔር በየጊዜው ልባችንን ያሳረፍንበትን ልምምድ ያናውጠዋል። የእምነት ሕይወትን መኖር እንጂ ከምናገኘው በረከተ የተነሣ የሚኖረን ስሜታዊ መነቃቃት አለመሆኑን እንድንገነዘብ እግዚአብሔር ይፈልጋል። በመጀመሪያ የነበረን የእምነት ሕይወት በጣም ጠባብና ጥልቀት የሌለው ነበር፤ በነበረን አስደሳችና ለስሜታችን በሚታወቅ ልምምድ ዙሪያ የተማከለ ነበር። በኋላ ግን «በእምነት መመላለስ»ን እንድንማር ሆን ብሎ እግዚአብሔር አንዳንድ ስሜቶቻችንን የሚያነቃቁ በረከቶችን ያቋርጥብናል (2ቆሮ. 5፤7)። ሁኔታው ይህን ይምሰል እንጂ ቀድሞ እየፈነደቅን እንመሰክር ከነበረው ጊዜ በበለጠ ሁኔታ በእግዚአብሔር ፊት ዋጋ ያለን መሆኑን መገንዘብ ይኖርብናል።

በመሠረታዊ ባሕርይ እምነት መፈተን ይኖርበታል። እውነተኛ የእምነት መፈተን ሲባል በእግዚአብሔር መታመን ይከብደናል ወይም ያስቸግረናል ማለት ሳይሆን የእግዚአብሔር ባሕርይ ሊታመንበት የሚገባ መሆኑ ለአእምሮአችን ሲረጋገጥልን ማለት ነው። በተግባር የተገለጠ እምነት በማያቋርጥ መገለል ውስጥ ማለፉ የግድ ነው። የእምነት መፈተን በየዕለቱ ከሚገጥመን የሕይወት ውጣ ውረድ ጋር አንድ አይደለም፤ ብዙ ጊዜ ግን የእምነት መፈተን የምንለው በዚህ ሕይወት በመኖራችን ብቻ የሚገጥመንን አስቸጋሪ ሁኔታ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ በሚያስተምረን መሠረት እምነት ከእርሱ የሚቃረኑ ነገሮችን እግዚአብሔር ከሕይወታችን ሲነቅል፤ «የሆነው ቢሆንም በእምነቱ ባሕርይ እታመንበታለሁ» ለማለት መቻል ነው። ከጠቅላላው መጽሐፍ ቅዱስ እንደምንመለከተው ላቅ ያለና ከፍተኛ የእምነት ደረጃ የሚባለው «ቢገድለኝ ስንኳ እርሱን በትዕግሥት እጠባበቃለሁ» የሚል እምነት ነው (ኢዮ. 13፤15) ።